DENISE EGERTON

Pe un soare arzător

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Doctorul Warren își privi nemulțumit vechiul Ford parcat pe Harley Street și se întrebă dacă va avea vreodată mijloacele să cumpere o mașină nouă. Ca și el, Fordul făcea figură sărăcăcioasă în acel cartier al bogătașilor.

Reușise ca, prin minune, să se asocieze cu Blocklook și Purvis fără aport de fonduri și acum compensa această lipsă realizând sarcinile cele mai ingrate.

– Pregătește-te să pleci în Spania pentru controlul anual al lui lady Charleswood, îi spuseseră.

Nici unul, nici altul nu-l întrebase dacă vroia sau nu. Și totuși, știau că detestă să meargă cu avionul, care îi făceau rău la sinusuri. În plus, erau în ianuarie și condițiile atmosferice din acea lună făceau ca traseul și aeroporturile să fie mai periculoase decât oricând. Nu avea însă de ales.

Se duse deci în Spania, sperând că o zi sau două la soare vor repara efectele dezastruoase ale zborului asupra sinusurilor lui. La sosire, deasupra câmpiei, a muntelui și a coastei ploua cu găleata. Acea dezlănțuire a naturii nu avea nimic în comun cu temperatele ploi englezești. Timpul urât dură cât stătu el acolo.

Grijile nu-i făcură nici ele călătoria mai plăcută. Soarta surorii lui vitrege, Tina, îl îngrijora enorm. De ce, din moment ce erau trei frați, el era singurul care se ocupa de ea? În mod normal cei doi frați mai mici ar fi trebuit să fie la fel de interesați de fericirea acelei micuțe. Nu e întotdeauna o bucurie să fii primul născut...

James era cu doar doi ani mai mic decât el. Acel avocat de patruzeci și șase de ani, tată a două fete ar fi putut totuși să înțeleagă mai bine decât el nevoile surorii lor vitrege. Dar James nu se interesase niciodată de soarta ei.

Căsătoria lui Bernard fusese binecuvântată – dacă se poate spune astfel – cu trei fii. Iar acesta le dăduse o educație demnă de cele mai bogate familii de pe Harley Street. Bernard va fi probabil ruinat la bătrânețe.

Clive, fratele cel mai mic, nu scria niciodată, ocupat să construiască poduri, undeva în Brazilia.

Christina, avea douăzeci de ani și Bernard recunoștea că era o fată descurcăreață, dar aștepta să o vadă atingând vârsta majoratului.

Tatăl lor, un bătrân nebun, se căsătorise din capriciu cu o femeie mult mai tânără decât el. Singurul ei rol fusese să o nască pe Tina, apoi dispăruse definitiv din viața ei. Atunci, tatăl lor murise lăsând în urmă o mulțime de datorii, o casă sub ipotecă și pe Tina, o micuță de zece ani, cu chipul palid, încadrat de bucle negre și ochi albaștri și încrezători.

Bernard făcuse tot ce putuse pentru a-i plăti studiile, în ciuda obiecțiilor soției sale, care suporta greu acel al patrulea copil picat din cer.

– James ar putea face și el ceva pentru sora lui, protesta încontinuu Phyllis.

Acesta trimitea din când în când câte un cec, având grijă să remarce de fiecare dată că soția lui era din nou bolnavă.

– Ce ipocrit! Monica e mai puternică decât un cal, bombănea Phyllis.

Tina termină școala la optsprezece ani, trecându-și cu brio examenele, la fel de nerăbdătoare să plece din acea casă pe cât era Phyllis să o vadă plecând. Phyllis nu era o persoană insensibilă. Era doar supărată pe viață că o obligase să aibă grijă de acea fetiță fragilă pe care o cunoștea atât de puțin, fără să se poată obișnui cu ideea.

Christina alesese meseria de infirmieră iar Bernard îi aprobase alegerea fără rezervă. Era o meserie admirabilă, care i-ar fi putut aduce un venit fix și un acoperiș deasupra capului.

Din păcate, Bernard, chiar înainte de a pleca în Spania, primise acea nenorocită de scrisoare de la infirmiera șefă a spitalului din Saint-Juder, în care era anunțat că Tina va trebui să-și abandoneze munca din motive de sănătate, cu adăugarea că aceasta nu ar fi fost niciodată admisă la un stagiu de formare dacă pneumonia de care suferise în copilărie ar fi fost semnalată în prealabil. Neputând încredința acea sarcină lui Phyllis, Bernard se duse chiar el la Saint-Juder, în Midllesex, unde Tina își revenea rapid după a doua pneumonie.

– Nu e chiar atât de bolnavă, îl liniștise supraveghetoarea. Va putea face munci ușoare, în timp ce dumneavoastră veți lua alte dispoziții. Cu relațiile dumneavoastră, doctore Warren, sunt sigură că îi veți găsi cu ușurință altă ocupație.

Plecase de la spital îngrijorat, istovit dinainte de vizita pe care trebuia să o facă ladyei Charleswood, în romanticul său castel din Spania. Examinând-o, Bernard fusese absolut surprins de vigoarea plămânilor și a inimii ei, neobișnuite pentru o persoană de acea vârstă și o felicitase.

– Dacă ar fi fost și sora mea la fel de robustă ca dumneavoastră... spusese el, oftând.

Presat de întrebrile bătrânei, Bernard îi încredințase toată povestea; ridicola căsătorie a tatălui său, nașterea micuței la care asistase și se afla în grija lui.

– Crezi că e exact ce-mi trebuie? Căci de mult mă gândesc să adopt o orfană care să-mi țină companie acum la bătrânețe. Eu nu mai am familie. Credeți că ar interesa-o propunerea mea?

Străduindu-se să-și ascundă bucuria, Bernard își spusese că Moș Crăciun se mai gândea, din când în când, la el.

– Spuneți-mi mai pe larg la ce ar trebui să se angajeze, iar eu îi voi împărtăși cu bucurie propunerea dumneavoastră. Vreau să vă spun că nu e deloc handicapată și că e foarte capabilă să muncească.

– Încă nu m-am gândit la detalii... Am putea avea o perioadă de probă de... să zicem, un an. Ea va fi domnișoara mea de companie și-mi va putea face tot felul de mici servicii pe plan medical, din moment ce e infirmieră. Eram pe vremuri o cititoare înrăită. Acum, din păcate, vederea mea a slăbit. Sora dumitale ar putea să-mi citească, să-mi aducă puțină lumină și o gură de aer curat în această fortăreață rece și întunecată în care trăiesc de trezeci și cinci de ani. Soțul și fiul meu au pierit amândoi pe mare și nici eu nu voi mai fi mult timp departe de ei. Această asociere s-ar dovedi plăcută și pentru ea, căci ar deveni în mod legal fiica mea adoptivă și moștenitoarea mea... Bineînțeles, generozitatea mea va avea un preț. Sora dumitale nu se va putea căsători cât timp voi fi în viață. Această condiție trebuie să fie clară, încă de la început.

– Nu cred că pe Christina o atrage ideea căsătoriei. E încă prea tânără pentru asta. Nu mi-a vorbit niciodată despre vreun admirator...

Lui Bernard nu-i mai rămânea decât să se asigure că avea dreptate. Imediat ce se întoarse în Anglia, îi făcu o vizită Christinei la spital. Anunțată de venirea lui prin telefon, Tina îl aștepta în camera infirmierelor, îmbrăcată cu un palton vechi de stofă, cu capul gol și părul negru căzând pe umeri.

– E cel mai drăguț palton al tău? o întrebă Bernard după ce o sărută pe obraz.

– E cel mai călduros! Nu am voie să răcesc deloc iarna asta. De ce? E așa urât?

– Nu, merge! Vreau să te duc la masă într-un restaurant decent. Ai vreo propunere?

– Melting Pot nu-i rău deloc. E chiar alături...

Uimit, Bernard își spuse că se făcuse și mai frumoasă de la ultima lor întâlnire. Poate că Tina vroia totuși să se căsătorească? Bărbații nu sunt orbi, și era suficient să o privești pentru a fi cucerit.

Melting Pot era exact ce detesta Bernard mai mult. Văzând meniul, înțelese că nu se va putea consola nici cu mâncarea. Dar Tina se aruncă asupra felurilor de mâncare cu o poftă specifică vârstei, fericită că scăpase de atmosfera apăsătoare din spital.

– Ce faci aici, Bernard, într-o marți dimineață? Credeam că ai consultații astăzi, îl întrebă ea între două înghițituri.

– Exact, mormăi el, iritat. Mi-am amânat toate consultațiile. Se pare că ai uitat că supraveghetoarea mi-a fixat un ultimatum...

– Sărmanul Bernard! Ce rușine! E inutil să-ți faci griji pentru mine. Pot să mă descurc și singură.

– A, da? întrebă el înmărmurit.

– Bineînțeles. Vorbesc fluent trei limbi străine și am făcut cursuri de dactilografie. Pot să-mi găsesc un loc de muncă în orice birou care caută o secretară trilingvă.

– Și... unde o să locuiești?

– La hotel, până îmi găsesc o cameră. Totul va depinde de salariu. Nu mai vreau să fiu o povară pentru tine și Phyllis. Ați făcut și așa destul pentru mine...

– Știi foarte bine că nu te voi lăsa niciodată să mergi singură la Londra. Se-ntâmplă atâtea lucruri acolo...

– Totuși, nu o să sfârșesc în dezonoare!

– De ce nu-mi vorbești niciodată despre admiratorii tăi? replică Bernard pe un ton acuzator. Ai măcar unul?

– Bineînțeles! Pot să mai comand o bucată din desertul ăsta delicios?

– Intenționezi să te căsătorești?

– Cu un student la medicină? Glumești... Știi la fel de bine ca mine că am în față atâția ani de studiu și niciodată un ban în buzunar. Și în plus, căsătoria pune capăt atâtor planuri de viitor. Nu! Nu mă gândesc la așa ceva.

– Perfect! Voiam să lămuresc acest punct înainte de a-ți vorbi de un aranjament care ar fi fantastic pentru tine.

Bernard îi povesti întâlnirea pe care o avusese cu lady Charleswood, fără să intre în detalii.

– Dar e revoltător, Bernard! Nu mă văd contând pe moartea cuiva pentru a-mi asigura viitorul. Mi se pare absolut normal! Dacă aș accepta să merg în Spania ar fi doar pentru a însenina viața acelei bătrâne, fără a intra în asemenea considerații. Aș cere doar un salariu. În romane sunt comise crime pentru a pune mâna pe o moștenire! Nu vreau să fiu amestecată în asemenea mișelii.

– Sigur, sigur, continuă Bernard, cu nerăbdare. Lady Charleswood își dorește mai ales o domnișoară de companie pe care ar putea-o eventual adopta dacă totul se va petrece bine. N-ai nici o obligație față de ea și, oricum, a prevăzut o perioadă

de probă de un an. Dacă accepți, voi fi foarte bucuros, Tina. Știu că sunt puțin neîndemânatic, dar îmi fac griji pentru tine și, practic, mi-am dat deja acordul. Lady Charleswood e de ani de zile pacienta noastră. E o femeie extraordinară. Și m-am gândit că un an de convalescență în sudul Spaniei va avea efecte excelente asupra bronhiilor tale. Te-aș putea duce acolo peste o lună. Ce părere ai?

– Ce voi avea, mai exact, de făcut?

– Ce ar face orice fată din casă. Să-i citești, să răspunzi la scrisori, să brodezi, să ieși în întâmpinarea dorințelor ei. E deja un întreg program, fără să punem la socoteală că formarea ta de infirmieră va fi și ea foarte folositoare, căci este o femeie în vârstă.

– E la fel de palpitant ca un loc de muncă la morgă!

– Dacă ești așa dificilă, nu mai am ce să-ți spun, Tina. Cunosc o mulțime de fete care ar da orice să aibă un asemenea noroc. Vei intra, practic, în aristocrație pe ușa din spate, și după tot ce eu și Phyllis am făcut pentru tine...

– Destul, Bernard! Ajunge! Știi bine cât vă sunt de recunoscătoare. Dar după spital, această perspectivă mi se pare tristă. Dar dacă tu crezi că această situație îmi va conveni, nu refuz să fac o încercare.

– Iat-o, în sfârșit, pe fetița mea ascultătoare. O să-ți dau o sută de lire pentru a-ți cumpăra haine potrivite. E foarte cald vara, în Spania.

Tina îl privi cu gura căscată.

– O sută de lire! exclamă ea uimită. Pentru mine, care câștig patruzeci de lire pe lună, o sută de lire sunt o mică avere!

– Știu, sunt mulți bani, dar vei locui într-un castel!

– Într-un castel? De ce n-ai spus mai devreme!

– Pentru că nu m-ai întrebat! Se numește „Castello del Mar“ pentru că se găsește în apropierea mării.

– Ce minunăție! O să pot să fac baie în mare!

Bernard preferă să nu dea detalii asupra acestui subiect. Privise prin rafalele de ploaie, așezat pe o stâncă înaltă; castelul i se ăruse mai degrabă melancolic și sinistru, iar accesul la mare mai mult decât dificil.

– De ce lady Charlewood locuiește singură, dacă e atât de bogată?

– Nu locuiește singură. Are o intendentă și câțiva servitori care lucrează pentru ea de ani de zile. Fiul și soțul ei au murit pe mare într-un accident, acum treizeci de ani. De atunci, trăiește izolată după ce și-a părăsit țara natală și a lăsat în urmă orice fel de activitate mondenă. Eu cred că, dacă dorește compania unei tinere fete e pentru că regăsește bucuria de a trăi.

– Sărmana femeie, spuse Tina cu compasiune. Câți ani are?

– Șaptezeci și trei de ani. A neglijat mișcarea și merge greu.

– I-aș putea face niște masaje pentru a-i facilita deplasarea...

Bernard se relaxă. Acum putea să-și savureze în liniște cafeaua și țigara. Reușise să-și îndeplinească misiunea satisfăcător, fără să exercite asupra Tinei o presiune prea mare. Tina părea bucuroasă că pleca. Îi semnă un cec, pe numele lui lady Charleswood, așa cum conveniseră, și-i telefonă lui James pentru a-l înștiința de dispozițiile pe care le luase pentru sora lor.

– Încearcă să-i trimiți un cec, James, îi sugeră Bernard.

– Dar numai asta fac, protestă fratele său.

– Vino măcar la aeroport, pe optsprezece. Va avea măcar impresia că-ți pasă de ea...

Capitolul 2

De fapt, Tina prefera să simuleze entuziasmul, văzând nemulțumirea lui Bernard, în ciuda răsturnării pe care acea plecare o aducea în viața ei. Cu toate acestea, cumpără cu o plăcere infinită câteva rochii drăguțe din bumbac, sandale, costume de baie, două ținute pentru cină și chiar o rochie de seară.

Ce bine ar fi fost dacă și-ar fi alcătuit acel trusou pentru o altă ocazie mai apropiată și dragă inimii ei!

Vic Worrell, student la medicină în ultimul an, era admiratorul ei înfocat de șase luni încoace. Dar cariera lui Vic era importantă pentru Tina, trebuia să recunoască. Nici ea nu era chiar în extaz în brațele lui, cum ar fi trebuit să fie o fată care ar fi vrut să se căsătorească cu el. În cele din urmă, nu era ceva rău să plece din Saint-Jude. Vic se va putea consacra în totalitate studiilor, iar ea nu lua cu ea plecând decât un regret ușor și nu o durere neconsolabilă.

Când le anunță, fără să intre în amănunte, așa cum o sfătuise Bernard, că peste puțin timp va pleca în Spania pentru a fi damă de companie a unei bătrâne lady, toate prietenele ei de la spital o invidiară.

– Ah, de ce m-am vindecat de bronșită! gemu Ann Grey. Ai un noroc extraordinar, Tina! Când te gândești că unii cheltuiesc averi pentru a petrece câteva zile acolo unde tu vei locui zi de zi!

– Am citit într-o carte din biblioteca spitalului povestea unei fete care a plecat ca tine, în Spania, și care nu s-a mai întors niciodată, spuse Maggie.

– Astea-s baliverne! Dacă mai spui asemenea prostii, Tina nu va mai pleca! protestă Ann.

– Eroina făcea și ea, înainte de plecare o mulțime de cumpărături. Era foarte palpitant. Cartea se numea: „O rochie nouă pentru a muri"!

– O s-o împrumut și o s-o citesc pe drum, răspunse Tina. Nu mă invidiați prea mult, fetelor! Dacă ați ști cât de mult aș fi vrut să-mi termin studiile de infirmieră!

Despărțirea de Vic se dovedi mai dureroasă decât se așteptase.

– Când erai bolnavă era destul de trist, dar cel puțin puteam să ne vedem. E ca și când aș pierde.... o mamă. Nu sunt prea demonstrativ, Tina, dar... Îmi plăcea să te știu lângă mine...

– Putem să ne scriem, Vic.

– Dar nu te voi mai putea lua în brațe... Credeam că într-o bună zi...

– E mai bine să eviți distracția și să te pregătești pentru examene, îl întrerupse ea repede. Dacă acest loc de muncă nu-mi va plăcea, voi veni înapoi într-un an. Încă n-ai scăpat de mine!

Hotărâră amândoi să ia situația cu ușurință, din prudență. Apoi, urmă entuziasmul plecării. Acum că Tina urma să plece, Phyllis devenise aproape amabilă. Își vedea cumnata cu alți

ochi. Peste șase luni aceasta va fi majoră și, poate, moștenitoarea unei imense averi. De aceea, când Tina vorbi despre Vic, Phyllis aproape că se sufocă.

– Sper că nu e nimic serios între tine și tânărul acesta, începu Phyllis înainte ca Bernard să-i poată face semn să tacă. Asta ar ruina...

– Nu, Phyllis, dacă aș fi fost cu adevărat îndrăgostită, mi-ar fi fost mult mai greu să mă despart de el. Dar m-aș bucura dacă v-aș putea anunța într-o zi pe tine și pe Bernard că am întâlnit bărbatul vieții mele. Vă faceți prea multe griji pentru mine!

– Nu te grăbi, draga mea, interveni Bernard energic. Profită de tinerețe! E o perioadă atât de scurtă!

Imediat ce Tina merse să se culce, Phyllis se întoarse cu o privire severă spre soțul ei.

– Mi se pare că nu i-ai explicat Tinei suficient că nu trebuie să o intereseze bărbații. Dacă va întâlni un băiat drăguț prin împrejurimi? Toate planurile tale se vor spulbera! De ce nu i-ai spus nimic?

– Pentru că sora mea e un adevărat catâr. Dacă i-aș fi pomenit de această condiție, s-ar fi grăbit să strângă în jurul ei îndrăgostiți cu duzina. Așa este: cei din familia Warren au spirit de contradicție. Iar Tina e cea mai Warren dintre toți. Tot ce putem face e să sperăm că-și va iubi atât de mult munca încât va face câteva sacrificii pentru a o păstra. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla va fi ca lady Charleswood să o concedieze. N-avem nimic de pierdut dacă ne încercăm norocul.

***

Era prima oară când călătorea cu avionul dar, datorită entuziasmului plecării, Tina nu avu timp să se abandoneze impresiilor. Bernard, pradă propriilor temeri, luase de această dată măsuri speciale: își pusese vată în urechi și luase două pastile împotriva răului de înălțime.

– Ar trebui să se interzică mersul cu avionul. Păcat că e atât de comod, bombăni el când pasagerii trebuiră să se îmbarce. Ia te uită! Privește cine a sosit, Tina! Bătrânul James! Ai ajuns târziu, James, ne îmbarcăm.

– Am avut un caz greu dimineață, spuse James pe un ton calm. Judecătorul era surd, ceea ce a făcut ca lucrurile să meargă și mai greu. Deci, Tina? Începi să călătorești? Monica te sărută.

– Mulțumesc James, ești drăguț. Sărut-o și tu pe Monica și pe fete din partea mea.

– Trebuie să plecăm, mormăi Bernard.

După ce James îndeplini ceea ce considera că era datoria sa, nu mai rămase pentru a urmări avionul decolând și ridicându-se în imensitatea cerului, străpungând norii grei care se lăsaseră deasupra Londrei. De fapt, venise la aeroport doar pentru a se întâlni cu unul dintre colegii săi care-l rugase să-i asigure un mijloc de transport convenabil și să-l întâmpine la sosire. Avionul acestuia ateriza de-abia peste o jumătate de oră. Mașina Daimler era parcată cu siguranță. James avea timp exact cât să bea ceva și să fumeze o țigară. Nu înțelegea de ce Bernard își făcea atâtea griji pentru Tina. Era evident că acea fată se va descurca singură ori de câte ori va avea nevoie.

Tina supraviețui frisonului decolării și-și scoase cu un oftat de ușurare centura de siguranță. Aruncă o privire spre Bernard, care ținea încă ochii închiși și strângea cu mâinile brațele fotoliului.

– Bernard! Am decolat și e absolut minunat! Zburăm la mii de kilometri. Îți dai seama?

– Nu-ndrăznesc! Îmi pare rău, dar va trebui să faci altceva, Tina. Citește o carte... Eu nu voi fi fericit decât dacă voi reuși să dorm.

Sărmanul Bernard, se gândi Tina, e așa de ramolit. De altfel, nu mai era chiar tânăr și nu era nerespectuos să o remarci. Tinei îi plăcuse întotdeauna James. Îl văzuse odată pledând la curte, dar acesta jucase în fața ei un număr atât de mare de actor, încât aproape uitase că se afla acolo pentru a-și câștiga cazul, atât de mult se lăsase furat de dorința de a fi spiritual. Pe Clive nu-l mai văzuse de zece ani, dar acesta îi scria din când în când scrisori minunate. Câteodată, Tina se gândea că pe el l-ar iubi cel mai mult dacă l-ar revedea vreodată.

Deodată, se simți puțin ingrată. Bernard făcuse totul pentru ea. O însoțea chiar până în Spania, deși mergea cu avionul. Și își sacrificase pentru ea concediul. Îi atrăsese atenția că se va simți probabil supravegheată și că va trebui să facă eforturi pentru a-i plăcea ladyei Charlswood, spre binele său.

Dar o îndoială persista în mintea ei. Trebuia să existe o piedică, undeva în toată povestea asta. Dacă ar fi obținut acea slujbă în urma unui test sau a unui interviu, ar fi înțeles. Dar să fie angajată la recomandarea fratelui său i se părea o inconsecvență și se întreba dacă va fi bine primită acolo.

„Puneți-vă centurile, aterizăm la Madrid“ se auzi vocea stewardesei, care îl smulse pe Bernard din neplăcuta lui toropeală. Madrid! se aprinse imaginația Tinei. Coridele, dansatorii de flamenco!

La Madrid, schimbară avionul cu unul mai mic, cu destinația Malaga. De această dată, echipajul era spaniol. Pe Tina o

surprinsese și dezamăgise frigul din acel sfârșit de februarie. Dar nici o oră nu trecu și vremea se schimbă. Soarele de după-amiază era încă arzător și marea strălucea în nuanțe de roz, primitoare, înconjurată de stânci imense care ieșeau din apă.

– Mai avem o bucată bună de mers, o anunță Bernard, după ce închiriară o mașină cu șofer, care îi duse pe un drum de-a lungul coastei.

– Încearcă să dormi puțin, o sfătui el.

Dar Tina era prea încântată pentru a dormi, atentă la discuția șoferului cu un băiat cu sombrero, surprinsă că o înțelegea.

Străzi, înconjurând pintenii stâncoși, șerpuiau de-a lungul satelor de pescari uitate de lume. Noaptea se lăsă și mașina își continua drumul pe meandrele întortocheate.

– Dacă aș vrea vreodată să mă întorc, mi-ar fi greu să găsesc drumul înapoi.

Bernard o bătu ușor pe umeri.

– Nu-ți face griji. De ce să te întorci? Dacă nu te simți bine, n-ai decât să mă anunți.

– Glumeam, răspunse Tina, ascunzându-și teama. Mai avem mult?

– Nu cred. E de-abia opt. Simt că am plecat din Londra de-o veșnicie. Și eu sunt nerăbdător să ajungem, recunosc.

Deodată, mașina se opri și șoferul claxonă de mai multe ori. Cineva deschise o poartă mare de fier și automobilul intră pe o alee lungă, întunecoasă.

– Nu văd nici un castel, exclamă Tina cu mirare, scrutând întunericul nopții.

– E normal, răspunse Bernard pe un ton vesel. Am uitat să-ți spun că nu există electricitate. Toți folosesc lămpi cu gaz. E foarte romantic, o să vezi.

– Am lucrat într-un spital și aș spune mai degrabă că e antediluvian. Mă întreb cum e încălzită casa...

Bernard nu voia să dea detalii nici despre acest subiect. Se ferea să-i spună că ultima oară când fusese acolo nu observase nici o sursă de încălzire și că în sufrageria imensă străbătută de curenți ardea un foc slab, care de-abia lupta cu vântul și picăturile de ploaie care pătrundeau prin șemineu.

– Peste câteva săptămâni vei putea sta la soare, spuse el în loc de răspuns. Văd o lumină...

Șoferul opri în fața unei uși mari și grele care se deschise scârțâind. Din întunericul înconjurător, o siluetă scundă și îndesată se desprinse în lumina unei lămpi.

Tina, temătoare, se înfioră.

– Să mergem, spuse Bernard cu o voce gâtuită. Suntem așteptați.

Tina se făcu mică, salutându-l printr-un semn al capului pe bătrânul fără un dinte care le zâmbea și care le lumina intrarea. Acesta o luă înaintea lor pe un coridor întunecat și umed și-l lăsă pe șofer să aducă singur bagajele în fața ușii, bombănind.

– Mă îndoiesc că e locul ideal pentru bronhiile mele, îi spuse ea lui Bernard.

– Începi deja să cauți defecte?

– Dacă rămâneam la Londra n-aș fi trăit în locuri mai rele, protestă Tina.

Bătrânul portar se opri în fața unei uși mari, la care bătu. În acel moment, fata era tentată să-și ia picioarele la spinare și să fugă cât mai departe, chiar dacă trebuia să facă autostopul până în Anglia. O voce distinsă le striga să intre, în spaniolă. Ușa se deschise și Tina putu, în sfârșit, să vadă mai clar. O doamnă

bătrână îmbrăcată în negru, care stătea pe un scaun înalt, aproape de foc, îi întinse mâna în semn de binei ai venit.

– Păreți în plină formă, lady Charleswood!

– Bună seara, doctore Warren. E drăguț din partea dumitale. Ea trebuie să fie Christina?

– Bună seara, lady Charleswood, spuse Tina după fratele său.

– Ești fermecătoare, draga mea!

– Ah... mulțumesc, răspunse Tina roșind și aruncând o privire spre Bernard.

Bătrâna o măsură aproape cu aviditate.

– Da, e într-adevăr foarte drăguță, spuse ca pentru ea. Doctore Warren, ți-ai trimis mașina înapoi?

– Nu, lady Charleswood, încă n-am stabilit prețul traseului. Șoferul încă mai descarcă bagajele.

– Cred că ar fi mai bine să-l rogi să te ducă înapoi la hotelul din sat sau chiar la Malaga. Mâine va fi o sărbătoare și totul va fi închis timp de trei zile. Dacă te bazezi pe băștinași, nu vei mai ajunge niciodată la avion. Ți-o spun din bunăvoință, căci îmi închipui că în profesia dumitale o întârziere ți-ar putea aduce prejudicii.

– Ei bine, atunci... spuse Bernard indecis și cu o expresie de nefericire întipărită pe față. Ce-aș putea face altceva?

Suportase un zbor dificil și o călătorie lungă cu mașina și de-abia aștepta să ia o masă bună, și apoi să se culce. Dar nu-și putea permite să rămână acolo trei zile.

– E mai bine să te întorci la Malaga, îl sfătui Tina cu o expresie gravă.

– Da, asta voi face, oftă el cu resemnare. E mai bine să nu aștepte mult șoferul, altfel mă va costa o avere! Doriți să mă întrebați ceva, lady Charleswood?

– Nu cred, doctore Warren. O să am grijă de sora dumitale. A înțeles ce aștept de la ea?

– Da. Am avut o discuție lungă pe tema aceasta și Tina e foarte recunoscătoare de această șansă. Nu-i așa, Tina? întrebă Bernard cu căldură.

– Voi face tot ce voi putea pentru lady Charleswood.

– Ești o fată ascultătoare!

Când Bernard se duse să-i strângă mâna, Tina văzu că bătrâna îi strecură în buzunarul hainei o bucată de hârtie.

– Oh, lady Charleswood! exclamă el, stânjenit.

– Pentru că te-ai deranjat, îi șopti ea la ureche. Asta ar trebui să acopere toate cheltuielile. Drum bun, doctore, și noapte bună!

– La revedere, Bernard, spuse Tina simțind că-i dau lacrimile.

Nu se aștepta să se despartă de el atât de repede și în acel moment fratele său îi era mai drag ca oricând.

– Curaj! Nu e sfârșitul lumii, îi spuse el.

După ce Bernard plecă, Tina se întoarse cu o privire timidă spre bătrână.

– Apropie-te, o îndemnă lady Charleswood. Acesta e probabil momentul cel mai greu pentru toți. Suntem două străine una pentru cealaltă și nu știu dacă o să ne plăcem. Destinul ne-a adus față în față, un destin răuvoitor din moment lipsit și de servitorii mei pentru trei zile, cât va dura sărbătoarea. Se pare că nu vor să lipsească de la petrecere și să rămână închiși cu o rablă ca mine.

Tina făcu câțiva pași și se apropie, hotărâtă.

– Nu-mi păreți tristă, lady Charleswood. Vă găsesc mai degrabă interesantă, ca o eroină de roman.

– Iar eu te plac și mai mult pentru asta, spuse bătrâna zâmbind. Scuză-mă că nu m-am ridicat să te salut, dar nu mă mai țin bine pe picioare.

– Aș putea să îmbunătățesc situația, spuse Tina cu hotărâre. Cred că o serie de masaje v-ar putea ajuta. Sunt infirmieră, nu știu dacă v-a spus Bernard...

– Îți mulțumesc. Am impresia că o să ne înțelegem foarte bine. Acum, vino să te odihnești puțin. Ia șervetul ăsta de pe masă. Vei vedea ce ți-a pregătit Rafaela pentru cină, înainte de plecare.

Tina privi cu o poftă subită carnea rece și salata. Mai erau pe masă câteva portocale și mere mari, pâinișoare, un borcan cu unt și mai multe feluri de brânză și dulceață.

– Totul pare delicios! Mâncați și dumneavoastră?

– Nu, draga mea. Eu am cinat deja, dar poți să mă servești cu un pahar cu vin, dacă vrei. Ce păcat că fratele tău n-a avut timp nici măcar să mănânce. Dar asta e! Hrănește-te bine! Nici un condiment nu e ca apetitul tinereții! Untul nu seamănă cu cel pe care-l consumați voi în Anglia, dar nu e rău deloc. Dacă nu ai obiceiul să bei vin, ne vom lipsi de el la masă.

– Apa va fi foarte bună, răspunse Tina întinzându-i un pahar cu vin.

În timpul mesei, fata află că la Castillio serveau șapte servitori, dar că Rafaela, bucătăreasa și cele două cameriste, Carmela și Alicia locuiau în sat, la San-Jose, la cinci kilometri de castel și că preferau să participe la toate festivitățile locale, decât să-și ia concediu în fiecare an. În casa de la intrare locuia familia Lopez: bătrânul pe domeniul castelului Pablo, pe care Tina îl cunoscuse deja, soția lui Antonia, care se ocupa de bucătărie și de curățenie când celelalte două lipseau și fiul lor, Manuel,

grădinar și băiat bun la toate. Dacă ar fi venit puțin mai devreme, ar fi cunoscut-o și pe dona Maria, intendenta, o femeie din înalta societate din Bilbao, care suferise o lovitură a sorții, pe care familia Charleswood o descoperise și care era în serviciul lor de mai bine de treizeci și cinci de ani.

– Una din surorile ei a trimis o telegramă spunând că e bolnavă de cancer, mi se pare. Am trimis-o de urgență să facă tot ce va putea pentru acea ființă sărmană. E lângă ea de șase săptămâni. Dar ieri am auzit vorbindu-se că aceasta ar fi murit. E o eliberare, nu crezi? Dona Maria nu va întârzia deci să apară. Ceea ce-mi amintește că ea nu știe nimic despre planurile noastre... Am acționat sub primul impuls, acum o lună, când fratele tău a venit să mă vadă. Dar de mult mă gândeam că ar fi bine să vedem din nou o figură tânără în casă. Cineva de aceeași naționalitate ca mine, bineînțeles. Eu, care de atât de mult timp făceam mofturi față de propria mea țară, am simțit deodată nevoia de a vorbi în engleză, de a auzi citindu-se din nou Dickens, Surorile Brontë și Trollope. Și încep deja să mă bucur că am cedat acestui impuls. Draga mea, pot să sper că nu mai ești atât de bănuitoare cum erai acum o jumătate de oră?

– Mă simt mult mai bine, lady Charleswood. Vă mulțumesc, răspunse Tina zâmbind. Vreți să vă citesc ceva?

– Ce drăguță ești! Nu!... Am depășit de mult ora de culcare. Mi-am luat obiceiul să mă culc devreme și să nu împărtășesc distracțiile epocii noastre moderne. Nu ascult nici măcar radioul. Poate că unele lucruri de genul ăsta îți vor lipsi. În cazul acesta, va trebui să fii sinceră și să-mi spui. Vom face rost de tot ce-ți va putea face viața mai plăcută aici. Acum sunt sigură că ești obosită, după o călătorie atât de lungă...

Tina încercă să-și rețină un căscat, dar nu reuși.

Lady Charleswood sună tare dintr-un clopoțel.

– Antonia te va duce în camera ta. Eu nu mă scol niciodată înainte de prânz. Vei avea deci dimineţile pentru tine. Poţi să pleci, să te-ntorci, să faci ce vrei. Şi dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să-mi spui.

– Mulţumesc, lady Charleswood.

Când servitoarea veni s-o ia, ezită un moment.

– Nu vreţi să vă ajut să vă culcaţi?

– Nu. Se va ocupa Antonia de mine. Vreau să te odihneşti câteva zile. Apoi vom stabili ce ai de făcut. Noapte bună, Christina.

Era, în sfârşit, în camera ei, pe care o privea curioasă. Pereţii din piatră erau acoperiţi cu tapiserii. Răcoarea nopţii era îmblânzită de un radiator. Patul vechi, cu baldachin, avea perdele de catifea, asortate cu cuvertura care cădea până la pământ. Bătrâna Antonia îi făcu patul, aducându-i pături călduroase şi cearşafuri de un alb strălucitor. Pe pat mai puse un termofor şi zâmbi în faţa aerului aprobator al Tinei. Arătă cu degetul spre mobila de marmură alcătuită dintr-un mic bazin şi o cană cu apă şi îi spuse că există şi o baie la câţiva metri distanţă, pe coridor. Tina îi mulţumi prin numeroase zâmbete şi „gracias“ şi, după ce stinse lumânarea, servitoarea plecă.

– Buenas noches, senorita.

– Buenas noches, senora, răspunse Tina râzând, nerăbdătoare să se arunce în pat şi să se strecoare în aşternuturile curate şi calde.

Poate că totul va fi bine, îşi spuse ea, ghemuindu-se în jurul termoforului. Lady Charleswood a foarte amabilă şi foarte singură. Eu pot să schimb asta. Nu mai trebuie să mă gândesc la Saint-Jude, la Ann sau la Vic. Acum, toate astea sunt în urma

mea. Am un nou loc de muncă. Depinde doar de mine să-mi fac treaba bine, pentru ca Bernard să fie mândru de mine!

Și în acea stare de spirit excelentă, nu după mult timp, Tina alunecă în brațele vigilente ale somnului.

***

Se trezi deodată în mijlocul nopții, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Trebuie că avusese un coșmar! Un vis oribil, în care o creatură respingătoare îi trecuse peste față, lăsându-i o senzație de murdărie. Căută pe dibuite cutia cu chibrituri și lumânarea, dar mâinile i se loveau de alte obiecte. Îi era frică și vroia să strige, dar meseria de infirmieră îi dăduse o anumită disciplină. În acel moment, o fâșie de lumină trecu prin cameră și Tina zări pe jos cutia cu chibrituri. Aplecându-se s-o ia își aminti de farul pe care îl văzuse la sosirea la Castillio.

Chibriturile erau, în mod ciudat, nu din lemn, ci din ceară, iar lumina lor o ajută să găsească un candelabru. Tina văzu și ceea ce-i tulburase somnul, și nu era doar un vis urât. De lângă perete, o privea cu nerușinare un șoarece gras, cu mustățile ridicate. Se auzi un zgomot și o altă creatură ieși de sub draperiile patului, un șoarece nu mai puțin gras, dar mai mare, care i se alătură celuilalt. Etau, probabil masculul și femela.

Tina era îngrozită. Nu mai văzuse un șoarece în viața ei. Bătu din palme pentru a-i speria și aceștia dispărură. Dar dacă nu

găsea un mijloc radical de a-i împiedica, vizitatorii aveau să revină. Se spălă pe față și se urcă din nou în pat, înfofolindu-se mai bine în pijama. Sigură că nu va mai putea dormi, lăsă lumânarea aprinsă, pentru a se simți în siguranță. Șoarecii nu vor îndrăzni să apară la lumină. Se instală comod, pe jumătate așezată, pentru a sta la pândă și, când se trezi, soarele strălucea deja la ferestre și lumânarea se topise de tot.

Nimic nu e mai liniștitor decât lumina zilei. Tina se sculă, cu hotărârea să-i ceară ladyei Charleswood o pisică cu care să împartă camera serile. În timpul nopții nu se gândise decât la felul cum să evadeze din acea casă lugubră și să se întoarcă în Anglia. Acum însă își spuse că era lașă și nedemnă de încrederea lui Bernard, care se străduise atât de mult să-i facă o situație decentă.

Când se duse la baie, era doar șapte și jumătate și nimeni nu se auzea mergând prin casă. Toți erau, probabil, la fiesta. Tina se hotărî să facă prima ei baie în mare și merse să-și ia lucrurile, într-o geantă mare.

Afară, aerul era îmbătător ca vinul și blând ca în lunile de mai în Anglia. În curte, Tina privi curioasă în jurul ei. Castelul era ridicat pe un promontoriu și singura cale de acces la el era o curte cu dale, cenușie, înconjurată de ziduri înalte, care serveau, probabil, drept pavăză împotriva unei eventuale căderi pe versanții stâncoși. Deși auzea marea lovindu-se de stânci cu o insistență hipnotică, Tina nu o putea vedea. De aceea, plecă în căutarea ei, de-a lungul drumului pe care ea și Bernard veniseră cu o seară înainte. Ajunse la poartă, unde Antonia servea micul dejun familiei sale. Când o văzu, femeia scoase o exclamație și fiul său, Manuel, se duse să-i deschidă poarta cu un zâmbet timid.

Tina se trezi în afara domeniului castelului, pe un drum neasfaltat și merse mai mult de un kilometru până ce găsi un mic golf, unde, pentru a se scălda, trebui să-și facă răni la picioare pe stâncile ascuțite. Apa o surprinse prin temperatuira ei scăzută, dar când îmbrăcă la loc blugii și tricoul se simți revigorată.

Deopdată, cineva tuși la câțiva metri distanță. Tina se întoarse și văzu un bărbat care stătea în mijlocul unor pietre, cufundat în apă până la genunchi. Chipul lui năpădit de barbă era apărat de soare de un sombrero destul de vechi. Tina, care crezuse acel loc pustiu, se înroși și uită să vorbească în spaniolă.

– Ah! spuse ea în engleză. Nu te văzusem...

Bărbatul nu-i răspunse imediat și Tina crezu că nu înțelesese. Când tocmai se întorcea să plece pentru a-și vărsa ciuda în altă parte, auzi o voce în spatele ei:

– Vino până aici! De unde sunt, nu pot vedea...

Bărbatul era vizibil absorbit de contemplarea apei și nici măcar nu-și ridică ochii pentru a-i arunca o privire.

– Vorbești engleza? îl întrebă ea, fără să se gândească.

– Ar trebui. E limba mea maternă.

Tonul nu avea în el nimic prietenos și bărbatul afecta nepolitețea.

– Sper că nu te-am deranjat scăldându-mă pe plaja ta?

– Nu, deloc. Și dacă ăsta e un mod indirect de a mă întreba dacă te-am văzut dezbrăcată, răspunsul este nu. Eram ocupat cu altceva. Această plajă nu este privată. Dar dacă mai vii aici, evită să te mai scalzi. E extrem de periculos. Ai putea să-ți rupi membrele în rocile de pe fundul mării.

– Mulțumesc că m-ai avertizat cu atâta politețe, răspunse Tina, sfidătoare. Dar nu cred că voi mai veni să te deranjez când pescuiești creveți.

– Studiez efectele luminii în apă, îi strigă el, când Tina începuse deja să urce pe stânci, pentru a se întoarce pe drum.

– Nu mă îndoiesc, îi răspunse ea tot strigând. Nu puteai face decât ceva extraordinar!

Piciorul îi alunecă și genunchiul i se sprijini de o piatră, în care se tăie.

– Lasă-mă măcar să-ți pun niște tinctură de iod pe genunchi, înainte să pleci.

– Nu, mulțumesc, spuse Tina, vexată. Sunt infirmieră și suport vederea sângelui.

– Și pe cea a cangrenei?

Prea furioasă pentru a mai răspunde, Tina grăbi pasul pe drumul prăfuit. Soarele devenea din ce în ce mai arzător și nu mai semăna deloc cu cel englezesc, de mai.

Ajunse la poarta castelului înfometată, plină de praf, cu genunchiul umflat durând-o, și luă hotărârea că de acum încolo se va lipsi de baia matinală. Nu știuse că la Costa del Sol exista acea natură sălbatică, imaginându-și regiunea ca o plajă întinsă cât vezi cu ochii, cu nisipuri aurii. Antonia insistă să-i panseze genunchiul, iar ea îi povesti plimbarea, în care căutase un loc unde să se poată scălda, pentru ca în cele din urmă să ajungă într-un loc plin de pericole.

– Multe locuri sunt periculoase aici. Băștinașii nu merg niciodată să se scalde. Doar turiștii se înecă, răspunse Antonia, ridicând din umeri. Dacă-mi spuneai, n-ar mai fi trebuit să te duci atât de departe. Vino să-ți arăt...

Tina o urmă pe servitoare și ajunse la o ușă ascunsă, spre o grădină alcătuită toată numai din peluze, copaci semi-tropicali și fructiferi. Pe deasupra mânerului greblei, Manuel le aruncă o privire bănuitoare. Băiatul schimbă cu mama lui câteva cuvinte, prea rapide pentru ca Tina să le înțeleagă, apoi zâmbi cu un aer înțelegător și-i făcu Tinei semn să se apropie. Îi arătă cu degetul o altă poartă, în capătul opus al grădinii, prin care Tina, coborând niște scări din piatră, ajunse la un alt golf, la fel de mic. Sub ochii ei sclipea o superbă porțiune de mare, adâncă, de mărimea unei piscine mai mari, inserată practic în acele locuri și înconjurată de pământ.

– Aici trebuie să vii să înoți, îi spuse el. Acest loc nu e periculos decât când plouă. Când apele sunt în creștere, se revarsă în acest golf o zi sau două.

Tina se simți deodată mai fericită. Merse cu Antonia în casă pentru a-și lua micul dejun și primi de la aceasta pâine caldă și o delicioasă dulceață de piersici.

Era de-abia zece și jumătate și Antonia îi explică limpede că lady Charleswood nu vroia să fie deranjată cu nici un chip până nu va fi sunat. Simțindu-se puțin singură, Tina o lăsă pe Antonia la treburile sale menajere și plecă în explorarea castelului.

Unele locuri rămâneau întunecate, chiar și la lumina zilei. Pereții groși, străpunși de ferestre mari și drepte, fuseseră concepuți pentru a rezista asalturilor mării. Uneori te-ai fi putut crede în adâncul unei pivnițe, unde doar zgomotul și mirosul mării mai pătrundeau. În salon, care după cum se părea nu era locuit, se afla un pian al cărui capac nu se deschidea, fie datorită

umezelii, fie pentru că era închis cu cheia. Această cameră se afla deasupra grădinii și a piscinei secrete, iar vederea sa se întindea până departe, la far.

Tina se așeză și privi cu tristețe în jur, întrebându-se dacă Bernard a reușit să ia avionul și dacă cineva îi simțea lipsa acasă. Se hotărî în cele din urmă să scrie câteva scrisori. Dar în camera ei Antonia făcea curat, așa că merse în continuare în explorarea casei.

Mânerul ușii alăturate camerei sale opuse la început puțină rezistență. Tina împinse cu umărul și ușa se deschise, scârțâind din toate balamalele. Era întuneric în acea cameră bătrână, cu perdelele trase și tot ce văzu în acel moment, fură ochii strălucitori ca două diamante a șoarecilor care o priveau.

Fata scoase un țipăt și-i goni, supărată. Nu era deloc surprinzător că avusese o vizită cu o seară în urmă. Șobolanii trăiau acolo ziua și noaptea în camera ei! Hotărî ca nici în acea cameră să nu mai fie întuneric. Merse pe dibuite până la fereastră și trase draperiile, răspândind în jur un nor de praf. Aproape că se sufocă tușind, apoi se duse la jaluzele și le trase și pe acestea, lăsând să intre în cameră o baie de lumină. Când se întoarse, Antonia stătea în prag și agita cu disperare mâinile.

– Senorita! No... no!...

Priviră amândouă interiorul camerei, care relevă privirilor un spectacol de o decrepitudine absolută. După cum se părea, camera fusese o sufragerie. Masa era acoperită cu o față de masă albă, roasă de șoareci și păstra resturile unui prânz. Peste tot se depusese praful și păianjenii își țesuseră pânzele. Șoarecii devoraseră de mult resturile de mâncare, dar tacâmurile erau murdare și o cafetieră răsturnată lăsase pete pe fața de masă.

– Senorita!... La senora.... oh! Senorita, se văita neîncetat Antonia, mototolindu-și șorțul între mâini.

Visez, probabil, își spuse Tina. E imposibil să fie adevărat. E o poveste de groază de Edgar Poe. Tina auzi bocănitul unui baston pe podeaua de lemn și în pragul ușii apăru deodată lady Charleswood, îmbrăcată într-un capot cenușiu și un șal de aceeași culoare pe umeri – o siluetă scundă clătinându-se pe picioare, cu chipul la fel de cenușiu ca veșmintele pe care le purta.

– Ce-nseamnă asta? întrebă ea sec.

– Lady Charleswood, reuși să îngâne Tina.

– Antonia! Du-mă chiar acum în camera mea, ordonă femeia în spaniolă, pe un ton dintre cele mai arogante.

Tina înțelese că făcuse ceva teribil și de neiertat.

Trebui să aștepte o oră până ce Antonia să-i servească prânzul, în bucătărie, declarând că senora nu vroia să fie deranjată. La ora patru după-amiază, declarând că va pleca de la Castillio dacă nu va putea vorbi cu lady Charleswood, Tina fu în sfârșit primită în dormitorul bătrânei.

– Am auzit că vrei să pleci? se auzi o voce rece, ieșind dintr-un teanc de perne.

– Cred că e lucrul cel mai înțelept. V-am supărat fără să vreau, și nu pot să trăiesc în această atmosferă apăsătoare, de pedeapsă. Aș vrea să știu ce greșeală am făcut și să încerc, dacă pot, s-o repar.

– Iată ce înseamnă să fii tânăr și direct. Și ai vrea probabil, ca ceilalți să fie la fel. Dar nu e atât de ușor pentru persoanele bătrâne!

– Lady Charleswood, spuneți-mi măcar ce rău am făcut! Mi-ați spus că pot să vin, să merg prin casă...

– Da. Dar m-am gândit că vei respecta încuietorile.

– Ușa nu era închisă cu cheia, sau dacă era, broasca era atât de ruginită, încât a cedat când am împins ușa. Nu știam că e interzisă intrarea în acea cameră. Îmi pare rău.

– Copila mea, spuse bătrâna cu o voce tremurătoare, nimeni n-a mai intrat în acea cameră, de treizeci și cinci de ani. Ultima oară când am luat masa în acea cameră, eram împreună cu familia mea. Toți păream extrem de fericiți de programul pe care-l stabiliserăm pentru acea după-amiază. Soțul și fiul meu vroiau să plece într-o plimbare cu vaporul, iar eu trebuia să-i aștept pe mal cu coșul pentru picnic. Știi, probabil, urmarea poveștii? Am așteptat, am așteptat...

– Știu că au avut un accident și că i-ați pierdut pe cei pe care îi iubeați. Vă rog să mă iertați. Îmi pare foarte rău...

– Atunci, înțelegi, draga mea, ce-am simțit când am văzut acel trecut oribil și descompus expus privirilor tuturor?

– Da. Cred că înțeleg. Dar acel trecut era oribil și descompus și înainte de a deschide ușa, dacă-mi permiteți să-mi spun gândul până la capăt.

În cameră, domni câteva momente tăcerea.

– Probabil că ai dreptate. Memoria păstrează totul intact, dar obiectele se degradează. Ar fi trebuit să înfrunt de mult acest adevăr. Poate că ar trebui să-ți mulțumesc că ai lăsat să intre un strop de cer și lumină în colțurile acelea întunecate. Ai fost... șocată de ce-ai văzut?

– Am fost tristă. Mi s-a părut că înțeleg de ce ați lăsat totul în aceeași stare. Dar noaptea trecută un șoarece mi-a trecut peste

față. Astăzi, când am deschis ușa, am văzut încă vreo zece. Au invadat toate locurile pe care le-ați lăsat în părăsire.

– Nu mi-am dat seama de asta. Trebuie să mă scuz că te-am supus la o asemenea încercare. Ia loc și hai să discutăm despre ce măsuri am putea lua... Mi-ar plăcea să rămâi și să depășim împreună acest prim contact dificil. Dar dacă preferi să pleci, voi avea grijă să fii însoțită până la Malaga și să ajungi la avion.

Instinctiv, Tina fu tentată să accepte ultima ofertă. Dar nu era o fire egoistă. Remarcase singurătatea și tristețea cu care îi vorbise lady Charleswood. Acum, că mi-ai spulberat iluziile, mă părăsești, ar fi putut ea să spună...

– Aș fi bucuroasă să discutăm, răspunse Tina cu căldură. Îmi permiteți să vă ajut să vă ridicați, pentru câteva ore? Veți dormi mai bine după aceea.

– Îți mulțumesc. Ești un copil încântător. Sunt sigură că ai dreptate și mă voi simți mult mai bine după aceea.

Capitolul 3

Cele două femei, ciudat de diferite și reunite de soartă pe căi ocolite, avură o discuție lungă.

Tina înțelese că lady Charleswood, după o tăcere îndelungată, avea nevoie să vorbească despre acea tragedie care îi tulburase viața și o ascultă cu compasiune. Apoi, urmară amintirile fericite ale bătrânei: farsele soțului său, escapadele fiului de pe vremea când era școlar.

– Nu credeți că aceste amintiri îi fac să trăiască mai viu în memoria dumneavoastră, decât acea cameră în care nu se află decât lucruri înfricoșătoare?

– Ar fi fost mai bine dacă aș fi plantat doi copaci în amintirea lor. Astfel mi-aș fi adus aminte că nu putem face timpul să stea în loc. Clipele trec fără cale de întoarcere. Vroiam să-mi închid ermetic amintirile, ultimele momente de fericire petrecute în mijlocul celor dragi și iată că, treisprezece ani mai târziu, o fată pleacă în explorare și descoperă că ceea ce avusesem de gând să păstrez nu era decât un paradis al șoarecilor.

– Îmi pare rău, lady Charleswood.

– Nu. Ai venit aici pentru a aduce puțină lumină vieții mele și, pe toți sfinții, ai făcut bine! Cred că, până la urmă, îmi pare bine. Când treceam prin fața acelor camere, auzeam zgomote și credeam că o să înnebunesc. Intrarea ta acolo m-a asigurat că nu era așa. Vom curăța și dezinfecta acel loc. Ce crezi că am putea face?

– Am putea să ne luăm o pisică? Va dormi în camera mea, dacă nu vă deranjează.

– De ce nu? Dar nu orice fel de pisică! Cele din zonă sunt rele și pline de boli și, de obicei, nu intră în casele oamenilor. Ne vom interesa dacă există prin împrejurimi o pisică de rasă cu pui. Dacă vrei să mai aștepți puțin, Rafaela, bucătăreasa, știe tot ce se întâmplă prin vecini.

Tina începu să râdă și lady Charleswood o imită, ca și când uitase că așa ceva ar fi posibil și atunci învăța din nou să o facă.

– Cred că voi fi foarte bucuroasă să te am drept fiică.

Tina o privi fără să înțeleagă, dar nu spuse nimic.

– Din moment ce am deschis acest subiect, vreau să-ți dezvălui toate secretele mele, pentru a ști amândouă la ce să ne așteptăm. Mai există o cameră închisă cu cheia în această casă. A fiului meu și în aceasta nu vei intra cu nici un chip. Se află în micul turn roșu de deasupra stâncilor. Chiar înainte de moartea lui, acest turn suspendat în gol a fost declarat nesigur și fiul meu urma să se mute înaintea următoarei vacanțe la Castillio. Dar turnul încă n-a căzut și nu cred să se fi instalat acolo șoareci. Se spune că simt pericolul.

– Nu vă faceți griji, nu voi încerca să intru acolo.

– Am închis ușa într-o seară în care nu mai știam unde să merg pentru a găsi puțină liniște. Telescopul era la fereastră,

întors spre mare... Pe pereți erau lipite fotografii, cu personajele lui de film îndrăgite. Când turnul va cădea, aceste amintiri vor fi îngropate odată cu el. Dar acum ne vom grăbi asupra acestui proces, dacă ești de acord.

– Bineînțeles.

– Ne plăcea la nebunie să mergem cu bicicleta. Nu m-am gândit niciodată să mă interesez ce s-a întâmplat cu bicicletele noastre, dar nu cred că cei din familia Lopez le-au lăsat să ruginească. Ți se vor părea probabil demodate, dar nu vor avea nevoie decât de pneuri pentru a fi ca noi.

– Mulțumesc, lady Charleswood, sunteți foarte amabilă. Vreți să vă citesc ceva, o oră?

Ochii bătrânei începură să scânteieze.

– Ai vrea? Sufăr de cataractă și sunt deja zece zile de când încerc să citesc un capitol și nu reușesc. Sunt prea bătrână pentru a mai putea face ceva pentru ochii mei.

– O, nu, vă înșelați, lady Charleswood. Sunteți foarte rezistentă, mi-a spus Bernard! Medicina face minuni în zilele noastre.

– Încetișor, draga mea, încetișor! E prima zi pe care o petrecem împreună. Știu unde vrei să ajungi. Vrei să mă faci să joc tenis peste câteva zile.

Tina începu să citească, cu o voce limpede și cristalină.

– Nu te obosi prea tare, o încurajă lady Charleswood. Când nu mai poți, spune-mi. Un deget de vin la cină va fi excelent pentru corzile tale vocale...

Rafaela știa, bineînțeles, unde se găsesc pisici care aveau nevoie de un stăpân. Când se întoarseră de la petrecere, toți servitorii fură surprinși să o găsească pe Tina la Castillio.

– Crezi că ăsta e un loc pentru tineri? o întrebă Rafaela fără menajamente. Eu aș înnebuni dacă ar trebui să dorm acolo. Ești o cameristă englezoaică?

– Nu, sunt infirmieră, de fapt. Sunt domnișoara de companie a ladyei Charleswood și mă ocup de sănătatea ei. Se doarme destul de bine în acea cameră și, odată ce șoarecii vor fi izgoniți, voi dormi încă și mai bine.

– Dona Maria știe că ești aici? O consideră pe senora proprietatea ei privată. Fac pariu că o să ai neplăceri cu ea, când se va întoarce la castel. Dar, în sfârșit, dacă vrei o pisică, nimic mai simplu.

După doar nici o oră, Tina se sui pe bicicleta pe care Manuel o reparase special pentru ea. Era aproape fericită, sub razele de dimineață ale soarelui. Reușise, în trei zile, să o înțeleagă și să o iubească pe lady Charleswood și se simțea gata să facă și mai multe pentru ea. Îi făcuse cu o zi în urmă la prânz un masaj, iar aceasta se declarase extrem de mulțumită.

În afara dimineților, Tina era liberă și sâmbăta. Vrusese să protesteze spunând că nu va avea ce face o zi întreagă la dispoziție, dar lady Charleswood insistase, asigurând-o că va descoperi o mulțime de lucruri interesante, care o vor încânta.

– Circulă autobuzuri, cred, deși eu n-am luat nici unul... Sunt niște peșteri nemaipomenite la Neria. În direcția opusă vei găsi acele plaje întinse despre care ai auzit vorbindu-se. În timpul verii vin mulți tineri. Îți vei putea face prieteni.

– Dintotdeauna mi-am dorit să practic schiul nautic, declară Tina în mod spontan, sau să conduc o șalupă rapidă.

Chipul ladyei Charleswood se întunecă. Tina înțelese că nu putea vorbi despre vase fără să-i amintească de propria ei tragedie.

– Îmi pare rău, spuse fata strângând mâna bătrânei. Iertați-mă, vă rog.

– N-am de ce să te iert, Christina. M-am hotărât să mă întorc în lume, chiar dacă asta nu va fi pentru mult timp. Trebuie să învăț care e lumea ta și să o abordez cu aceeași încredere pe care tu însăți o arăți. Dar pentru asta trebuie să mă ajuți, draga mea. Câteodată e foarte greu să te întorci și să iei totul de la capăt.

Tina urmă instrucțiunile Rafaelei și găsi repede dealul pe care îl căuta. Mișcarea îi colorase obrajii de obicei palizi și cerul i se oglindea în priviri. În vârful dealului, îi spusese Rafaela, locuiește un bărbat foarte amuzant care iubea pisicile. Avea deja trei sau patru, dar casa lui era prea mică. Una dintre pisici făcuse pui cu câteva săptămâni în urmă, iar el vroia să ofere doi dintre ei.

După cum se părea, bărbatul amuzant nu era acasă. Tina nu găsise decât liniște și vântul care se juca în iarbă. Apoi auzi un mieunat întrebător, când înconjură casa. Găsi într-un coș o pisicuță adorabilă de culoarea carapacei de țestoasă, ca mama sa, și o alta negru cu alb, cu un cap foarte mare.

– O! scumpii mei! Sunteți prea mari pentru a mai suge de la mama voastră, exclamă bucuroasă Tina.

Știa deja pe care-l va lua. Ridică puiul de culoarea carapacei și îl sărută între urechi.

– Ești băiat mare, acum.

– Fată mare! E femelă, ca majoritatea pisicilor de această culoare, se auzi o voce în spatele ei, care o făcu să tresară.

– Tu! exclamă Tina așezând pisica lângă mama sa. Nu știam că e vorba de tine!

– De ce? Ai auzit cumva deja lucruri rele despre mine? Ah, te recunosc! Ești fata pudică pe care am văzut-o scăldându-se în golf, spuse el, izbucnind într-un hohot de râs.

– Exact. Ești foarte amabil cu mine...

– Am făcut eu asta? Pentru că nu am educație, mi-e frică de ea. Pot să te întreb care e scopul vizitei tale? Sau ai greșit, pur și simplu, drumul?

– Am auzit că ai pui de pisică pe care vrei să-i dai. Am putea primi unul într-o casă foarte bună. Ți-l voi plăti, bineînțeles.

– Așa e, îi dau. Tot ce cer e să se aibă grijă de ei. Am adus-o cu mine pe Regina când am plecat din Franța și ea a format această familie cu un motan din împrejurimi. I-am păstrat puii și mai târziu l-am primit la mine pe Tom, motanul unui prieten care se întorcea în Anglia. Acești pui sunt rezultatul noii uniuni. Cum nu țin morțiș să am o crescătorie de pisici, pe Tom a trebuit să-l castrez.

– Ești veterinar?

Bărbatul se înroși puternic și se scărpină cu un gest nervos în barbă. Deodată, Tina observă că, în ciuda bărbii dese, era tânăr. Trebuie că avea vreo treizeci de ani.

– Te-ai încălzit, probabil, urcând dealul. Intră în casă. O să storc câteva lămâi.

Văzând că Tina ezita, se grăbi să adauge:

– Dar dacă vrei să rămâi afară... La urma urmelor, nu mă cunoști, iar eu aș putea să trăiesc pe acest deal izolat doar cu gândul de a atrage tinerele fete....

– Nu m-am gândit la asta nici măcar o secundă, spuse ea și-l urmă într-o cameră mare și răcoroasă plină de șevalete, de pânze și de căni cu pensule în care erau amestecate diferite culori.

– O! Ești pictor!

– Mâzgălesc câteodată, recunoscu el.

Tina privi curioasă în jurul ei, în timp ce el pregătea băuturile.

– Locuiești aici? îl întrebă ea.

– Deocamdată, răspunse el din bucătărie.

– Și eu la fel. Tocmai am sosit. Sunt infiermiera și domnișoara de companie a ladyei Charleswood, care locuiește la Castillio del Mar. O cunoști?

– Am auzit de ea. Se spune că e puțin cam nebună, că trăiește izolată, sau ceva de genul ăsta. Dar înainte de a-mi povesti viața ta, trebuie să-ți spun că eu n-am nici un chef să ți-o povestesc pe a mea. Sunt destul de susceptibil, uneori, și nu-mi fac ușor prieteni.

– Mulțumesc că mi-ai amintit! Îți închipui, probabil, că vreau să-mi forțez norocul, dar nu țin neapărat să fiu prietena ta. Toți prietenii mei sunt persoane de treabă și vreau să merg în continuare pe acest drum.

– Atins! spuse el, apărând și întinzându-i un suc de lămâie cu câteva cuburi de gheață. Să fim deci dușmani sau măcar adversari. Ai început bine.

– Vrei să spui că ai început bine! Eu sunt o fire prietenoasă. N-am avut în viața mea un dușman.

– Cu atât mai bine pentru tine. Dar nu vei întâlni mereu numai prieteni, decât poate doar dacă vei avea noroc. E mai bine să te pregătești. Ești încă foarte tânără.

– Iar tu ești bătrân și izolat!

– Nu crezi că e prea devreme să ne certăm pentru niște persoane care încă nu s-au prezentat? Numele meu e Timothy Rendall.

– Iar al meu Christina Warren. Tina, pentru prieteni. Tu poți să-mi spui miss Warren.

– Brrr... spuse el, prefăcându-se că freamătă de groază. Bine! Să vedem ce putem face cu pisica aia. Vrei să lenevească sau să-și câștige existența?

– Ambele. Avem șoareci.

– Cine nu are? La Costa del Sol nu trăiesc doar oameni. Am găsit în curtea din spatele casei chiar și tarantule.

Tina păli. Avea oroare de păianjeni, chiar și de cei care nu erau periculoși.

– Nu-ți face griji. Se tem de noi la fel de mult cum ne temem noi de ele... Te-aș sfătui să-l iei pe Butch. E făcut să vâneze șoareci.

– Mi se pare că e cam banal. Sora lui e o adevărată bomboană! Pot s-o iau pe ea?

– Ca să-ți facă pui fără încetare? Și în plus, e micuță, seamănă cu mama ei. Șoarecii mari ar putea s-o devoreze.

Tina se înfioră.

– Butch va fi puternic ca tatăl lui. Și încă un sfat: hrănește-l bine dimineața și seara. Va vâna șoareci fără să-i mănânce, doar de dragul aventurii. Celelalte pisici vor profita.

Tina era pe punctul să plece cu noua ei pisică ce mieuna speriată, când se opri în fața unui tablou neterminat, așezat pe un șevalet.

– E Castillio!

– Da. E un subiect interesant. Îl pictez seara, în lumina amurgului. Nu pot să pictez decât jumătate de oră, în fiecare seară.

– Mi-ar plăcea să văd rezultatul final, spuse Tina, instinctiv. Bănuiesc că nu voi mai avea ocazia.

– Nu se știe niciodată, spuse Timothy pe un ton simulând generozitatea. Dacă nu vom fi nici prieteni, nici dușmani, poți să vii să arunci o privire când lucrez la el.

– S-a făcut. Mulțumesc pentru Butch. Voi dormi mai bine după ce va fi învățat să-și facă treaba și sunt sigură că ne vom plăcea, în ciuda originilor sale.

– Dai lovitură după lovitură, spuse el, cu oarecare admirație în glas. Până la urmă îmi pare bine că te-am cunoscut, miss Warren, dar să nu ți se urce la cap...

– Fii fără grijă, spuse ea, plecând.

Cei doi se despărțiră precum câinele și pisica.

Tina se gândi mult la Tim Rendall întrebându-se ce l-a făcut să fie atât de ostil în relațiile cu oamenii și sperând că nu-și închipuise că-l urmărise! Unii bărbați sunt atât de vanitoși în relațiile cu femeile.

Trebuie că-i lipseau atențiile bărbaților, se gândi ea. Nu avea nici măcar o prietenă cu care să vorbească. O dată ce curiozitatea pentru noua ei situație trecu, Tina se simți deodată foarte singură. Își dădu seama că îi lipseau săruturile inocente ale lui Vic. Era femeie, și ca orice femeie, îi plăcea să se simtă dorită.

Simțea, bineînțeles, multă compasiune pentru lady Charleswood, dar tinerețea și bătrânețea n-au fost niciodată cei mai buni prieteni. Toate impresiile și părerile bătrânei datau cu o jumătate de secol în urmă. Tina nici măcar nu se născuse la acea vreme. Pe lady Charleswood nu o interesau cursele de motociclete la care ea și Vic asistau în mod regulat; bătrâna nici măcar nu citea ziarele. Castillio del Mar era un soi de insulă pustie iar Tina tăia zilele din calendar, le număra pe cele rămase, nerăbdătoare să vadă trecând acea perioadă de probă

la sfârșitul căreia să poată spune: „Mulțumesc, lady Charleswood, dar cred că o persoană mai în vârstă și-ar face mai bine treaba. O infirmieră la pensie ar fi probabil mai potrivită pentru ce vă doriți dumneavoastră...“ Și va rămâne acolo până când lady Charleswood îi va găsi o înlocuitoare. Pe zi ce trecea, bătrâna mergea din ce în ce mai bine și Tina observa cu profundă satisfacție progresele pe care aceasta le făcea. Pe lady Charleswood începea din nou să o intereseze lumea din jur.

– Grădina e splendidă, îi spuse ea în ziua aceea, așezându-se să bea o ceașcă de ceai după o plimbare obositoare în grădină. Nu credeam c-o să mai văd vreodată. Cred că acum se ocupă băiatul Lopez de ea. Ce crezi, Christina, îmi va fi mereu la fel de greu să merg?

Refuza să-i spună Tina, declarând că prenumele ei merita să fie pronunțat în întregime.

– O, nu! Am exagerat puțin astăzi. Ar fi trebuit să beau ceaiul în grădină, înainte să ne întoarcem. V-ați mai fi odihnit puțin. Asta vom face mâine, dacă doriți.

Deodată, se deschise ușa și o femeie cu ochi negri și întunecați își făcu apariția în cameră. Femeia își scoase mănușile și se așeză în fața lor, dreaptă, ca însăși justiția implacabilă.

– Dona Maria! exclamă lady Charleswood, care păru contrariată și, într-o oarecare măsură, vinovată. Nu știam că te-ai întors azi. Veșnica poveste, îmi închipui – telegramele care nu ajung la tine! Ce mai faci?

Femeia se apropie, neluând seama la Tina.

– Și tu, draga mea lady? Dar ce-am aflat? Te plimbi zi de zi prin castel...? Nu cumva te crezi un mânz tânăr? Pari la capătul puterilor...

– Sunt puțin obosită, dona Maria, dar nu-i nimic. Va trece. Ți-o prezint pe infirmiera mea, miss Warren. Locuiește la noi și-mi face câteva mici servicii.

– Am neglijat eu să-ți fac aceste servicii, draga mea lady? Poate că nu mai ai nevoie de mine. Poate că mă consideri prea bătrână...

Lady Charleswood, care avea deja o expresie obosită, părea deodată aproape bolnavă. Aruncă spre Tina o privire rapidă și dădu din cap.

– Vrei să ne lași singure, Christina? Vreau să-i explic donei Maria...

Tina merse la bucătărie pentru a-și face o ceașcă de ceai și începu să discute cu Carmela. La contactul cu graiul de pe coastă, spaniola ei nu se îmbunătățise deloc.

– S-a întors, spuse Carmela. Văd că n-a întârziat să te tragă de urechi.

Tina nu se grăbi să răspundă, încercând să pătrundă sensul acelor cuvinte.

– A avut probabil un șoc. Asta e! Dona Maria va trebui să se obișnuiască totuși cu prezența mea. Eu una nu mă voi amesteca în treburile ei, cât timp voi mai petrece aici.

– Am crezut că vei rămâne aici pentru totdeauna, exclamă Carmela mirată.

– Fratele meu și-a luat angajamentul că voi rămâne cel puțin un an. Dacă reușesc s-o fac din nou să meargă bine și s-o conving să accepte o operație la ochi, lady Charleswood nu va mai avea nevoie de mine.

– Am auzit vorbindu-se că vrea să te adopte. Mi-a spus, Rafaela, sunt sigură.

– Iar eu sunt sigură că te înșeli. De altfel, prefer ca lucrurile să rămână așa. Sunt puțin cam mare pentru a mai fi adoptată, nu crezi?

Fetele începură să râdă, vesele. Deodată, Carmela încremeni. Înaltă și impozantă ca o statuie, îmbrăcată într-o rochie bleumarin, cu ochii scânteind, dona Maria începu s-o certe, spunându-i că era murdară, reproșându-i starea în care se găsea bucătăria la acea oră de după-amiază. Bine că se întorsese ea, să facă puțină ordine în acea casă, spuse ea la sfârșit.

Apoi se întoarse spre Tina, cu un zâmbet glacial pe buze și i se adresă într-o engleză perfectă:

– Nu cred că lady Charleswood va aprecia apropierea ta de servitori. În Spania avem o conștiință a clasei foarte bine dezvoltată. Nu ne permitem nici o familiaritate. Această greșeală e un precedent periculos. Începând de azi, nu mai ai voie să circuli în această parte a casei.

– Ia te uită! răspunse Tina, care nu suporta să fie certată, e curios și chiar puțin demodat. Fratele meu, care e medic, e pur și simplu fericit să cineze cu bona lui, în timp ce soția lui servește masa întregii familii!

– Acele două războaie mondiale n-au făcut decât să vă tulbure mintea, vouă englezilor! Războiul civil din Spania a făcut să ne împărțim în clase. Lady Charleswood nu mai are azi nevoie de tine.

De această dată, Tina văzu negru în fața ochilor.

– Și totuși nu vă deranjează dacă o întreb pe ea asta? Ea e cea care m-a angajat și sunt sigură că poate să-mi spună dacă mai are nevoie de mine sau nu.

– Am ajutat-o să se culce. Lady Charleswood e o femeie în vârstă. E la capătul puterilor cu aceste plimbări lungi și ridicole. După părerea mea, ai depășit măsura, miss Warren!

Intendenta ieși din bucătărie, cu părul negru strâns într-un coc impecabil.

Tina se întoarse spre Carmela, care ștergea cu înverșunare masa.

– Îi permiți să-ți vorbească pe acest ton?

– Ce altceva pot să fac? răspunse bucătăreasa, ridicând din umeri. Trebuie să lucrez și aici sunt bine plătită. Mama e văduvă, iar eu sunt singurul ei sprijin. Dona Maria e o aristocrată, venită din nordul Spaniei, iar eu o respect. N-o plac, dar o respect. Ar fi mai bine să nu mai vii aici să vorbești cu mine. Donei Maria nu-i place asta. Tu ești de-a lor, în această casă.

– Dar...

– Te rog, fă asta, insistă Carmela, întorcându-se cu spatele.

Tina se întoarse în camera ei, luându-l pe Butch cu ea. Motanul devenise mai puternic și începuse deja să vâneze șoareci imaginari, după care se ghemuia într-un colac de blană și se culca pe marginea ferestrei.

Era evident că, acum că dona Maria se întorsese la castel, lucrurile deveneau din ce în ce mai rele. Femeia deborda o ranchiună și era clar că o avea pe lady Charleswood la cheremul ei. Atunci, cunoscându-i firea, de ce bătrâna hotărâse să angajeze o domnișoară de companie în absența ei? De ce dăduse atâtea semne de nervozitate când intendenta fusese surprinsă de libertatea acestui gest? Cine era angajatul cui? Nimeni nu o va face pe Tina Warren să îndure ceea ce lady Charleswood părea că acceptă.

Se auziră bătăi în ușă și Tina merse să deschidă.

– Am dat ordin să se servească cina, o anunță dona Maria. Vrei să ți se aducă în cameră?

– Nu, mulțumesc, răspunse Tina imediat. Nu sunt bolnavă. Voi coborî la masă.

– Foarte bine. Voi spune să se servească la opt fix. Eu voi lua o masă ușoară în camera mea. După aceste două zile de călătorie, mă simt obosită. Date fiind împrejurările, sunt sigură că vei înțelege. Te rog nu o deranja pe lady Charleswood. I-am dat un pahar de lapte și un sedativ.

– De când sunt eu aici, n-a luat nici măcar unul, îi atrase Tina atenția. S-a simțit excelent.

– Vrei să spui că știi mai multe decât mine, care o cunosc de aproape patruzeci de ani? șuieră intendenta cu ochii scânteind de mânie. Te avertizez, nu vei sta degeaba aici! Nu cred în inocența ta. De acum încolo, eu îți voi spune ce ai de făcut.

– Nu mi-e frică de muncă, dona Maria, dar nu dumneavoastră m-ați angajat. N-aș fi acceptat niciodată să lucrez pentru dumneavoastră.

– În cazul acesta, e mai bine să termini cu prostiile și să o anunți pe lady Charleswood că vrei să pleci. Te asigur că nu vei avea nimic de pierdut.

– În schimb, dumneavoastră ați avea de câștigat, răspunse Tina cu sarcasm. Am fost angajată pe o perioadă de un an. Și dacă nu vă deranjează, am de gând să-mi duc termenul până la capăt.

– Din partea mea, poți să faci ce vrei, spuse dona Maria, mânioasă. Dacă vrei, poți să și rămâi. Numai că serviciile tale aici sunt inutile. O fată de vârsta ta nu poate decât să se plictisească într-un loc ca ăsta. De când lady Charleswood nu mai poate face nimic, eu am fost cea care a făcut tot ce era nevoie pentru ea și voi continua să fac.

– Nu sunt deloc de acord cu dumneavoastră. Lady Charleswood poate să facă multe lucruri. Înainte de sosirea dumneavoastră, începuse chiar să se bucure de viață.

– Ți-ar conveni, cu siguranță, să-i provoci o criză cardiacă și să moară. Poate că a scris deja un testament în favoarea ta?

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Nu cred. Vorbesc despre o tânără lacomă și despre o bătrână cu avere. Nu te preface că nu știi că i-a spus fratelui tău că vrea să te adopte și să te facă moștenitoarea ei legală! Înțeleg acum de ce vrei să rămâi să-i masezi picioarele. E în interesul tău, nu? Frumos calcul pentru o persoană de vârsta ta!

– Nu știam nimic despre asta, spuse Tina cu sinceritate. Credeți sau nu, dar detest ideea de a fi moștenitoarea cuiva, oricui ar fi. De altfel i-am spus asta și fratelui meu.

– Află că-l stimam mult pe doctorul Warren înainte de asta. Mi-am petrecut întreaga viață alături de lady Charleswood și cu toate acestea n-am cerut nimic pentru mine. Am avut alte recompense. Doctorul Warren ar trebui să știe că persoanele în vârstă au capricii insolite. N-ar fi trebuit să cedeze unui asemenea capriciu, mai ales trimițându-și propria soră să culeagă roadele.

– Orice ar fi făcut Bernard, a făcut-o cu bună-credință. A vrut să lucrez într-un loc în care climatul e cald și uscat, pentru că am fost bolnavă de pneumonie. În orice caz, nu am de gând să rămân mai mult de un an. Dar îmi voi împlini termenul, fie că vă place sau nu.

– Poate că am fost puțin prea dură cu tine. Îmi pare rău că ai fost bolnavă. Mă gândeam că ești cam palidă.

– Acum mă simt bine.

– Poți să mai aștepți o săptămână sau două înainte de a o anunța că pleci pe lady Charleswood. Ar putea crede că am conspirat împreună.

– Și n-ar avea dreptate? întrebă Tina cu amărăciune.

– Nu fi absurdă. Admit că ai făcut câteva lucruri bune, de când ai venit aici, mai ales deschizând ușa de la acea cameră teribilă. Mă surprinde faptul că lady Charleswood a supraviețuit șocului. Eu mă aflam aici când s-a întâmplat acea tragedie. O vreme, lady Charleswood și-a pierdut mințile și nu cred că și-a revenit complet nici acum. N-aș folosi prea des acest tip de tratament-șoc, dacă aș fi în locul tău.

– L-am auzit pe fratele meu spunând că e deosebit de puternică.

– Nu s-ar spune, judecând după felul în care arăta când am sosit. De-abia mai putea respira. Fratele tău n-are nimic de-a face cu ea și dacă diagnosticul lui s-ar dovedi fals...

– O să plec peste o săptămână sau două, își acceptă Tina înfrângerea. Voi aștepta momentul potrivit pentru a o anunța. Acum aș vrea să fac o plimbare scurtă înainte să se întunece...

Tina ieși din casă tulburată, neștiind ce-i producea mai multă oroare: să devină bogată după moartea cuiva sau uneltirea lui Bernard. Degeaba se afla încă în grija familiei sale, nu va accepta niciodată să se lase vândută. Ar fi putut să găsească un serviciu fără ajutorul nimănui – și nici o consecință atât de neplăcută n-ar fi rezultat.

Traversă grădina și coborî în golf. Soarele apunea deasupra dealurilor înroșite. Orizontul se confunda cu marea, care devenise de un roz irizat. Într-o jumătate de oră noaptea se va

lăsa, iar ea va trebui să se întoarcă în acea casă în care era nefericită și din care își dorea să plece cât mai curând.

Atunci îl văzu pe pictor, cu șevaletul său, stând pe o piatră netedă. Era prea târziu pentru a se mai întoarce, așa că înaintă, până ce ajunse în dreptul tabloului și aruncă o privire peste umărul acestuia.

– Ce naiba se-ntâmplă? Aduci cu tine mirosul furtunii!

– Îmi pare rău. Dacă te deranjez, voi pleca.

– Nu, rămâi. Sunt puțin indispus. Nu reușesc să redau în tablou piatra asta blestemată.

– Mi se pare că arată destul de bine; și marea asta irizată e pur și simplu superbă. Ce mi se pare incorect, e micul turn roșu. Ai pictat lumina la fereastră.

– Și?

– Acea cameră e închisă de mai bine de treizeci de ani. Nimeni nu a mai intrat în ea pentru că e periculoasă.

Tim păru sceptic.

– Ciudat! Am pictat-o cu câteva luni în urmă. N-aș fi pictat-o luminată dacă nu ar fi fost...

– Poate că e doar reflexia soarelui în fereastră.

– La ora asta din zi? Oricum, n-are importanță. O voi lăsa așa, pentru că efectul e mai dramatic. Nu mai ai și alte critici?

– Nu te critic deloc. Tabloul tău mi se pare nemaipomenit.

– Am descoperit o admiratoare, spuse el zâmbind și aprinzând o pipă. Dar nu sunt deosebit de încântat, pentru că eu știu că sunt un artist slab. Agentul meu o știe și el. Dacă obțin cinci lire pe acest tablou, mă declar satisfăcut.

– Ei bine, atunci noapte bună! spuse Tina cu o urmă de tristețe în glas.

Tim o auzi țipând când piciorul ei derapă pe o piatră alunecoasă și se prăbuși la pământ.

În ciuda gemetelor și a ochilor plini de lacrimi, Tim reuși s-o ridice în picioare și-i palpă cu un gest rapid umărul pe care căzuse cu toată greutatea.

– E doar dislocat, spuse el încet, și-i dădu să muște pensula pe care o avea în mână. Strânge tare!

Tina era convinsă că o s-o doară. Dar își auzi doar umărul trosnind când, cu mâini experte, Tim Rendall i-l puse la loc.

– O să te doară, spuse el ținându-i capul între genunchi, dar continuă să-l miști. Cum te simți?

Tina își ridică privirea și-i zâmbi cu recunoștință.

– Mă întreb de ce m-ai lăsat să cred că ești pictor? Ești, de fapt, doctor. Așa se explică faptul că poți să castrezi pisici și să pui la loc un umăr ieșit din articulație. Dar de ce atâta mister?

Capitolul 4

În zilele care urmară, Tina nu avu timp să se plictisească și nici nu se putu plânge de lipsa unei ocupații. Dona Maria îi arătă câteva dulapuri pline cu vase și-i ceru să le șteargă de praf. „O muncă plăcută pentru o fată binecrescută, dacă folosește mănuși" – precizase aceasta. Apoi îi aduse câteva lenjerii de pat pe care îi spuse să brodeze inițialele lui lady Charleswood. În sfârșit, îi încredință și clasificarea cărților care o ținu pe Tina în bibliotecă ore întregi.

Pe lady Charleswood, nu o mai vedea deloc. Aceasta cerea să se odihnească, după spusele donei Maria, căci era foarte obosită.

Luptându-se cu capacele de argint, cosând sau scuturând cărțile de praf, Tina se întreba ce fel de muncă va căuta când se va întoarce înapoi, în Anglia. De această dată va lua măsuri ca Bernard să nu-i mai influențeze hotărârea, în ciuda bunelor sale intenții. Se gândise mult și la Tim Rendall și la reacția pe care acesta o avusese când Tina descoperise că era, de fapt, medic.

Tim nu râsese, cum își închipuise că va face. Dimpotrivă, păruse că se simte prins în capcană.

– De ce naiba mă-ntrebi așa ceva? spusese el, în sfârșit.

– Ai vorbit despre un tendon folosind numele lui științific. Fie ești medic, fie nu ești. De ce atâta mister?

Tim își strânsese enervat șevaletul și acuarelele.

– Lumina a dispărut, așa că voi pleca. Ai face bine să te întorci și tu, înainte să ți se întâmple ceva mai grav.

Neștiind cum să se poarte cu acel om cu o dispoziție atât de schimbătoare, Tina plecase capul și se întoarsese la castel.

Poate că Tim fusese student la medicină și nu reușise să-și termine studiile?

A doua zi, Rafaela îi dădu pe furiș un plic îngălbenit pe numele Christina Warren și cu specificarea, într-un colț: a se înmâna personal.

Tina citi scrisoarea în bibliotecă și fu surprinsă să vadă că Tim o invita la ceai, la Mira, casa lui, în după-amiaza următoare. Dona Maria nu făcuse nici o aluzie la orele ei libere, când îi dăduse acele sarcini. Tina făcu o baie matinală în mare și-și luă micul dejun la ora opt. Își începu munca la opt și jumătate și-și petrecu ziua bine organizată, până la ora șapte și jumătate, ora cinei.

Intendenta părea că nu mai vroise să vorbească despre viitorul ei, așa că Tina hotărî să abordeze singură subiectul, în timpul mesei.

– Scuzați-mă, dona Maria, aș vrea să știu ce hotărâre ați luat în legătură cu mine.

– Nu înțeleg ce vrei să spui. Hotărârea îți aparține.

– Am crezut că vreți să vorbiți despre asta cu lady Charleswood.

– Lady Charleswood nu s-a simțit bine. Dacă-mi permiți să folosesc această expresie, ai făcut-o pur și simplu knock-out... Are nevoie de o bună bucată de timp pentru a-și reveni.

– Trebuie să fie foarte plictisitor pentru ea să rămână întreaga zi în pat, cu o vedere slabă, fără să aibă nici o ocupație. Cred că-mi veți permite măcar să-i citesc. Îi place foarte mult. Și dacă trebuie să plec, măcar să o pot anunța.

– Cred că se poate.

– De asemenea trebuie să-i scriu fratelui meu. Ce motiv să-i dau că nu acceptați prezența mea aici?

Dona Maria se încruntă. Considerase probabil problema încheiată.

– Voi atinge majoratul de-abia peste cinci luni și până atunci sunt sub responsabilitatea lui. Sau cel puțin, insistă el ca lucrurile să fie astfel. Când voi împlini douăzeci și unu de ani, voi putea face ce vreau și va fi o ușurare pentru toată lumea.

– Dacă rămâi aici până atingi majoratul, nu-l vei mai deranja pe fratele tău plecând.

– Da, și eu mă gândesc la fel. Va crede că sunt nebună, dar nu va mai putea interveni în decizia mea.

– În aceste condiții, îți sugerez să rămâi până la sfârșitul lui august. Mai mult nu, pentru că prezența ta aici nu e necesară, și bănuiesc că nu-ți închipui că voi pleca eu, după patruzeci de ani. Poți veni în fiecare zi să-i citești lui lady Charleswood, în timp ce eu fac tapiseria. Eu una vorbesc perfect engleza, dar nu știu să citesc foarte bine. Cred că vom reuși să ne acomodăm una cu cealaltă, pentru o perioadă de cinci luni, cu condiția să nu-ți depășești din nou atribuțiile, în ardoarea ta juvenilă. Sper că te-am făcut să înțelegi, miss Warren, că angajamentul tău era o eroare?

– Da, cred că da...

– Ești rezonabilă, spuse dona Maria, afișând un zâmbet larg. În definitiv, vei petrece aici o vacanță minunată. Vrei să iei un mic concediu?

– Nu, nu e nevoie. Dar mâine aș vrea să ies la ora patru. Vă promit că nu voi deranja pe nimeni în timpul siestei.

– Vrei probabil să faci niște cumpărături?

Fără să mai dea explicații, Tina acceptă presupunerea donei Maria.

– Da, am nevoie de câteva lucruri. De obicei, am sâmbăta liberă, dar nu știam dacă veți fi și dumneavoastră de acord...

– Bineînțeles că ai dreptul la o zi liberă! Continuă cu sâmbăta și, de ce nu și miercurea. Vreau să te simți bine cât vei sta aici. Nu cred că e necesar să-l înștiințezi pe fratele tău de angajamentul nostru și nici măcar să vorbești despre asta cu lady Charleswood. Lucrurile neplăcute trebuie uitate. Nu folosește la nimic să ne amintim de ele.

După ce terminară masa, dona Maria îi povesti Tinei despre anii îndelungați petrecuți în serviciul ladyei Charleswood și despre devotamentul pe care i-l arătase în perioada care urmase tragediei.

– Eram încă tânără atunci și era îngrozitor pentru mine să trăiesc cu o femeie nebună, fără să îndrăznesc să o las singură un singur moment, din cauza amenințărilor ei cu sinuciderea. Îmi spuneam adesea că atunci când răul va fi trecut, voi putea pleca departe și-mi voi trăi viața. Dar când momentul a sosit și am anunțat-o că vreau să plec, lady Charleswood s-a agățat de mine plângând și s-a prăbușit și mai mult decât înainte. N-am mai putut pleca. Mi-am uitat propriile dorințe și am rămas. Aș fi putut să mă căsătoresc, dar n-am făcut nici asta. Într-o zi, o

să-mi mulțumești că te-am descurajat în planul tău... Lady Charleswood – n-aș vrea să spun nimic rău despre ea – trăiește într-o altă lume. Îi e indiferent dacă locuiește închisă aici, departe de plăcerile vieții. Nici eu nu mai sunt tânără, așa că și mie îmi e suficient. Dar pentru o fată tânără, nu e o viață de vis. Nici măcar servitoarele nu acceptă să doarmă aici. Povestesc tot felul de prostii, spun că acest castel ar fi bântuit, fără îndoială din cauza șoarecilor care au invadat toată casa. Dar tu i-ai vânat pe cei din camera ta, încheie dona Maria râzând.

– Lady Charleswood mi-a spus că turnul e periculos.

– Așa este. Nu trebuie să mergi niciodată acolo. Chiar eu am închis ușa care dă spre scară. Cât timp cheia va fi la mine, nu există nici un motiv de teamă, spuse ea, arătând spre o cheie agățată la centură. Țărănimea spaniolă e gregară și zgomotoasă. Nu apreciază liniștea și singurătatea. Chiar și vara, când turiștii mișună pe coastă, Castillio e rupt de lume. Așa l-a vrut lady Charleswood. Chiar și micul golf e proprietatea ei; nimeni nu are dreptul să meargă acolo, ceea ce e bine, pentru că locul e câteodată periculos.

– Chiar nimeni? întrebă ea amintindu-și de Tim Rendall, care-și picta tabloul pe acea piatră netedă, fără să știe, probabil că acel loc era privat.

– Nimeni. Poliția e autorizată să facă arestări, în caz contrar. Oricum ar fi, în afară de drumul pe care ai luat-o tu, nu se poate ajunge acolo decât pe mare.

În mintea Tinei apăru mica barcă în care Tim își transportase probabil materialele pentru tablou, dar fata nu făcu nici un comentariu.

– Poliția de coastă nu s-ar sfii probabil să tragă câteva focuri, dacă ar vedea vreun vas intrând în golf, spuse dona Maria,

râzând. Pe acele ape circulă, câteodată, contrabandiști. Pe noi însă ne cunosc și știu cum trăim. N-am alți oaspeți decât două bătrâne retrase și inofensive.

Tina avu ocazia să-și dea seama de asta chiar în ziua următoare. Parcându-și bicicleta la „Kiosko", un mic bazar cuibărit între două vile, al cărui proprietar îi spusese că-i va face rost de orice va avea nevoie, intră și asistă la o scenă care o lăsă cu gura căscată.

– Madre mia! Por que? Por que? îl auzi pe patron văitându-se, în timp ce-și rupea șorțul de mânie.

Doi polițiști scotoceau magazinul, creând o dezordine de nedescris.

– O să vin mai târziu, îi spuse Tina acestuia. Văd că sunteți ocupat...

– Așa e, senorita, sunt foarte ocupat. Poliția crede că fac contrabandă și-și închipuie că ascund armele în aparatul de făcut înghețată! Vor să mă facă să închid magazinul pentru că vor să construiască vile pentru turiști pe terenul meu! Vino mai târziu. Mă găsești tot aici!

Sub soarele arzător al acelui început de aprilie, Tina se îndrepta spre „Mira".

– Bine ai venit! ieși în întâmpinarea ei ciudatul Tim Rendall.

Tina de-abia îl recunoscu. Se tunsese și-și răsese barba și purta un costum crem cu cravată, de o eleganță surprinzătoare, aproape agresivă.

– Doamne! Cât de mult poate să facă o barbă!

– E mai bine sau mai rău? o întrebă el râzând.

– E mult mai bine acum.

– Mulțumesc.

Tina își închipui că făcuse toate acele schimbări pentru ea, dar Tim se grăbi să adauge:

– Mâine merg la mama și urăște să mă vadă neglijent. În fotografia din pașaport nu aveam barbă și e mai ușor să mă rad decât să mă lansez în explicații fără sfârșit. Intri? Ce mai face Butch?

– E în plină formă. N-am mai văzut un șoarece din ziua în care l-am luat. Cred că o să-i reduc puțin porția. În curând va fi prea gras pentru a mai putea vâna. Simplul miros de pisică alungă șoarecii.

– Merg să pun ceaiul. Apa a dat deja în clocot.

– Pot să te ajut?

– Nu, ești musafiră. Una dintre clientele mele, o englezoaică mi-a cumpărat un tablou și am cumpărat o prăjitură excelentă de la Estariva.

Pe verandă era așezată o masă acoperită cu o față de masă albă și două cești de porțelan. Vederea la mare, de un albastru-turcoaz, era minunată.

– Îmi plăcea mult ora ceaiului, când eram mic, îi mărturisi Tim. Era momentul când toată familia se aduna în jurul mesei și mânca sandvișuri calde cu pâine prăjită...

– Aveai o familie numeroasă?

– Trei băieți și o fată. Eu sunt cel mai mic.

– Eu de asemenea am trei frați și sunt cea mai mică! De fapt, sunt frați doar pe jumătate. Se consideră ca făcând parte din altă generație. Eu am fost, într-un fel, un accident.

Lui Tim i se păru că citește o umbră de melancolie pe chipul ei.

– Dimpotrivă, sunt sigur că ești fata pe care părinții au așteptat-o atât de mult...

– Mulțumesc. Câteodată am tendința să mă acuz că exist.

Vorbiră despre una, despre alta și, în special, despre contrabandă. Tina îi povesti scena de la „Kiesko“.

– Da, îl urmăresc pe Manolo. S-ar putea să fie vinovat, dar e prea viclean pentru a fi prins.

– Ce căutau la el polițiștii?

– În special, arme. În Spania a fost nu demult război civil. Se tem încă de o minoritate opozantă. La cea mai mică neînțelegere din Guvern, stocurile de arme și-ar putea face din nou apariția.

Tina îi povesti discuția pe care o avusese cu dona Maria și îi atrase atenția că micul golf era proprietate privată.

– Pictorii au voie să meargă unde vor, răspunse Tim, nepăsător, întocmai ca preoții. Aș zice că polițiștii sunt mai degrabă mândri de prezența mea aici. Am făcut câteva tablouri satului și unul chiar postului de poliție! După trei ani, m-au adoptat în cele din urmă.

– Locuiești aici de trei ani?

– Am închiriat casa pentru șase ani. Când contractul va expira, voi încerca să-l prelungesc.

– Vrei să te stabilești aici definitiv?

– Dacă-mi pot câștiga existența, de ce nu? Ascultă, te-am chemat de fapt, pentru a-ți satisface curiozitatea... La ultima noastră întâlnire ai spus ceva ce m-a frapat!

– Întrebându-te dacă ești doctor?

– Lasă-mă, te rog, să vorbesc. Prefer să lămuresc asta o dată pentru totdeauna, înainte să te apuci să trăncănești cu alții despre mine. Cred că pot să am încredere în tine. Mi-am păstrat încrederea în natura umană. Eram cel mai tânăr asociat al unui cabinet medical, într-un cartier foarte elegant din Londra. Acum trei ani, am fost suspendat din Asociația Medicilor din motive... de conduită neprofesională cu o pacientă. Acum ai aflat. Dacă

vrei să pleci, nu te jena. Înțeleg și nu mă voi simți jignit. Noapte bună, miss Warren. A fost amabil din partea ta să vii.

Îngrozită și surprinsă, Tina își dădu seama că Tim – doctorul Rendall – îi întindea pălăria și mănușile pe care le purta pentru a se proteja când mergea cu bicicleta.

– Aș vrea să mai rămân puțin, dacă nu te deranjează.

Tim luă tava cu ceai și se duse în bucătărie, lăsând-o singură pe verandă.

Tina știa că urmările unei suspendări erau redutabile. Unii doctori cădeau în alcoolism și începeau să fure, chiar de la foștii pacienți, pentru a-și satisface viciul. Motivul pe care-l invocase Tim nu putea să însemne decât un singur lucru: că doctorul în cauză avusese relații intime cu una dintre paciente și Tina era sigură că acesta era motivul pentru care Tim fusese declarat vinovat. Scandalul luase probabil proporții mari și fusese divulgat în presă.

Deodată, Tina simți un miros de tutun. Tim se întorsese pe verandă, dar se așezase la distanță de ea.

– Trebuie să fii nebun să compromiți atâția ani de studiu pentru o poveste ca asta. Mi-e greu să cred că ai comis o asemenea imprudență.

– Și ce te face să crezi asta: intuiția ta feminină sau expresia cinstită de pe chipul meu? o întrebă el ironic.

– E adevărat, nu te cunosc, dar nu pari genul care să facă așa ceva.

– O, după părerea ta există un gen? Dumnezeule, cât de mult te înșeli, miss Warren! Oricum, mulțumesc pentru încredere. Nu cumva spui asta pentru că ai venit deja de două ori aici, iar eu nu am încercat să te ating nici măcar cu un deget?

Tina deveni roșie ca focul.

– Îmi pare rău. Te rog să mă scuzi. Acum realizez că nici măcar nu te-ai gândit la asta.

– E adevărat. Și nu m-am gândit nici la ce mi-ai spus. Nu trebuie să te lași doborât de amărăciune.

– Chiar crezi asta? o întrebă el, aruncându-i o privire plină de căldură.

Ochii adânci și albaștri ai Tinei străluceau de o candoare care dădea forțe noi. Tim admiră reflexele părului ei negru.

– Vrei să afli ce s-a întâmplat? Vei avea în felul acesta o părere clară despre mine. N-am fost întru totul nevinovat. M-am purtat ca un nebun, cum tu însăți ai remarcat.

– Nu ești obligat să-mi mărturisești nimic. Nu-mi voi schimba cu nimic părerea despre tine. Dar dacă asta te va face să te simți mai bine, nu ezita să-mi povestești.

– Vreau să știi ce s-a întâmplat, miss Warren.

– Spune-mi Tina.

– E o introducere în cercul tău de prieteni? întrebă Tim râzând. Mulțumesc. Mie poți să-mi spui Tim. Nu ești prea grăbită?

– Nu. Am terminat treaba.

– Chiar dacă nu e o poveste pentru copii, totuși ți-o voi povesti. Înainte de toate, trebuie să-ți vorbesc despre familia mea. Tata era un doctor de țară ca la carte și avea clienți pe o rază de cincizeci de kilometri pătrați. Când vremea era prea rea pentru a mai putea scoate afară un cal, tata își vizita bolnavii pe jos. Aveam o mașină, dar nu o putea folosi decât pentru a merge în sat. Celelalte drumuri erau impracticabile. Cred că tata îmi va apărea mereu în minte fără vârstă. Probabil că așa își văd copiii părinții, când sunt mai mici. Parcă îl văd și acum cum își bea grogul, întors dintr-una din vizitele lui, după ce a ajutat

să vină pe lume un copil, în cine știe ce fermă uitată de lume. N-a găsit timp să se căsătorească decât la patruzeci de ani. Pe vremea aceea avea șaizeci și cinci de ani și de-abia aștepta să și-l facă pe fratele meu mai mare asociat. Frații mei și eu nu ne gândisem niciodată să devenim altceva decât doctori. Dar vroia să fie chirurg. Sora mea a făcut și ea Facultatea de Medicină, dar s-a căsătorit în anul doi și nu a mai terminat. Acum e o mamă și o soție fericită. John a refuzat să devină asociatul tatei. A fost dintotdeauna mai singuratic și simțea vocația de medic-misionar. A plecat în India, unde a și murit după cinci ani, de o boală tropicală. Cât despre Dan, el a preferat să urmeze o specializare și în momentul ăsta e asistentul unui obstetrician renumit din Edinburgh.

Tata și-a luat un tânăr asistent, dar ar fi vrut să transmită pacienții unui membru al familiei. Eu lucram la Londra și nu mă vedeam luându-i locul. Tata e o specie pe cale de dispariție. Vorbisem cu el despre asta când terminasem studiile și am primit binecuvântarea familiei să merg să lucrez în capitală. Nu lăsasem la Hollyton nici o fată cu care aș fi putut să mă căsătoresc și mă mângâiam cu gândul că poate voi întâlni într-o zi, la Londra, o fată drăguță de care mă voi îndrăgosti și cu care voi putea întemeia o familie. Studenții la Medicină sunt după cum probabil știi ani buni absorbiți de studii și viața lor sentimentală începe mult mai târziu decât a celorlalți. În starea asta de spirit, m-am instalat într-un cartier bogat din Londra, plin cu piscine. Îmi iubeam munca, aveam un apartament drăguț și o menajeră și nu după mult timp am fost invitat să iau parte la viața mondenă a mediului în care trăiam. Am cunoscut o mulțime de femei. În calitate de medic, mă consideram mai degrabă vânător decât pradă. În cele din urmă m-am săturat de

ele, iar asociații mei au avut grijă ca printre pacientele mele să nu se numere persoane prea impresionabile.

Într-o seară, m-am dus la una dintre acele petreceri elegante și plictisitoare, la care oamenii se adună în grupuri de câteva persoane și povestesc stupidități. Tocmai eram pe punctul să plec, când am fost prezentat Madeleinei. Tot ce am putut să constat era că băuse câteva pahare în plus. Ochii ei străluceau ca două smaralde, iar părul roșcat-închis avea o culoare extraordinară, obținută probabil în urma unei vopsele, căci Madeleine era extrem de sofisticată. Era mai mare decât mine cu un an sau doi. Eu, pe atunci, aveam douăzeci și șase de ani.

– Am fost trimisă să te aduc înapoi, fură primele ei cuvinte. Gazda a observat că te plictisești și mi-a ordonat ca nu cumva să-l las să plece pe cel mai frumos bărbat de la petrecerea ei.

A început să râdă și mărturisesc că nu m-am mai plictisit nici măcar un moment tot restul serii. Pot s-o spun cu certitudine! Nu mai întâlnisem niciodată o femeie atât de seducătoare și eram lipsit de experiență. Totul emana senzualitate: vocea, gesturile, privirile ei. Eram fascinat. Am terminat petrecerea în apartamentul meu, sub pretextul de a bea o cafea și acolo mi-am examinat mai bine conștiința. Madeleine îmi oferea tot ce așteptam de la o femeie sau acea aprindere subită a simțurilor era efectul singurătății în care trăisem până atunci? Știam deja răspunsul. Cu regret, tot ce am împărțit cu Madeleine în acea seară a fost cafeaua, după care Madeleine a chemat un taxi și s-a întors acasă.

Uitasem practic de existența ei, când, într-o zi, secretara m-a întrebat dacă vroiam să accept pe lista mea o oarecare doamnă Essex.

Două săptămâni mai târziu, doamna Essex a sunat în mijlocul nopții. Suferea de puternice dureri abdominale. Am fost uimit să constat că doamna Essex nu era alta decât Madeleine, înarmată cu toate atuurile frumuseții ei. A trebuit, bineînțeles să o consult și, deși părea cam palidă și ușor anemică, nu am găsit nimic în neregulă. I-am recomandat un regim și tocmai vroiam să plec, puțin enervat, când deodată Madeleine a sărit din pat, a închis ușa cu cheia și s-a aruncat în brațele mele spunându-mi că se simte singură, că fostul ei soț fusese extrem de crud față de ea și că își dorea să fim prieteni. Prieteni intimi, se-nțelege. Eram totodată stânjenit, jignit, plictisit și i-am cerut să deschidă ușa pretextând că eram obosit după o zi grea de muncă. M-a privit cu atâta groază, de parcă aș fi comis o crimă, ceea ce și făcusem, probabil, în ochii ei. Și-a ascuns cheia în corset, provocându-mă să vin s-o iau, ceea ce până la urmă am și făcut. În cearta care a urmat i-am rupt fără să vreau hainele și am reușit să plec, lăsând-o turbată de furie. Madeleine l-a chemat pe paznicul de noapte și a declarat că fusese victima unui viol.

Atracția pe care o simțeam față de ea s-a transformat subit în aversiune. Când m-a sunat, i-am trântit receptorul în nas. Când m-a căutat la cabinet, am sfătuit-o să-și găsească alt doctor. A acceptat fără să se opună și părea chiar puțin rușinată de purtarea ei. M-a rugat, totuși, să o mai consult o dată, până-și va găsi un medic, căci avea, spunea ea dureri din ce în ce mai mari. Am refuzat și am îndrumat-o să se adreseze unuia dintre asociații mei. S-a răzgândit și, spunându-mi că nu era important, a plecat.

Chiar în acea seară am primit un telefon de la Ogleton, unul dintre colegii mei, în care eram anunțat că una dintre

pacientele mele avusese o criză de apendicită și că el fusese chemat la căpătâiul ei. Încercase să mă caute, dar, cum nu eram acasă, o internase imediat pe doamna Essex iar acum mă înștiința, în cazul în care aș fi vrut s-o văd înainte de operație.

M-am simțit puțin vinovat și m-am dus la spital. Am vorbit cu chirurgul, care mi-a permis s-o văd. Madeleine tocmai își primise medicația. Era într-o stare de semiinconștiență, dar m-a recunoscut. În fața infirmierelor și a supraveghetoarei, m-a întâmpinat spunându-mi: „O, dragul meu! Ai venit!“ ca și când am fi fost prieteni apropiați.

Câteodată, morfina are acest efect, mi-am spus, ridicând din umeri. Nu m-am mai întors niciodată s-o văd, dar i-am lăsat un bilet în care o sfătuiam să nu uite ca, de atunci înainte, să se adreseze doctorului Ogleton, de fiecare dată când sănătatea ei o cerea.

Șase săptămâni mai târziu, a venit la mine acasă, spunându-mi că se simțea mai bine, că fusese în sudul Franței pentru a-și reveni și că tot ce-i rămăsese din toată povestea asta, era o cicatrice mică și drăguță. Copleșit, i-am oferit în cele din urmă un pahar de vin, fără ca eu să beau, atrăgându-i atenția că în curând trebuia să plec, pentru a face o vizită unui pacient.

Când a reînceput să-mi facă avansuri, mi-am dat seama îngrozit că încă nu mă debarasasem de ea și că Madeleine interpretase în felul următor scrisoarea mea: găsește-ți alt doctor și va putea exista ceva între noi! Madeleine avea nevoie să i se spună adevărul în față și cu regret trebuie să-ți mărturisesc că am simțit o oarecare plăcere tratând-o fără menajamente. În cele din urmă a înțeles și a plecat, nu înainte de a mă amenința:

– Foarte bine, doctore. O să regreți! mi-a spus ea. Tim își întrerupse o clipă povestirea pentru a reaprinde pipa.

În cele ce urmează, nu pot să fac decât supoziții. Madeleine a revenit, sau cel puțin asta i-a spus lui Lewis, portarul.

Când m-am întors acasă, pe la nouă seara, Lewis m-a anunțat făcându-mi un semn complice cu ochiul că aveam o vizitatoare care mă aștepta, probabil, în fața ușii. Am înțeles imediat despre cine era vorba. Eram gata să explodez de mânie. Negăsind pe nimeni, m-am închis înăuntru cu cheia și mi-am încălzit mâncarea, ferindu-mă chiar să deschid radioul, de teamă să nu-mi trădez prezența în apartament.

Probabil că pentru a se răzbuna, Madeleine a petrecut câteva ore bune într-un dulap cu mături. La două dimineața l-a trezit pe Lewis, pretextând că nu reușea să deschidă ușa blocului. Acesta, a bombănit probabil nemulțumit ceva. Madeleine i-a răspuns cu dezinvoltură că fusesem atât de ocupați încât nu simțisem cum zburase timpul!

N-am știut de această întâmplare, bineînțeles, până în ziua în care am fost acuzat de încălcarea deontologiei medicale. Madeleine avusese grijă să strângă câteva probe împotriva mea, așa că dezmințirile mele au fost zadarnice. Lewis a depus mărturie despre dezordinea în care se aflau hainele și părul ei, iar Madeleine a adăugat la dosar scrisoarea pe care i-o trimisesem. Nimeni n-a vrut să creadă că acea femeie superbă petrecuse ore întregi într-un dulap cu singurul scop de a mă compromite. Pentru a mă sustrage acelei relații care mi se acorda și care mă stânjenea mi-am inventat o logodnică și am pretins că eram pe punctul de a mă însura. Cerându-mi-se să-i spun numele, n-am putut, evident s-o fac. Toată lumea a crezut că-mi pusesem în gând să rup legătura mai veche cu Madeleine

Essex, pentru a mă putea căsători cu o fată mai tânără. Am fost declarat vinovat și suspendat din Asociația Medicală. Iată, acum știi tot.

– E de-a dreptul îngrozitor!

– Așa e. Dar gândindu-mă mai bine, am realizat că, într-un fel, meritam această sancțiune. Dacă nu m-aș fi lăsat perturbat de considerente extraprofesionale, nu mi-aș fi dezonorat meseria punând un diagnostic fals. Oricine și-ar fi dat seama că era vorba de o apendicită...

– O criză poate să se declare doar în câteva ore, spuse Tina imediat.

– Vorbești ca un membru al familiei mele. Și ei au fost afectați de toată această poveste. Tata a murit imediat. Mama, bineînțeles, spune că nu am nici o vină. Fratele meu, chirurgul, și-a abandonat pacienții și s-a mutat în Statele Unite. Pentru binele lor, am hotărât să dispar. S-a întâmplat ca, din fericire, să fiu destul de înzestrat pentru desen. Unul dintre prietenii mei, un pictor, mi-a spus că e posibil să-ți câștigi existența pe Costa del Sol, pictând scene locale. M-am mutat aici, absolut deprimat. Primul meu desen a fost excelent, pe plan financiar. În toamnă mi-am luat câțiva elevi la Madrid și am reușit să mă descurc. Acum câștig chiar mai mult decât dacă aș fi fost doctor! Ce ironie, nu? N-aș avea de ce să mă plâng.

– Ai încercat să faci apel?

– Da, anul trecut. Apelul mi s-a respins, dar am fost sfătuit să mai încerc o dată. Dar eu nu vreau să fiu absolvit! Vreau să obțin un ordin de neurmărire. Înțelegi punctul meu de vedere, pe care familia mea nu reușește să-l înțeleagă? Vreau reabilitarea sau nimic!

Capitolul 5

Tim insistă să o conducă până la șosea și o sfătui să aibă grijă pe acel drum, căci era foarte aglomerat în timpul verii.

– Mașina mea e la reparat. Altfel nu te-aș fi lăsat să te întorci cu bicicleta. Ar trebui să mergi pe jos.

– Nu-ți face griji. Nu mi se va întâmpla nimic. Mulțumesc pentru tot, Tim.

– Noapte bună, Tina, răspunse Tim, cu o voce emoționată.

Tina simți că greutatea acelei mărturisiri avea să o apese mult timp de atunci încolo. Nu se îndoise nici un minut de sinceritatea lui Tim. Acesta greșise, bineînțeles, dar nici Madeleine Essex nu era nevinovată. Distrusese cu bună știință cariera în plină ascensiune a unui doctor. Era singura care putea restabili adevărul în ochii Asociației și ai lumii. Dar timpul vindecă uneori și cele mai grave răni. Tina îi sugerase lui Tim să încerce să ia legătura cu ea. Poate că Madeleine își dăduse seama că se purtase îngrozitor și regreta.

– Nu mai vreau să aud de acea femeie! N-am de gând să mă târăsc la picioarele ei pentru a-i cere scuze că am respins-o. Într-o

zi, acuzația va fi ridicată și lumea va uita. Dar va exista mereu cineva care se va întreba dacă e prudent să lase o femeie singură cu mine. Când va trebui să-mi caut un loc de muncă, voi fi nevoit să menționez și întâmplarea asta. E imposibil să ies basma curată...

Tina înțelese că acea nedreptate îi rodea sufletul ca un vierme și că Tim își pierduse definitiv încrederea în femei.

Spera că va reuși să devină prietena lui și că-l va ajuta să treacă peste acea încercare.

Ajunse la Castillio teafără și nevătămată. Imediat ce o văzu, Manuel o îndemnă, nemulțumit, să se grăbească.

– Rapido! Pronto!

Temându-se că s-a întâmplat ceva, Tina pedală în grabă până la castel. În fața ușii o aștepta bătrânul Pablo.

– Dona Maria mi-a ordonat să închid ușa la ora zece, fie că te-ai întors sau nu. E una dintre regulile casei. A spus că o noapte sub cerul liber, pe o vreme ca asta, nu-ți va face nici un rău.

– Mulțumesc, Pablo, ești amabil, spuse Tina strecurându-se în casă.

Era de-abia zece și zece. Indignată de acea manifestare de autoritate, Tina vru să se plângă de purtarea donei Maria și se îndreptă spre camera ladyei Charleswood, pe care nu o mai văzuse de trei zile. Găsi ușa încuiată. Porni atunci în căutarea intendentei, pe un coridor pe care nu mai fusese niciodată, luminându-și drumul cu o mică lanternă pe care o ținea mereu în geantă.

Deodată, simți o suflare rece de aer și văzu o ușă deschisă care dădea spre niște scări în spirală. Atrasă ca de un magnet, o luă înainte pe scări și-și dădu seama că se afla pe drumul care

ducea spre turnul interzis. Zgomotul valurilor ajunse până la ea, neliniștitor, puternic.

Brusc, realiză că nu era singură în turn. Văzu deasupra ei, la capătul scărilor, o lumină care venea de sub o ușă. Se auzi o scârțâitură. Tina coborî în grabă scările, cât de silențios putu și fugi să se ascundă în camera ei, convinsă că fusese văzută și așteptându-se ca ușa să se deschidă dintr-un moment în altul.

Lucru care se și întâmplă.

Dona Maria își făcu apariția în prag, în lumina unei lămpi.

– Miss Warren! Te-ai întors de mult?

– La timp pentru a nu dormi afară, răspunse Tina, de-abia răsuflând.

– În această țară, o tânără bine crescută nu iese noaptea neînsoțită. Cât timp vei sta aici, vei respecta termenii contractului pe care l-ai semnat cu lady Charleswood.

– Nu eram neînsoțită.

– Nu?

– Trebuie să vă spun și numele prietenilor mei? Cei ce locuiesc în această casă pot spera că au dreptul la intimitate?

– Bineînțeles! Cu condiția ca tânărul să nu fie un țigan adunat de pe drumuri și să te aducă acasă la o oră rezonabilă, poți ieși cu cine vrei. Dar, dacă nu mă înșel, mi-ai spus că mergi să faci cumpărături...

– N-am crezut că voi fi supusă unui interogatoriu. Am fost la Kiesko, așa cum îmi propusesem. Sau, cel puțin, am încercat. Dar era o percheziție a poliției în legătură cu contrabanda despre care mi-ați vorbit. Îl suspectează pe Manolo.

– Sărmanul! M-ar mira să găsească la el ceva. Acum poți să-mi spui de ce mă spionai?

– De fapt, vă căutam. Eram furioasă că ați ordonat să se închidă ușa și am crezut că dormitorul dumneavoastră se află în acea aripă a casei. Dar dacă mă acuzați de spionaj, înseamnă că în această casă se petrec lucruri puțin recomandabile.

Dona Maria coborî lampa și chipul ei se cufundă în întuneric. Lumina invadă fața Tinei, care era palidă de mânie.

– Cineva care tremură ca un iepure nu putea decât să spioneze sau să facă ceva rușinos. Află, miss Warren, că-ți căutam pisica. A dispărut chiar înainte de plecarea ta, iar farfuria cu mâncare a rămas neatinsă.

– Dumnezeule! spuse Tina încet, simțindu-se deodată slăbită. Ce i s-o fi întâmplat?

– N-am nici cea mai vagă idee. Dar nu mi-aș face griji în locul tău. Se va întoarce, probabil, mâine dimineață.

Tina nu se putu împiedica să creadă că dona Maria îi spunea de fapt: „Dacă vrei să-ți revezi pisica, fii ascultătoare și nu te mai revolta".

– Aveți probabil dreptate, răspunse ea supusă. Se va întoarce. Se spune că pisicile au nouă vieți. N-aveam intenția să vă spionez, dona Maria. M-am rătăcit în turn fără să-mi dau seama. Am auzit un zgomot și... m-am speriat. Știți ce se spune despre această casă.

Intendenta zâmbi.

– Ai crezut că era o fantomă! exclamă ea, vizibil ușurată. Înțeleg. Și eu merg destul de rar în turn, doar pentru a mă asigura că totul e în ordine. Ți-am căutat pisica peste tot și nu mai rămăsese decât acel loc. Mă întorc mâine dimineață. Probabil că a urmărit-o pe Antonia până la poartă. Noapte bună, miss Warren.

În acea noapte, roasă de neliniște Tina dormi doar câteva ore. Se atașase mult de Butch. Era o legătură între ea și Tim Rendall. O legătură căreia ea îi acorda multă importanță.

Pe lângă asta, se temea ca șoarecii să nu revină în camera ei.

Se cufundă în cele din urmă într-un somn agitat din care se trezi deodată tresărind, convinsă că auzise vocea unui bărbat. Și totuși, la Castillio nu dormea nici un bărbat. Pablo sau Manuel n-ar fi venit niciodată în casă, în plină noapte. Își privi ceasul, care lumina în întuneric. Era cinci dimineața. În casă se petrecea ceva straniu.

Ciuli urechile, dar nu mai auzi nimic. Își amintea totuși clar acele cuvinte, pronunțate cu o voce tânguitoare.

– Tengo fatiga... Muchos Trabajos...

Sunt obosit. Multă treabă! Visase? Știa cu certitudine că nu se vorbise decât în limba maternă, iar acele cuvinte nu făceau parte din vocabularul ei obișnuit.

Lumina farului invada camera la intervale regulate. Totul era atât de calm, încât Tina adormi la loc, mult mai profund.

Când se trezi a doua zi dimineață, afară ploua cu găleata, iar Butch mieuna la ușa ei. Tina sări din pat și îi deschise, luă în brațe motanul ascunzându-și fața în blana lui mătăsoasă. Mirosea puternic a naftalină. Butch avu un singur gând: să se ghemuiască în așternuturile calde ale stăpânei lui. Fericită că l-a regăsit, Tina își făcu baia matinală și se întoarse la castel pentru a lua micul dejun.

– Ți-am găsit pisica, era în cămară, spuse dona Maria, foarte amabilă, în acea dimineață. A devorat o bucată întreagă de brânză. Va trebui să-l supraveghem mai bine pe acest șmecher.

Naftalină în cămară? Ciudat, își spuse Tina.

– Merg să dau câteva ordine la bucătărie. Mai bea o ceașcă de cafea dacă vrei. Ai timp, nu te grăbi. Ne vedem la două, la lady Charleswood, pentru ora de lectură.

Tinei i se păru greu de înghițit acea bunăvoință neașteptată. Mulțumită, dona Maria se duse să dea ordine servitorilor, iar Tina se întoarse în bibliotecă să realizeze clasamentul cărților.

Acel miros de naftalină din blana lui Butch nu putea proveni decât dintr-unul din cufere, în care erau așezate niște perdele groase de catifea. Acolo fusese Butch ascuns, căci nu ar fi putut să se închidă singur... Câteva fire de păr îi confirmară Tinei bănuielile. Gaura mare a încuietorii îl salvase de la asfixiere.

Tina simți că leșină. Nu putea crede că există atâta răutate. Încercă să-și gonească din minte acele gânduri apăsătoare și să se gândească la Tim Rendall. Acesta urma să ia în acea după-amiază avionul spre Londra pentru a petrece câteva săptămâni alături de familie. Tina îi simțea deja lipsa. Întâlnirile lor, deși nu întotdeauna fericite, fuseseră interesante.

Cufundată în gânduri, simți cum timpul trece. Deodată, ușa bibliotecii se deschise încet, iar Tina, de teamă, fu gata să cadă de pe scara pe care se urcase. Văzând-o pe Antonia, care strecurase capul înăuntru cu un deget pe buze, scoase un oftat de ușurare.

– Ce dorești, Antonia?

– Senora vă trimite asta, șopti servitoarea, dându-i pe furiș un plic. M-a rugat să ți-l dau când facem curat în cameră.

Tina îl desfăcu cu o mână tremurătoare. Înăuntru se afla un cec de cinci sute de lire pe numele ei, însoțit de un bilet de la lady Charleswood: „Pleacă, înainte ca viitorul tău să fie compromis. Asta te va ajuta“. Scrisoarea nu avea nici expeditor și nici destinatar.

– Aș vrea s-o văd pe lady Charleswood. Se poate?

Antonia se întoarse, fără să-i răspundă. Tina o urmă până în camera ladyei Charleswood, pe care o găsi mai slabă și mai rătăcită decât niciodată, chircită între perne. Părea că stătea la pândă. Instinctul o îndemnă pe Tina să nu-i pună nici o întrebare. Și bine făcu. Din fundul unui șifonier, în care intrase pentru a aranja rochiile, se auzi vocea donei Maria.

– Am crezut că ne întâlnim la ora două, miss Warren.

– Am rugat-o pe Antonia să-mi spună dacă s-a trezit lady Charleswood. Dar dacă vă deranjează, revin mai târziu. Vroiam doar să-i dau ladyei Charleswood un obiect pe care l-am găsit și care îi aparține, spuse Tina cu o voce blândă și supusă.

– Draga mea, lady se trezește greu dimineața, spuse dona Maria cu răceală. Dar din moment ce ești aici, poți să i-l dai, dar repede. Trebuie să-i fac toaleta.

Cu ochii intendentei ațintiți asupra ei, Tina întinse bătrânei plicul, făcând un semn de înțelegere de-abia perceptibil. Lady Charleswood îi răspunse printr-o clipire temătoare a ochilor, fără să se miște.

– Ce s-a întâmplat? întrebă dona Maria, sărind până la pat, ca o panteră. Ești prea obosită ca să întinzi mâna? În cazul ăsta trebuie să rămâi la pat.

– Mi-ai promis că mă vei ridica astăzi! protestă bătrâna. Când rămân în pat sunt și mai înțepenită și mai obosită decât când mă mișc.

– Vrei să ne lași singure, miss Warren? Lady trebuie să se îmbrace.

Tina îi dădu plicul și se întoarse în bibliotecă, întrebându-se ce se punea la cale în acea casă de nebuni. Când sosise acolo, lady Charleswood era într-o stare bună și gata să reînceapă viața

activă. Dar intendenta părea că hotărâse să facă din ea o invalidă. Sub supravegherea atentă a Tinei, lady Charleswood își făcea toaleta în baie. Acum trebuia să fie spălată în pat!

– S-ar spune că dona Maria o ține închisă în cameră doar pentru a dispune după bunul ei plac de această casă, murmură Tina cu amărăciune.

O voce rece ca gheața care răsună în spatele ei o făcu din nou să tresară.

– Ei bine, miss Warren, acum vorbești singură? Ar trebui să mai ieși cu tânărul acela pe care l-ai cunoscut și să te mai distrezi puțin. Nu ai pe nimeni aici.

– Tim e plecat pentru o vreme, răspunse Tina, hotărâtă ca de această dată să pună picioarul în prag. Ascultați, dona Maria, îmi fac griji pentru lady Charleswood. Arată foarte rău. Poate că ar fi mai bine să o consulte un doctor.

– Ce amabil din partea ta că ai asemenea griji! Lady e pur și simplu obosită. Dar doctorul Lorenzo se ocupă cu mare atenție de ea și putem să-l chemăm dacă asta te va face să te simți mai bine.

– Credeam că fratele meu e doctorul ei, remarcă Tina pe un ton calm.

– Doar nu-ți închipui că-l chem de la Londra pe doctorul Warren de fiecare dată când lady e răcită? Avem medici și în Spania, miss Warren. Ne consideri, probabil, niște înapoiați!

– N-am spus asta, răspunse Tina pe care acea femeie avea darul să o exaspereze. Chemați pe cine vreți!

– Mulțumesc. Venisem de fapt să mă plâng de pisica ta. A furat din nou din mâncare. Ar trebui s-o supraveghezi. Sunt foarte strictă în ceea ce privește igiena.

Tina ar fi putut să jure că intendenta îi spunea, de fapt: „Dacă nu încetezi să te amesteci în treburile mele, pisica ta va dispărea pentru totdeauna".

Trebuie că încep și eu să înnebunesc, își spuse Tina, oftând. Îi voi scrie lui Bernard și-i voi spune că nu-mi place ce se întâmplă aici.

Dar în săptămâna următoare totul se petrecu atât de bine, aproape plăcut chiar, încât Tina se îndoi că făcuse un gest greșit. Îi scrisese fratelui său, îi împărtășise toate temerile și îndoielile ei; în fine, văzuse un mister și o dramă acolo unde nu exista probabil nimic. Intendenta avea poate dreptate când spunea că Bernard o trimisese acolo în speranța că va pune mâna pe o moștenire. În acest caz, era de înțeles ca aceasta s-o urască și să încerce să-i zădărnicească planurile. Lady Charleswood o numise de câteva ori „fata mea" și mărturisise servitorilor că intenționa s-o adopte. Intendenta încerca doar să gonească dușmanul de pe teritoriul ei, lucru de înțeles, dat fiind tot acel timp în care servise în familia Charleswood.

Butch fusese probabil închis în cufăr din întâmplare. Reușind să iasă, mort de foame, motanul trebuie că se dusese direct la cămară, unde dona Maria îl și găsise, închipuindu-și că rămăsese acolo toată noaptea.

Departe de a mai fi prizonieră în propria cameră, lady Charleswood cobora acum la ora prânzului în sfragerie. Dona Maria o plimba puțin prin castel, oprindu-se din loc în loc pentru ca aceasta să admire peisajul pe fereastră, apoi bătrâna se întorcea în camera ei, unde își făcea siesta. Înainte de cină, cele trei femei se adunau din nou, pentru a bea un pahar de vin, iar după masă treceau în salon unde lady Charleswood o asculta pe Tina citind. Bătrâna nu mai încercă să-i trimită nici

un bilet și nici un cec și vorbea cu protejata ei doar despre treburile cotidiene. Într-o zi, la ora prânzului, o întrebă cum era vremea afară, iar aceasta îi răspunse că era o zi superbă și-i propuse să bea ceaiul în grădină.

Dona Maria își întoarse privirea întunecată spre bătrână.

– Te simți în stare să faci o asemenea plimbare, lady Charleswood?

– Nu, dona Maria. Știi bine că nu ies niciodată din casă.

Uitase plimbările pe care le făcuse cu doar câteva săptămâni în urmă, plină de încântare, la brațul Tinei?

După ce curățase până la luciu argintăria din Castillio, Tina primi o sarcină mult mai plăcută. Dona Maria îi porunci să împodobească tot castelul cu buchete mari de flori, culese din grădină și din seră. Lady Charleswood făcu, pentru a-i mulțumi pentru efort, un singur comentariu, într-o zi, în timpul mesei:

– Christina, ia florile astea din sufragerie. Nu se potrivesc cu mirosul mâncării.

Dona Maria îi aruncă Tinei o privire plină de simpatie, care o făcu pe intendentă să crească în ochii ei. În schimb, admirația pentru lady Charleswood slăbi.

Bernard îi scrisese. Tina deschise neliniștită plicul, presimțind deja conținutul scrisorii:

„Dragă Tina,

Nu cumva citești o carte de Agatha Christie? Noua ta viață nu e un roman polițist, așa că nu-ți mai da frâu liber imaginației și renunță la acele gânduri ridicole. Lady Charleswood e o femeie excentrică; în plus, bătrânii sunt uneori persoane greu de

suportat. Probabil că asta a afectat de-a lungul timpului caracterul donei Maria. Mie mi s-a părut întotdeauna prevăzătoare, cultivată și politicoasă. Sunt sigur că nu vrea s-o otrăvească pe lady Charleswood, de care depind serviciul ei și acoperișul pe care-l are deasupra capului. Dacă nu ți-am vorbit despre intenția ladyei Charleswood de a te adopta, a fost pentru că știam că ai fi refuzat să pleci, iar supraveghetoarea ta insista să-ți găsească un nou loc de muncă. Mă îndoiesc că ai fi făcut avere în spital. În plus, te cunosc, știu că ești o încăpățânată mică, o ființă care odată ce și-a pus ceva în minte nimeni nu o poate influența sau cumpăra. Nu ți-am spus nici că, după cum prevede contractul, nu trebuie să ai nici un iubit. Lady Charleswood nu vrea să lupte cu nimeni pentru dragostea ta și ține mult la această clauză pe care cred că ai încălcat-o deja de douăzeci de ori până acum.

Te sfătuiesc să nu faci nici o prostie și să rămâi la Castillio cât mai mult timp, fie chiar și numai pentru sănătatea ta. Aici e o vreme îngrozitoare și adesea te invidiez pentru șansa pe care o ai. Nici nu-ți închipui cât de norocoasă ești!

Ai aflat că James a avut un atac de apoplexie? Nu foarte grav, din moment ce a putut pleca pe iahtul unui prieten, într-o croazieră de o lună. Unora le surâde norocul. Eu lucrez ca un nebun, și, în ziua în care voi face și eu unul, fie nu-mi voi mai reveni niciodată, fie voi deveni mai vulnerabil decât un sugar.

Ai făcut bine să refuzi cecul de cinci sute de lire. Lady Charleswood face câteodată lucruri ciudate. E poate, mai senilă decât am crezut. Oricum, doctorul Lorenzo ne va trimite raportul lui și vom ști atunci dacă boala ei e ireversibilă.

Fii cu picioarele pe pământ, Christina! Bineînțeles, dacă îți faci griji în continuare, nu ezita să-mi scrii. Dar sunt sigur că ți-ai schimbat deja părerea.

Cu dragoste
Bernard“

Tina îi răspunse imediat, regretând că-l deranjase. Bernard dădea mereu impresia că era sleit de puteri.

„Dragă Bernard,

Ai dreptate, mi-am schimbat deja părerea. Nu-ți face deci griji pentru mine. Castillio e rupt de lume și pare că ascunde un mister, dar m-am obișnuit deja cu el. Cu cât mă plimb mai mult prin cotloanele lui întunecate, cu atât mai puțin mi se pare sinistru.

S-ar părea că ai dreptate spunând că lady Charleswood e puțin senilă. Se contrazice aproape tot timpul. Am uitat să-ți spun că am găsit o mulțime de șoareci într-o cameră vecină cu a mea, o sufragerie în care familia Charleswood a luat ultima masă împreună, înainte ca tragedia să se întâmple și în care nimeni nu a mai pus piciorul de atunci. Dona Maria spune că e bine că am deschis acea cameră, dar lady Charleswood s-a mâniat și aproape că a făcut o comoție cerebrală. În plus, am încercat să explorez un turn al castelului, în care intrarea îmi fusese interzisă în mod special, așa că nici nu se pune problema să figurez în testamentul ladyei Charleswood. Vreau să-i dedic munca mea, nu viața. N-am de gând să mă opun capriciilor unei femei ca dona Maria... Dar află că n-am încălcat încă acea clauză

privind eventualii iubiți! Mai mult, am uitat chiar cum arată un bărbat. Mai văd câteodată unul, de la depărtare, trecând într-o mașină încărcată cu valize..."

Acea constatare o surprinse puțin. În ce categorie putea să plaseze relația cu tânărul doctor, care îi ocupa atât de mult gândurile?

Hotărî să nu-i pomenească lui Bernard de Tim Rendall. În plus, acesta era un simplu prieten, nu un îndrăgostit.

„...Îmi pare rău pentru James. Acum că și-a luat concediu, profită în sfârșit de viață și asta e tot ce contează. Sper că tu nu vei face niciodată un atac de apoplexie. Oricum, roagă-i pe confrații tăi doctori să-ți facă din când în când câte un control de dragul nostru, Bernard!

M-am gândit să plec de aici când voi împlini douăzeci și unu de ani. Pe lady Charleswood se pare că nu o mai interesează prezența mea aici. La început, era ceva nou. Dar ieri, în timp ce-i citeam mi-a smuls cartea din mână și a spus că nu fac decât s-o plictisesc! Aproape că m-am înfuriat. Fac cu dona Maria câte o oră de spaniolă, în fiecare zi. Se pare că am căpătat un accent îngrozitor, la contactul cu graiul servitoarelor. După cum vezi, Bernard, sora ta e pe mâini bune..."

Chiar în momentul în care închise plicul, dona Maria se întoarse din grădină.

– I-am scris fratelui meu, îi spuse Tina. I-am dat de înțeles că, după ziua mea, lady Charleswood nu va mai avea nevoie de mine. Mă bănuia deja că am încălcat unele reguli. Dar în familia noastră toți consideră că regulile sunt făcute pentru a fi

încălcate, așa că Bernard nu va fi prea surprins. Am aflat că în contractul meu se stipulează că orice relație amoroasă e interzisă. E culmea! Dacă nu am acum o relație, pot să-mi iau gândul că voi avea mai târziu!

– Nimeni nu-ți ia dreptul să te revolți împotriva unei clauze împotriva naturii. Dacă aceasta există...

– Fratele meu spune că da.

– Nu cumva ai încălcat și această regulă? întrebă dona Maria, zâmbind.

– Nu. N-am nici o legătură sentimentală în acest moment.

– Pentru asta va trebui să ieși mai mult. Dă-mi scrisoarea ta. O voi pune la poștă împreună cu ale mele. Dă-mi voie să te întreb ceva, miss Warren. Nu-i așa că ești mai fericită decât în ziua în care ne-am cunoscut?

– O, da, dona Maria! Sunt mult mai fericită. Asta i-am scris și fratelui meu. Am ajuns să vă dau dreptate și cât timp îmi voi câștiga existența aici, voi face tot posibilul să nu ies de sub ordinele dumneavoastră.

– Ceaiul va fi servit în zece minute.

Dona Maria merse în birou, unde ținea registrele de conturi ale casei. Închise ușa cu cheia și citi imediat scrisoarea Tinei. Un zâmbet de ușurare îi lumină fața. Puse scrisoarea într-un plic nou și copie pe el adresa, imitând scrisul Tinei cât de bine putu.

Tina era departe de a bănui o asemenea indiscreție. Departe de a bănui și ce se întâmplase cu o săptămână în urmă, când intrase la lady Charleswood pentru a-i înapoia cecul de cinci sute de lire.

Dona Maria închisese ușa și o trimisese pe Antonia înapoi, la treburile ei. Lady Charleswood se ghemuise sub pătură, știind ce o aștepta.

– Arată-mi ce ți-a dat! ordonă intendenta cu răceală... Ce-a „găsit“ în bibliotecă...

Bătrâna nu răspunse nimic, dar buzele ei începură să tremure.

– Ai face bine să mi-l dai acum și să nu ne mai obosim una pe cealaltă. Știi foarte bine că-l voi găsi, în cele din urmă.

Lady Charleswood căută sub cearșaf și scoase plicul, simulând supunerea. Dar, înainte ce dona Maria să-l ia, bătrâna îl rupse în două și căzu la loc pe perne, epuizată. Intendenda luă bucățile de hârtie și le examină cu atenție.

– Mă surprinde că a refuzat un asemenea cadou. Credeam că tinerii din ziua de azi nu mai au principii. Ce i-ai spus?

– Nu i-am spus nimic. I-am recomandat să nu-și piardă timpul cu o bătrână ca mine. Vroiam să fiu din nou tânăra ca ea, dar nu putem da timpul înapoi. Așa că i-am spus că e liberă să plece. Am crezut că va fi de acord, dacă-i voi da suficient de mulți bani. Dar m-am înșelat. Se pare că am subestimat-o.

– Sau poate că e prea inteligentă. Numai un nebun n-ar înțelege că, dacă cineva e gata să ofere o dată cinci sute de lire, cu puțină răbdare poate scoate de la el dublul sau triplul acelei sume sau de ce nu, întreaga avere. La urma urmelor, i-ai propus s-o faci moștenitoarea ta.

– Da, dar e evident că nu ești de acord cu această idee.

– Și de ce aș fi de acord? Credeam că avem o înțelegere, lady Charleswood. Eu trebuie să păstrez tăcerea în legătură cu anumite lucruri și tu...

– Iar eu trebuie să-ți dau jumătate din avere, continuă lady Charleswood, pe un ton posomorât.

– Jumătatea mea va scădea considerabil dacă-ți arunci, sau mai bine zis dacă arunci banii noștri pe fereastră. Am dreptul să mă opun.

– Dona Maria! Te rog să ieși! Nu uita că nu ești deocamdată decât o simplă angajată.

– Nu uit. La fel cum nu uit nici ce ai încercat să faci. Ai vrut să insinuezi că-ți sunt dușmancă. Bănuiesc că pentru mesaje o folosești pe Antonia. Dacă în absența mea, pentru a îndeplini o datorie creștină față de sora mea, ai încercat să distrugi tot ce am făcut până acum, cred că e mai bine să încheiem asocierea noastră chiar acum. Mă văd, bineînțeles, obligată să prezint un document autorităților de la Madrid...

– Dona Maria, te rog, nu spune asta. Îmi pare rău... Suntem prietene de atâția ani.

– Eu sunt cea care a uitat acest lucru? Eu te-am făcut oare să înduri umilința de a aduce o persoană străină în casă?

– Nu, dar ești liberă să o faci.

– Nici tu, nici eu, nu suntem libere, lady Charleswood. E mai bine să trăim singure ca până acum, fără să dăm socoteală în fața altora de faptele noastre.

– Ai dreptate. Dar, când ai plecat, m-am simțit atât de singură...

– Acum m-am întors. Și nu-ți face griji, nu voi mai pleca niciodată. Cât despre mica ta prietenă, mă voi ocupa eu de ea. Voi avea grijă să plece la momentul potrivit, fără să ne facă probleme. Știi că-mi place această micuță? Am o oarecare admirație pentru ea. Voi fi foarte amabilă cu ea, acum că am ajuns la o înțelegere. Acum vrei să te ridici, să faci puțină mișcare? Vom face împreună front comun împotriva lui miss Warren. Bănuiește deja ceva, dar o vom dezarma. Mă duc să văd ce face. Nu lipsesc mult. Dormi puțin, draga mea lady. Pari obosită. Nu trebuie să te cerți cu mine. Trebuie să știi după atâția ani că ies întotdeauna învingătoare.

Capitolul 6

Erau două luni de când Tim se afla în Spania și luna mai era în floare. Tina stătea mai tot timpul singură. Se schimbase de când sosise la castel. Personalitatea ei se dezvoltase în singurătate. Nu știa dacă Tim se întorsese de la Londra. Încercase de fiecare dată când trecea prin fața Mirei să surprindă un semn de viață, dar distanța era prea mare, iar ea nu ieșea niciodată după căderea serii. Îi scrisese Vic și cu greu își putea aduce aminte cum arăta. La fel se întâmplase cu toți prietenii pe care îi lăsase în urmă. Nici familia nu mai era atât de importantă pentru ea. James îi trimisese o vedere, de undeva din insulele Canare, spunând că va veni s-o vadă, într-una din zilele acelea. Dar Tina știa că nu putea să aibă încredere în cuvintele lui, spre deosebire de cele ale lui Bernard. Nici măcar nesfârșitele scrisori ale lui Clive, trimise din jungla Americii de Sud, nu mai aveau asupra ei efectul de altădată. Devenea câteodată melancolică și rămânea în camera ei pe întuneric, privind farul care se rotea necontenit deasupra mării, fără să se gândească la nimic. Aștepta, parcă, să se întâmple ceva.

Se hotărî într-o seară, pentru a mai ieși din această stare și a-și mai dezmorți puțin picioarele, să coboare la mare. Cu puțin timp în urmă, descoperise un alt drum care ducea la locul unde înota. O pantă pietroasă și abruptă ducea la o portiță care dădea direct în golf. Portița era închisă noaptea, dar era ușor de deschis și dădea spre o scară naturală din piatră care cobora până la ocean. Tina se așeză pe o stâncă și ascultă zgomotul valurilor, inspiră adânc aerul umed de mare. Nu reușea să-l gonească pe Tim din gândurile ei.

„Oare se gândește și el la mine, în acest moment?“ Nu credea în telepatie, dar dacă era ceva adevărat din acest fenomen, ar fi vrut ca Tim să afle că în acea seară, în fața mării, Tina se rugase pentru el, implorând Cerul să aibă grijă de bărbatul pe care îl iubea. Căci acest adevăr țâșnise deodată din străfundurile sufletului ei. Deodată, melancolia, lecturile ei poetice, plimbările lungi în singurătate își găsiseră o explicație.

Sunt îndrăgostită de un bărbat pe care poate că n-o să-l mai văd niciodată, se gândi ea, întrebându-se cum s-a putut întâmpla. Nu-l cunoștea aproape deloc și nu făcuseră decât să vorbească...

Acum că știa care era motivul tulburării ei, Tina nu văzu alt remediu decât să se refugieze undeva. Poate că așa va reuși să-l uite pe Tim căci, chiar dacă avea să-l mai vadă vreodată, nu va putea niciodată să-i mărturisească sentimentele pe care le avea pentru el. Dramatica lui experiență cu Madeleine Essex îl făcuse să-și piardă încrederea în dragoste, poate chiar pentru totdeauna. Poate doar timpul, după ce Tim va fi redevenit medic, va reuși să-i șteargă aceste răni.

Înainte de a se întoarce, Tina aruncă o privire spre castel, peste care se lăsase întunericul. Deodată, tresări. La una dintre

ferestrele turnului strălucea o lumină! Crezu că nu văzuse bine și se urcă mai sus. Camera luminată era nici mai mult, nici mai puțin cea pe care Giles Charleswood o părăsise cu treizeci și cinci de ani în urmă, pentru a-și găsi soarta alături de tatăl său, pe un vas!

În fantome, Tina nu credea. Acea lumină nu era efectul imaginației sale. Doar existența ei era suspectă. Era, fără îndoială, produsul unei prezențe umane și nu a unei fantome. Tina își aminti că văzuse o lumină în cameră și pe dona Maria, ieșind din turn.

Dar totul se petrecea atât de bine între ea și dona Maria încât Tina își promise că nu va încerca să dezlege cu nimeni acel mister și că nu-și va lăsa somnul tulburat de descoperire.

A doua zi dimineață, dona Maria intră în sufragerie cu un plic albastru în mână și două scrisori pentru Tina.

– Poftim corespondența, miss Warren. Mi-am permis să deschid telegrama. Mă temeam să nu fie ceva urgent. Îți făceai baia în golf când a sosit.

Tina luă telegrama, speriată și inima îi tresări în piept când citi: „Ajung aeroport Malaga ora cincisprezece. Stop. Vii să mă iei? Stop. Tim.

Anticipând răspunsul donei Maria, Tina o privi cu recunoștință și o întrebă:

– Pot să-mi iau liber azi? Știu că trebuie să facem ordine în bucătărie...

– Poate aștepta până mâine, îi răspunse intendenta, zâmbind. Autocarul spre Malaga pleacă la zece. Poți să mănânci în oraș și să iei un autobuz până la aeroport. Se pare că te așteaptă o zi plăcută. Eu am o mulțime de lucruri de făcut. Nu

te grăbi să te întorci. De altfel, îți voi da o cheie. Vrei să fii drăguță și să-mi cumperi câteva gheme de lână de la Malaga?

– Cu plăcere, dona Maria.

Nu, cu siguranță, nu va vorbi în ziua aceea despre lumina din turn. Intendenta era extrem de bine dispusă. Nu merita să strice o zi minunată pentru un asemenea fleac.

Ușoară ca un fulg, Tina alergă în cameră să se schimbe. Tim se întorsese! O rugase să vină la aeroport să-l ia! Nimic altceva nu mai conta. La urma urmelor, tocmai primise dovada că telepatia exista! Viața era atât de frumoasă!

Pregăti mâncarea pentru Butch, îl trimisese pe motan în grădină și-l rugă pe Manuel să-i așeze un coș în seră pentru ca acesta să poată dormi sub supravegherea lui. Nu vroia să facă năzbâtii în absența ei. Manuel îi promise că-l va lua cu el la poartă, de unde Tina îl putea lua înapoi, la întoarcere. Tina alese o rochie galbenă, vaporoasă, sandale albe iar pe cap își puse o pălărioară galbenă din pai.

Călătoria cu autocarul dură aproape trei ore. Cu cât înainta, cu atât era mai aproape de Tim. Tim lua, probabil, avionul de la Londra, în acel moment. Numai să nu-l piardă și vizibilitatea să fie bună la decolare!

Ajunse la Malaga cu puțin înainte de ora unu. Prea emoționată pentru a mai mânca, bău doar câteva „tapas", într-o cafenea de unde trebuia să cumpere lână. Vânzătoarea era o femeie frumoasă, care semăna cu dona Maria și care vorbea cu același accent aristocratic ca intendenta. Un ajutor tânăr împacheta ghemele de lână iar Tina vru să plece, când vânzătoarea o strigă:

– Așteaptă un moment, miss... Ia te rog și factura. Am uitat s-o pun în pachet.

Femeia îi dădu un plic închis, cu recomandarea să fie înmânat doar donei Maria.

Tina luă plicul, îl puse în geantă și nu se mai gândi la acea întâmplare. Îi mai rămânea de așteptat o oră. Se asigură că autobuzul o va duce la aeroport în doar zece minute și merse să hoinărească prin centrul orașului, împânzit în acea perioadă a anului de cafenele și terase multicolore. Când, în sfârșit, se sui în autobuz, un fel de exaltare o cuprinse. Își aranjă părul în mica oglindă din geantă și-și dădu cu ruj sidefiu pe buze, pentru a scoate în evidență bronzul pielii. Avionul lui Tim întârzia cinci minute, dar i se păru că se scurge o veșnicie până ce-l văzu pe acesta în mulțimea de pasageri. În sfârșit, Tim înaintă spre ea zâmbind, și, dintr-o minune în alta, în timp ce Tina se închipuia aruncându-se în brațele lui, acesta se aplecă asupra ei și o sărută. Tina savură acel moment cu toată bucuria, știind că-l va păstra mereu viu în amintire, asemenea unei clipe prețioase.

– Iartă-mă, dar semeni cu o narcisă, îi spuse Tim zâmbind. Iar eu ador narcisele... Mi-au lipsit mai mult decât crezi!

– Nu trebuie să-ți ceri iertare. Am apreciat.

– Și eu, mai mult decât ar trebui, spuse el, oftând. Dar cum de-ai crescut așa repede? Când am plecat erai doar o adolescentă plină de energie iar acum pari o adevărată femeie. Nu cumva e la mijloc un băiat?

– Eram deja mare când ai plecat. Dar tu nu vroiai să vezi asta. Sper că acum ți-ai deschis bine ochii...

Tim o strânse puternic în brațe.

– Mașina mea e parcată prin apropiere. Hai să mergem într-un loc liniștit să vorbim.

Merseră la Torremalikos, care tocmai se trezea după siestă și se așezară la o masă de pe terasa de pe malul mării, în partea cea mai puțin aglomerată a orașului. În fața lor se întindeau kilometri întregi de plajă, spre bucuria turiștilor aflați în concediu.

– Credeam că toate plajele din Spania sunt așa, spuse Tina, puțin tulburată.

– Nu pot să spun că mă omor după nisip. Mie îmi plac stâncile, falezele, aspectul lor sălbatic. Mulțumesc că ai venit să mă aștepți, Tina. M-am gândit mult la tine și n-am fost prea fericit acasă. Dar când te-am văzut, am simțit cum încep să mă bucur din nou de viață.

Tina închise ochii o secundă, ca și când ar fi vrut să-și întipărească în minte cuvintele lui.

– Și eu sunt fericită azi, Tim, îndrăzni ea să mărturisească.

Mâinile lor se uniră deasupra mesei. Deodată, chipul lui Tim se întunecă.

– Din păcate, sunt prea bătrân pentru tine.

– Ce contează vârsta? De altfel, îmi plac bărbații maturi.

– Și totuși, am fost destul de matur când am intrat într-o asemenea încurcătură! Nu pot să te amestec și pe tine. N-am dreptul să mă îndrăgostesc. Suntem amândoi două persoane singuratice și totul îmi pare extrem de artificial. Mă tem ca și tu să nu fi cunoscut un alt bărbat de când te-ai închis în acea pivniță pe care ei o numesc castel.

– Nu a fost nevoie. Mi-am dat seama, într-o seară, că sunt îndrăgostită de tine. Dar nu credeam că o să te mai văd vreodată. Când am primit telegrama, nu-mi închipuiam că te-ai gândit la mine, nici măcar o secundă. Sunt copleșită, Tim.

– O, ba da, m-am gândit la tine, răspunse Tim, aproape gemând... La zâmbetul tău, la pistruii tăi de pe nas, la ochii tăi care aproape că dispar când râzi și aruncă scântei când te înfurii. La părul tău, când îți scuturi cu mândrie capul... Devenisei obsesia mea. Și știam de ce: pentru că erai acea logodnică imaginară despre care îi vorbisem Madeleinei, mândră și timidă totodată, aparținând doar mie.

– N-am fost niciodată atât de fericită ca atunci când m-ai sărutat.

– Tina, micuța mea Tina, atât de dragă inimii mele... Trebuie să fim realiști. Nu mă voi căsători niciodată, atâta timp cât nu-mi voi practica meseria. Nu pot să fac asta. Ți-aș oferi doar o jumătate din mine, care nu ți-ar fi de-ajuns. Cealaltă jumătate e rănită, amărâtă și deziluzionată. Meriți mai mult decât atât. Trebuie să avem răbdare. Poate că nu avem nici un viitor împreună, dar pentru moment sunt pur și simplu fericit că sunt din nou cu tine și, măcar o dată în viață, îmi permit să savurez un miracol.

O parte din Tina plângea.

– Acesta-i începutul, Tim, răspunse ea cu ochii în lacrimi. Nu voi uita niciodată această clipă.

– Nici eu nu o voi uita, Tina, spuse el, sărutându-i mâinile aproape cu teamă. Voi lupta pentru dreptul de a munci din nou. Odată ce numele meu nu va mai avea nici o pată, voi pleca, poate în Noua Zeelandă, unde nimeni nu a auzit de mine și oamenii sunt mai toleranți și mai deschiși la minte. Vei veni cu mine, Tina?

– Voi veni și pe lună, dacă te vei duce.

– Bună idee, spuse Tim, schițând un zâmbet. Dar cred că e greu să-ți săruți soția îmbrăcat în combinezon! E mai comod în

Noua Zeelandă. Dar până atunci, avem treabă. Să mergem să-mi iau pisicile. Le-am lăsat la o prietenă, care s-a oferit să aibă grijă de ele cât am fost plecat.

Ajunseră la Mira în mai mult timp decât dacă ar fi luat autocarul și dădură drumul pisicilor în curte. Acestea dispărură imediat printre tufișuri, fericite că se întorseseră pe teritoriul lor.

– Și acum, cinci minute doar pentru noi, Tim.

Cinci minute care părură să dureze o veșnicie, dar care se scurseră cu viteza luminii.

– Mai bine te duc acasă, Tina. Sunt bărbat. Trebuie să ne ferim să rămânem mult timp singuri.

Când se desprinse din brațele lui, inima Tinei bătea să-i spargă pieptul.

– Când vei avea o zi liberă, te voi duce să vezi Granada, Ronda, Mijas și poate chiar Madridul. Dar pentru moment, nu mai rezist... Te doresc atât de mult și relația noastră pare atât de fără speranță!

Tina îl iubi și mai mult pentru asta. Tim scoase mașina din garaj și o conduse în tăcere la Castillio. La intrarea pe domeniul castelului, Manuel îi adresă câteva cuvinte în spaniolă, pe care Tim le înțelese perfect.

– Senor, dona Maria vă invită să beți ceva înainte să vă întoarceți. Cum senorita e sub responsabilitatea ei, și-ar dori să vă cunoască.

– Mulțumesc.

Mașina străbătu aleea și se opri în fața clădirii întunecoase a castelului.

– O înțeleg, spuse Tina. Dar, dacă te deranjează, aș vrea să-i spui că suntem simpli prieteni.

– De ce? Ți-e rușine cu mine?

– Știi bine că nu. Dar e ceva atât de nou pentru mine, încât prefer să păstrez încă puțin secretul.

– Ești o mică ciudățenie, exact așa cum mi te închipuiam. Ard de nerăbdare s-o cunosc pe această dona Maria, care se poartă ca și cum Castillio ar fi proprietara ei. Credeam că îi aparține ladyei Charleswood.

– Așa este, răspunse Tina repede. Sau cel puțin așa era.

***

Dona Maria fu amabilitatea în persoană. Îmbrăcase pentru acea ocazie o rochie neagră de stofă și avea părul prins ca de obicei într-un coc impecabil. Buzele pline îi erau colorate în mod natural. Pe deasupra rochiei purta un șal mare, negru, brodat cu fire de argint. Tina își spuse că Tim i-ar fi putut face un portret, atât de mult semăna cu o spaniolă tipică.

Intendenta îi oferi lui Tim un coniac. Ea luă un strop de Malaga, iar Tinei îi dădu un pahar de Xeres.

– Excelent coniac, îi mulțumi Tim, golind paharul.

– E vechi din o mie nouă sute. Poate că miss Warren nu va crede, dar nici măcar eu nu mă nascusem atunci! Să fim deci serioși!

Toți începură să râdă.

– Dar nu păreți bătrână, dona Maria. N-aveți nici un fir de păr alb.

– În familia mea, suntem ca soldații care sunt înmormântați cu cizmele pe care le-au purtat în război. Murim toți cu părul negru ca pana corbului, iar eu n-am de gând să mă abat de la tradiție.

Seara se termină cu veselie.

– Bănuiesc că lady Charleswood s-a culcat?

– La ora asta? Poți să fii sigură! E aproape miezul nopții! Bătrânii trebuie să urmeze un program strict.

– Trebuie să plec, spuse Tim ridicându-se. Mulțumesc pentru coniac, dona Maria. A fost nemaipomenit.

– Mă bucur că te-am cunoscut, domnule Rendall. Miss Warren are noroc să aibă un prieten englez pe aceste meleaguri. Tina, condu-l tu pe domnul Rendall! Ai grijă să închizi bine ușa când te întorci.

Tina se întoarse după cinci minute. Roșeața care îi colora obrajii și strălucirea ochilor trădau ceea ce ar fi trebuit să ascundă.

– Noapte bună, dona Maria, spuse ea în grabă.

– Un moment, miss Warren. Ai adus lâna pe care ți-am cerut-o pentru tapiserie?

– Ah, ce zăpăcită sunt! Bineînțeles. Unde am lăsat oare pachetul? Ah, da! Pe masa din hol. Mă-ntorc într-o clipă.

Tina se întoarse cu pachetul și-l dădu donei Maria, apoi fugi în camera ei. Când ajunse sus, își aminti că Butch rămăsese la poartă. Mai avea timp să se ducă să-l ia, înainte ca Manuel să se culce.

Când dona Maria o găsi în hol, luptându-se cu cheia de la ușa castelului, Tina se simți vinovată, fără să știe prea bine de ce. Explicația ei cu privire la pisica pe care o uitase la poartă suna fals, căci în același moment se auzi mașina lui Tim derapând.

– Pisica ta e pe mâini bune, o apostrofă dona Maria. E deja târziu. Dar, spune-mi, nu am găsit factura în pachetul pe care mi l-ai dat.

– Nu mai știu unde am pus-o, spuse Tina, roșind. Pot să v-o aduc mâine dimineață?

– În nici un caz. Sunt o persoană metodică și am nevoie de acea factură pentru că pe ea sunt scrise referințele la culori.

– Cred că e în geantă, în camera mea.

Dona Maria o urmă în cameră, unde Tina începu să scotocească prin geantă, din ce în ce mai neliniștită.

– Îmi pare rău. Cred că am pierdut-o când mi-am scos batista.

– Ai pierdut-o?

În timpul serii, dona Maria fusese gazda perfectă. Într-o fracțiune de secundă, Tina o văzu transformându-se în vulcan.

– Ai început iar să-ți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala. Nu cumva conspiri împotriva mea cu prietenul tău englez? Recunoaște! Recunoaște că ai deschis plicul!

Tina, care tocmai găsise plicul într-un buzunar al genții o privea, siderată.

Respirând cu greu, dona Maria încercă să se calmeze și să găsească o explicație pentru acea reacție bizară.

– Îmi cer scuze. Știu că nu e decât o factură, dar îmi este adresată și, din acest punct de vedere, e la fel de personală ca o scrisoare. E târziu. Sunt obosită. Noapte bună, miss Warren.

Tina se aruncă pe pat, copleșită de senzații amestecate. Se întâmplaseră atâtea în ziua aceea! Pentru moment nu-și dorea decât un lucru: să rămână singură cu gândurile ei. Nu o va lăsa pe dona Maria să-i umbrească fericirea! Dar explozia de mânie a acelei femei cumplite plutea încă în aer.

Dacă n-aș fi venit aici, nu l-aș mai fi cunoscut pe Tim, încerca ea să se liniștească. Puțin îmi pasă ce cred alții despre mine. Eu știu că e nevinovat și că mă iubește. Restul nu e decât o bagatelă.

***

Profitară de următoarea zi liberă pentru a vizita peșterile de la Neria. Tim își luase cu el carnetul și începuse portretul Tinei, dar îl rupsese înainte ca Tina să-l poată vedea.

– Cum să faci portretul unui înger? Tot ce am reușit să surprind a fost uman și stângaci.

– Și dacă aș prefera să fiu umană? îi răspunse Tina.

Altădată merseră în Granada, unde vizitară somptuosul Alhambra, se plimbară pe străzile cu flori la balcoane și văzură peșterile, în fața cărora câțiva țigani se lăsau pozați de turiști, luând o expresie arogantă și artificială.

Erau în perfectă armonie, dar pe măsură ce dragostea lor înflorea, trebuia din ce în ce mai mult să încerce să rămână cu picioarele pe pământ. Tim se străduia să revină la rolul de prieten, dar își înfrâna cu greu dorința care îl împingea spre Tina. Tina îi înțelegea rezerva, dar era și ea femeie; mai mult, o femeie îndrăgostită. Ar fi putut să aibă răbdare chiar și un an sau doi, dacă Tim ar fi fixat o dată pentru căsătoria lor... Dar totul depindea de alții și, pe zi ce trecea, între ei creștea tensiunea. Acele emoții, foarte bine controlate, în lipsa unei exprimări libere se transformară inevitabil în agresivitate. Deodată,

începură să se certe. Pretextul era unul banal, dar provocă un adevărat haos. Își spuseseră lucruri de neiertat. Tina își lăsă amărăciunea să vorbească:

– Dacă ai fi fost o persoană respectabilă, nu te-ai mai fi aflat acum în situația asta! Meriți ce ți s-a întâmplat. Te urăsc, Tim!

Inutil să se scuze după aceea, să spună că nu credea ceea ce spusese. Cuvintele fuseseră rostite.

Tim se purtă cu o politețe rece iar ea pierdu orice speranță de a-l atinge sau înduioșa. Nu-l mai văzuse o săptămână întreagă. Îi scrisese mai multe scrisori, implorându-l s-o ierte, dar nu primi de la el nici un răspuns. Își pierdu pofta de mâncare și se cufundă în letargie. Sculându-se într-o dimineață din pat după o noapte albă, își spuse că era mai bine să moară, decât să trăiască fără Tim. Intrând în sufragerie pentru a bea o ceașcă de ceai împreună cu dona Maria, își duse mâinile la ochi și se prăbuși la pământ, fără cunoștință.

Dona Maria privi cu un ochi cunoscător micul trup slab întins la picioarele ei și, ridicând din umeri, îl trimise pe Manuel la doctorul Lorenzo cu mesajul că era așteptat la castel.

***

Privind-o pe Tina întinsă în pat, doctorul Lorenzo se scărpină uimit la ceafă și spuse, fără mare dificultate, în engleză:

– Inimă bună, plămâni buni, tensiune normală. Aha! Înțeleg. Ai cumpărat un costum de baie prea mic și apoi ai vrut să slăbești?

Tina încercă să zâmbească.

– Nu mi-e prea foame, în acest moment. Căldura e de vină, fără îndoială...

– Hmm... O să-ți prescriu un întăritor.

Doctorul Lorenzo schimbă cu dona Maria câteva fraze prea rapide pentru ca Tina să le înțeleagă. Ceva însă o frapă. Atât doctorul cât și intendenta aveau același accent, aceleași inflexiuni ale vocii, ca de altfel și femeia de la care cumpărase lână. Probabil că proveneau toți din aceeași regiune din nordul Spaniei, căci nici la Malaga, nici la Granada, nici în Andaluzia în general Tina nu auzise vorbindu-se în acel fel.

Dona Maria se aplecă deasupra patului.

– Rămâi în pat până când te vei simți mai bine. Doctorul Lorenzo va merge s-o vadă pe lady Charleswood.

– Acum mi-e mai bine, dona Maria.

– Odihnește-te măcar o oră sau două. Insist.

Butch mieună nervos când doctorul Lorenzo deschise ușa și plecă, apoi sări în pat, lângă Tina.

Tina nu avea nici un chef să rămână în pat, pradă gândurilor care nu-i dădeau pace. Dona Maria și doctorul Lorenzo își dăduseră probabil seama că răul ei era mai mult de natură morală și că singura boală de care suferea era dragostea neîmpărtășită.

Încercă să rezolve integramele dintr-un „Daily Telegraph“ pe care îl cumpărase cu trei zile înainte de la „Kiesko“, dar renunță repede și începu să parcurgă cu o privire distrată titlurile ziarului. O grevă în industria automobilelor. O statistică a accidentelor rutiere.

Un mic paragraf pe care îl citi cu un interes crescând, îi atrase atenția:

„Superbul manechin Madeleine Essex, pe care l-am văzut în ultima vreme la brațul lordului Wilderley, cunoscut jucător la curse, a declarat că mariajul cu acesta se va face peste numai câteva zile. Erau logodiți în secret. Acum, că totul e oficial, eu și Erin ne simțim ușurați. După ce ne vom căsători, vom merge cel puțin o lună pe Costa del Sol, unde ne-am cumpărat împreună o casă, a spus ea.

Madeleine Essex a fost până în o mie nouă sute treizeci și opt soția lui Bernard Essex, proprietarul companiei Blue Seal Carpet. Nici un copil nu s-a născut în urma acestei uniuni. Domnul Essex a refuzat să comenteze".

Într-o fotografie alăturată, Madeleine Essex zâmbea fericită. Era de o frumusețe izbitoare, întocmai cum spusese Tim; de o frumusețe pe care nici trecerea anilor nu putea s-o șteargă.

Acea femeie reușea să parvină în înalta societate, după ce îl aruncase pe Tim în noroi! Câtă nedreptate! exclamă Tina cu voce tare.

Deodată, la ușă se auzi o ciocănitură. În cameră intră râzând Rafaela urmată de Tim, care se năpusti asupra patului, cu o privire atât de îngrijorată și plină de dragoste, încât Tina ascunse repede ziarul.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Tina, observându-i paloarea, în timp ce bucătăreasa se așezase pe un scaun, lângă perete.

– M-a consultat deja un doctor, mulțumesc! Acum mă simt mai bine. Am leșinat din cauza căldurii.

– Nu te cred... Și eu m-am simțit rău după cearta noastră.

– Am încercat atât de mult să te găsesc... îi mărturisi Tina.

– M-am ascuns. Dar acum știu adevărul, Tina: nu pot trăi fără tine. Și dacă pentru asta va trebui să ascult atrocități, o voi face.

– Oh, Tim! Asta nu se va mai întâmpla niciodată, spuse Tina, ascunzându-și fața în pernă. Nu știu ce m-a apucat deodată... Sau dacă stau să mă gândesc mai bine...

– Știu la ce te gândești, Tina. Vom încerca de acum încolo, să nu ne mai eliberăm energia în agresivitate, răspunse Tim și aruncă pe furiș o privire spre Rafaela. Aceasta îl salută printr-o mișcare a capului și începu din nou să zâmbească. I-aș spune chiar acum să facă o plimbare, dar dona Maria i-a ordonat să te păzească.

– Dona Maria știe că ești aici?

– Am rugat-o să mă lase să-i fac un tablou și în cele din urmă a acceptat. Era un pretext pentru a putea veni la castel. Azi începem ședințele. Dona Maria mi-a spus că nu te simți bine și am rugat-o să mă lase să te văd. Ah, Tina, nu îndrăznesc să te sărut!

– Nu în fața paznicului! spuse Tina cu o voce tremurătoare. Cât de bine-mi pare să te văd, dragul meu Tim! Sunt atât de fericită încât mă voi ridica din pat imediat ce vei pleca.

– Vrei să ne întâlnim diseară?

– La nouă, la ieșirea din castel?

– Ard de nerăbdare. Te voi duce la restaurantul lui Pepe. Una dintre bucătăresele lui e o specialistă a castanelor la cuptor.

Tina se simțea deja ca nouă. Când ușa se închise și Tim plecă, se ridică din pat dintr-un salt, se îmbrăcă și se simți deodată înfometată. Poate Carmela îi va da un sandviș, în așteptarea mesei de prânz. Dar Carmela îi spuse că primise instrucțiuni precise și că o va servi pe senorita doar în camera ei.

– Senora Charleswood va mânca și ea în cameră. Dona Maria a luat deja un prânz ușor. Acum îi pozează pictorului. Mă întreb

de ce ea? adăugă bucătăreasa cu amărăciune. Eu sunt o adevărată țigancă. Am părul negru și des. De ce a ales-o pe ea, care e un adevărat aisberg?

Cum ordinele se respectau cu strictețe în acea casă, Tina se întoarse în camera ei, fericită că avea să mănânce singură. Deodată, îi veni în minte lady Charleswood, care își aștepta și ea singură prânzul în camera ei. De la întoarcerea donei Maria, prăpastia dintre ele se adâncise. Bătrâna devenea nervoasă imediat ce se afla în preajma Tinei.

Și nu-i dăduse niciodată o explicație mulțumitoare cu privire la cecul de cinci sute de lire și avertismentul care îl însoțea. Când Tina încercase să aducă vorba, aceasta îi răspunsese:

– Nu știu despre ce vorbești. Dacă am făcut un lucru atât de stupid, înseamnă că încep să-mi pierd mințile.

Cum se simțea din nou bine dispusă, Tina se duse în camera ladyei Charleswood pentru a lua masa împreună. Ușa era larg deschisă și o tavă asemănătoare cu a ei fusese așezată la marginea patului, pe o măsuță. Capotul gri al ladyei Charleswood, agățat de obicei într-un cuier din spatele ușii, dispăruse.

Tina rămase ca trăsnită. Baia era alăturată dormitorului, așa că lady Charleswood nu avea voie să îmbrace capotul dacă vroia să se ducă acolo. Pe lângă asta, de când dona Maria îi interzisese să facă mișcare, bătrâna mergea greu. Intendenta o ducea chiar în scaunul cu rotile în sufragerie, spunea ea, pentru a nu o surmena. Tina aruncă o privire temătoare spre ușa care ducea la turn. Învingându-și teama, înaintă spre scări știind că aceea era singura direcție în care lady Charleswood ar fi putut s-o ia. Lovi ceva cu piciorul, un obiect care se rostogoli pe scări și pe care Tina se aplecă să-l caute în întunericul din acea parte a

casei. În cele din urmă îl găsi și văzu că era ceva ce semăna cu o cutie de cartușe. Puse obiectul în buzunar și continuă să urce până ajunse în fața unei camere invadate de lumină. Semănând cu o vrăjitoare, cu părul cărunt despletit pe umeri, lady Charleswood căuta ceva ca o nebună printre foile unui birou.

Tina realiză deodată că aceea era camera donei Maria, cu vedere spre curte, de unde putea vedea tot ce se întâmpla la intrarea în castel.

– Lady Charleswood! strigă ea din pragul ușii.

Bătrâna se întoarse, speriată și aproape că gemu de ușurare.

– Nu-l găsesc! Unde naiba e? Sunt sigură că l-a pus aici!

Tina își spuse că lady Charleswood arăta într-adevăr ca o persoană cu probleme mentale și infirmiera din ea ieși învingătoare.

– Liniștiți-vă, spuse ea, luând-o pe bătrână de mână. Dacă vreți, vom sta puțin de vorbă. Eu vă voi aranja părul și, după ce vom mânca, o vom ruga pe Carmela să ne aducă o ceașcă de cafea. Hai, luați-vă bastonul și sprijiniți-vă de mine.

– Ar trebui să facem puțină ordine în birou înainte. Am răvășit tot!

Tina adună în tăcere documentele împrăștiate și închise la loc biroul.

– Dona Maria nu știe că pot să merg. Crede de atâta vreme că nu pot să fac un pas! Dar datorită ție, Tina, mi-am recăpătat mobilitatea. Chiar dacă nu ne-am mai întâlnit, am continuat să-mi fac exercițiile. Câteodată merg noaptea prin cameră.

Lady Charleswood era într-adevăr mai vioaie decât s-ar fi așteptat Tina. Bătrâna refuză să se sprijine de ea la întoarcere, își dezbrăcă demnă capotul și aproape că se aruncă în pat, vizibil obosită după acel efort. Tina îi aranjă părul fără să spună nimic și-i așeză tava cu prânzul pe pat.

– Trebuie să mâncați, lady Charleswood. Pot să vă țin companie?

– Dacă vrei... îi răspunse aceasta cu răceală.

Tina își coborî privirile în farfurie și observă că lady Charleswood o urmărea.

– Bănuiesc c-o să-i spui tot. Că am intrat în camera ei și i-am umblat în acte...

– Nu-mi stă în fire. Ați vrea să-mi spuneți ce căutați acolo?

– Nu. Oricum, căutam ceva ce-mi aparține sau, cel puțin, aparținea soțului meu.

– Și de ce în biroul donei Maria?

– Nu e treaba ta.

– Lady Charleswood, vreau să vă ajut, răspunse Tina, încercând să nu-și piardă răbdarea. Dar nu știu cum, din moment ce nu știu ce se întâmplă în această casă. Trebuie să știu dacă sunt ordinele dumneavoastră sau ale donei Maria.

De această dată, bătrâna îi evită privirea.

– Cred că e și interesul tău să urmărești instrucțiunile donei Maria. Ar fi mai bine pentru amândouă.

– Nu contează ce ar fi mai bine. Dumneavoastră sunteți nefericită, iar eu vreau să știu de ce. Vă e teamă de dona Maria, lady Charleswood?

– Teamă? Nu, de ce să-mi fie teamă? răspunse bătrâna, râzând. Dona Maria îmi vrea binele dar pretinde ceva, în schimbul serviciilor pe care mi le-a făcut de-a lungul timpului, o anumită supunere. Asta mă face să mă revolt.

– Vă înțeleg.

– Din cauza asta au ieșit probabil și între voi scântei, adăugă lady Charleswood, zâmbind. Când Maria Ramirez vrea ceva, ar prefera să moară mai degrabă, decât să renunțe. Ați ajuns împreună la o înțelegere pentru a ieși din serviciul meu?

– Oarecum. Am hotărât că voi rămâne aici până pe douăsprezece august, când voi deveni majoră. Începând cu acea dată, nu va mai trebui să dau socoteală nimănui de faptele mele. Sunteți de acord?

– Bineînțeles. Deci vei mai sta aici două luni?

De-abia atunci Tina își dădu seama ce însemna pentru ea asta, încă două luni petrecute la Castillio.

– Nici n-am simțit cum a trecut timpul. De altfel, fratele meu se va întreba de ce am plecat...

– Îi vei spune că sunt o bătrână greu de suportat.

– L-aș minți, lady Charleswood. De-abia am reușit să ne vedem de când am venit aici. Sper că se vor mai ivi ocazii pentru a ne cunoaște mai bine.

– De ce nu? Sper că portretul donei Maria va dura mai mult de o ședință.

Tina stătea cu spatele la ușă. Deodată, simți că îngheață. Nu era nevoie s-o privească pe lady Charleswood care se făcuse mică în pat. Știa că o a treia persoană intrase în cameră.

– Cum, încă n-ați mâncat? Te așteaptă cineva, miss Warren.

Tina ieși repede. Era ea însăși prea oprimată de dona Maria pentru a-i bănui niște trăsături umane. Intendenta emana o forță irezistibilă.

Și în fața acelei feline de temut, lady Charleswood se transformase într-un șoricel fricos.

Capitolul 7

Acum că între ea și Tim norii se risipiseră, Tina simțea nevoia să-i mărturisească bănuielile ei.

– La castel se întâmplă ceva putred. Dintr-un motiv pe care nu pot să-l înțeleg, dona Maria nu vrea să mă duc singură la lady Charleswood.

– Are grijă de ea de atâția ani. E normal să fie geloasă. Nu mai căuta mistere acolo unde nu există.

– Vorbești ca Bernard. Dar bărbații nu au ca noi, intuiție. Eu știu că se întâmplă ceva.

Îi povesti cum o găsise pe lady Charleswood răscolind prin biroul donei Maria.

– Sărmana femeie! E fără îndoială senilă.

– Mie nu mi se pare deloc senilă. Dona Maria e cea care vrea să mă facă să cred acest lucru. Am un presentiment ciudat, pe care nu-l pot explica.

– Nu încerca. Mai bine sărută-mă.

Puțin mai târziu, Tina îl întrebă dacă era la curent cu căsătoria Madeleinei Essex și a lordului Wilderley.

– Nu, răspunse el, după o lungă tăcere, străbătut de un fior.

– Tim, n-ai putea să-i faci o vizită, când va veni pe Costa del Sol?

– Să-i fac o vizită? N-aș avea nici un motiv...

– Fă-o pentru noi. Pentru ea totul se va termina cu bine. E timpul să se întâmple astfel și pentru tine.

– Poate că ai dreptate. Dar nu o văd făcând un asemenea gest. Madeleine tocmai a pus mâna pe o partidă bună. Nu va risca s-o piardă recunoscând că e o perversă, o mincinoasă care a distrus cariera unui doctor nevinovat. Ia-ți gândul de la această femeie, Tina!

– Nu pot, Tim. Vreau și eu, ca și ea, să mă logodesc și să mă căsătoresc. Peste două luni voi pleca de la Castillio. Ce se va întâmpla cu mine atunci? Va trebui să mă întorc la Londra și să-mi caut un loc de muncă. Iar tu, cu siguranță mă vei uita nu după mult timp.

– Se pare că n-ai o părere prea bună despre fidelitatea mea, Tina. E adevărat, trebuie să ți-o dovedesc. Împreună o vom scoate la capăt. Madeleine va veni probabil la Torremolinos. Am fost acolo împreună, îți amintești?

Mașina donei Maria se opri la poarta castelului tocmai când Tim și Tina se sărutau de despărțire.

– Intri, miss Warren? E deja târziu. Noapte bună, domnule Rendall.

– Într-o clipă, dona Maria, răspunse Tina, întorcându-se indignată spre Tim. Se poartă cu mine de parcă aș avea șaisprezece ani. Sunt sigură că ne-a văzut...

– A văzut, într-adevăr, că ne sărutam. Ei și? Avem nevoie de aprobarea ei?

– Nu, dar aș fi preferat să nu ne fi văzut. Mă întreb unde a fost?

– De ce te interesează?

– Pentru că a lăsat-o singură pe lady Charleswood.

– Sunt sigur că lady Charleswood nu a pățit nimic. Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre mistere, Tina.

– În cazul ăsta, noapte bună Tim.

– Noapte bună, draga mea. Și nu-ți mai face atâtea griji.

Sfatul lui nu-i folosi bineînțeles la nimic. Neliniștea Tinei crescu văzând-o pe dona Maria așteptând-o la poarta castelului.

– Aș spune, miss Warren că acea prietenie s-a transformat foarte repede într-o relație mai călduroasă!

– Eu și Tim ne vom căsători, dona Maria. Ne iubim.

– Felicitările mele! Și totuși, mă bucur că nu ești fata mea. Aș fi fost șocată. În Spania ne supraveghem îndeaproape fetele, pentru ca ele să nu se îndrăgostească decât de bărbații care ar fi niște soți foarte buni. Crezi că familia ta îți va aproba alegerea?

– Nu am de gând să întreb. Peste o lună voi fi majoră.

– Înseamnă că te temi că nu vor fi de acord?

– Nu... deloc, îngăimă Tina, speriată.

– E cu mult mai în vârstă decât tine?

– Cu unsprezece ani. Distanța nu e chiar atât de mare.

– Sunt unsprezece ani de experiență... Artiștii sunt în general niște boemi, probabil știi asta. Insist să întreprind o anchetă asupra acestui domn Rendall. Îi datorez asta doctorului Warren.

Teama o ținu pe Tina trează toată noaptea. Dacă Bernard afla de idila pe care o avea cu Tim, un medic decăzut pe plan profesional, nu avea decât să facă un zbor și să vină s-o ia, profitând de cele două luni care o despărțeau de majorat pentru a acționa în deplină legalitate.

Deodată, Tina înțelese prin ce trecuse Tim. Acea rană va rămâne deschisă pentru toată viața, în ciuda dragostei pe care

ea i-o purta. Cazul lui urma să fie din nou dezbătut în decembrie în fața comisiei de disciplină. Fericirea lor depindea de acea întrevedere. Dacă apelul era respins, Tim nu se va mai căsători niciodată cu ea, nedorind s-o facă părtașă la nedreptatea căreia căzuse el însuși pradă.

A doua zi, la micul dejun, dona Maria se arătă într-o dispoziție destul de bună și o rugă pe Tina să meargă până la telefonul din sat să-l cheme pe doctorul Lorenzo la castel. Lady Charleswood avea o mică erupție.

Când ajunse la cabina telefonică, încă vreo zece persoane așteptau înaintea ei. Tina își cumpără un ziar și începu să-l răsfoiască. Deodată, privirea ei se opri asupra rubricii de mondenități. O fotografie cu Madeleine Essex la brațul soțului ei, tânărul lord Wilderley, părăsind Oxton Hall imediat după nuntă, ocupa o bună parte din pagină. Lordul era înalt, slab, cu un nas mare și o bărbie foarte mică, dar de o eleganță aristocratică incontestabilă. Articolul alăturat fotografiei anunța că proaspeții însurăței tocmai sosiseră pe Costa del Sol, unde urmau să-și petreacă luna de miere.

A ajuns, își spuse Tina înfiorată, și fac pariu că habar n-are că Tim e atât de aproape de ea. Mă întreb dacă se mai gândește din când în când la el, dacă se întreabă vreodată cum își câștigă existența, după ce i-a distrus cariera.

Cufundată în gânduri, nu băgă de seamă că-i venise rândul. Doctorul Lorenzo nu era acasă, dar înlocuitorul lui, doctorul O'Riley promise că va trece pe la Castillio în după-amiaza aceea.

Cu teama în suflet, Tina porni înapoi la Castillio.

– Senorita, opriți-vă! îi strigă un polițist. A avut loc un accident.

– Sunt infirmieră răspunse ea repede. Pot să vă ajut?

Polițistul îi făcu un semn să-l urmeze. Accidentul se petrecuse chiar în fața castelului. Un autocar trecuse peste un parapet și rămăsese suspendat în vid deasupra mării. Pasagerii care puteau să iasă ieșiseră pe ușa din spate cu capul, brațele și picioarele pline de sânge. Din nefericire, cei mai grav răniți se aflau în partea din față a autocarului, care se clătina deasupra prăpastiei.

Tim se afla și el acolo, alături de dona Maria și tot personalul de la Castillio, dirijând toate operațiunile. La vederea sângelui, Carmela leșinase iar Rafaela și Alicia încercau s-o readucă la viață.

În mijlocul agitației, Tim era superb. Întrebase cine vroia să se ofere voluntar pentru a urca în autocar și a-i asigura stabilitatea și urcă și el pentru a scoate răniții, unul câte unul. Șoferul murise la volan, dar Tim intră în cabina acestuia și-l scoase afară, ultimul dintre cei rămași în vehicul, după ce voluntarii ieșiseră toți cu picioarele tremurânde. Fu primit cu aclamații, dar se duse imediat la răniții care aveau nevoie de îngrijire. Dona Maria îl ajută cu o eficacitate remarcabilă, punând atele, dându-i instrumentele, iar Tina curăță rănile cu prosoape aduse de la Castillio.

Ambulanțele sosiră și ele, în zgomotul asurzitor al sirenelor, iar autocarul se prăbuși în gol. În curând, nu mai rămase din el decât un nor de praf, care se risipi rapid în bătaia brizei oceanului. Polițiștii interogară câțiva martori și descoperiră urmele accidentului. Tim avu impresia că se trezește dintr-un vis, dar Tina știa că acel vis era cruda realitate. Tim își îndeplinise instinctiv datoria de doctor, pe care pictura nu putuse să-l facă s-o uite. Fusese curajos și hotărât, chiar dacă nu mai avea dreptul să-și practice meseria, cu excepția unor situații excepționale.

În acel moment, în sufletul Tinei se născu o hotărâre de nestrămutat. Dacă Tim nu vroia s-o înfrunte pe Madeleine Essex pentru a-și recăpăta reputația, va merge chiar ea să-i vorbească, în numele fericirii lor. Nu mai putea îndura să-l vadă pe Tim privat de adevărata lui vocație, fără să încerce să facă ceva pentru el. Tina se simți deodată mai fericită și încercă să fie atentă la cuvintele donei Maria.

– Ai fost de mare ajutor, miss Warren. Și domnul Rendall s-a purtat admirabil. De cât curaj a dat dovadă!

– Și dumneavoastră ați fost fantastică, dona Maria.

– Am fost, pe vremuri, infirmieră, ca și tine. Trebuie, fără îndoială, să lucrezi în spital pentru a recunoaște mâna unui doctor. De ce domnul Rendall nu-și practică meseria, miss Warren?

– Nu cred că Tim ar vrea să vorbim despre asta...

– În cazul acesta... Scopul scuză mijloacele. Unii dintre răniți au avut un noroc extraordinar să primească îngrijirea unui medic. Vrei să vii cu mine la lady Charleswood, să vedem dacă are nevoie de ceva? Acest accident a dat-o peste cap, dar nu puteam face altceva decât s-o las singură.

Lady Charleswood a pus-o să-i povestească de-a fir a păr accidentul. De ceva vreme, Tina se întreba dacă nu cumva se înșelase când crezuse că dona Maria făcea tot posibilul pentru a o ține la distanță de bătrână. Acum cele două vorbeau nestingherite, iar dona Maria o rugă pe Tina chiar s-o supravegheze pe lady Charleswood, când doctorul va veni s-o consulte.

– Eu trebuie să merg până la Malaga, să mă întâlnesc cu cineva. Dar dacă vrei, vei putea ieși diseară, bineînțeles.

– Mulțumesc, dar în seara asta voi sta acasă. Tim face portretul unui torero. Dar aș dori, dacă nu vă deranjează, să-mi iau liber luni, în loc de miercuri.

– Poți să-ți iei liber atât luni cât și miercuri. Sunt sigură că lady Charleswood vrea să te simți bine aici.

– Bineînțeles, încuviință bătrâna.

Deodată, Tina simți ceva în buzunarul rochiei și scoase obiectul fără să se gândească.

– Unde am găsit oare așa ceva? S-ar zice că e o cutie de cartușe.

– Ce? O cutie de cartușe? exclamă lady Charleswood, uimită.

– Tina se înșală, probabil, răspunse imediat dona Maria luându-i cutia din mână. Pe stânci se găsesc tot felul de lucruri. O s-o arunc, lady, nu-ți face griji.

Tina își aminti că era cutia pe care o găsise cu câteva zile în urmă pe scări. Nedorind să creeze din nou o problemă când dona Maria era atât de bine dispusă, preferă să ascundă faptul că nu găsise acea cutie pe stânci, ci în castel. De altfel, mintea ei era în cu totul altă parte în acel moment: să reabiliteze numele lui Timothy Rendall.

***

Doctorul Alfonso O'Reiley, spaniol tipic la prima vedere, dar irlandez de origine, însufleți ziua Tinei, insistând s-o supună pe lady Charleswood unui control minuțios.

– Nu înțeleg ce căutați în pat, doamnă Charleswood. Știți ce se întâmplă cu persoanele de vârsta dumneavoastră care nu fac mișcare? Capătă flebite, tromboze, pneumonii... Ah! Dar văd că aveți ochiul stâng atins de cataractă. Lăsați-mă să mă uit. Tocmai

m-am întors de la Madrid, unde am fost timp de șase luni asistentul unui renumit specialist oftalmolog. Aceste cazuri mă interesează.

Ochiul drept era doar ușor atins, dar cel stâng era gata, după două luni, pentru operație.

– Haideți! Ridicați-vă, dragă doamnă și pregătiți-vă să mergeți la Madrid. Vă voi recomanda șefului meu. Mica dumneavoastră erupție nu e deloc gravă. Ați stat prea mult în casă. O gură de aer curat va șterge totul în doar câteva ore.

– Ce tânăr optimist! exclamă lady Charleswood după ce doctorul plecă. Christina, ce faci?

– Vă scot rochia din șifonier. Vă veți ridica din pat și vom reuși poate, de data asta, să bem ceaiul în grădină. Sunt ordinele doctorului. Gândiți-vă cât de mult bine vă va face acea operație. Veți putea citi din nou!

– Nu te grăbi, Christina, răspunse lady Charleswood, făcându-i un semn cu mâna. Operațiile nu reușesc întotdeauna. Chiar mama mea, și-a pierdut vederea în urma unei operații de cataractă. Din fericire, nu fusese afectat decât un ochi. Trebuie să mă gândesc bine, înainte de a lua în considerare această posibilitate.

Erau încă în grădină, când dona Maria se întoarse de la întâlnirea pe care o avusese. Intendenta ascultă fără să schițeze nici un gest ce recomandase doctorul.

– Doctorul Lorenzo a spus asta? Mă mir...

– Nu doctorul Lorenzo, dona Maria. Cu accidentul ăsta am uitat să vă spun că doctorul Lorenzo nu era acasă și că pe lady Charleswood a consultat-o înlocuitorul lui. Nu-i așa că sunt vești bune?

– Cu siguranță, dar să nu ne ambalăm. Acest tânăr nu cunoaște cazul ladyei Charleswood. Până ce doctorul Lorenzo nu-și va da acordul, vom continua să fim precaute. Acum, te rog așaz-o pe lady Charleswood în scaunul ei rulant și du-o în camera ei. Și-a luat porția de aventură pe ziua de azi.

Tina se supuse. Deși îi trecu prin minte că donei Maria îi convenea ca lady Charleswood să aibă puterile slăbite, nu suflă nici un cuvânt. Avea nevoie de energie pentru călătoria pe care trebuia s-o facă luni la Torremolinos. Pe Tim nu-l mai văzuse, dar aștepta vești de la el.

A doua zi, lady Charleswood luă masa de prânz în sufragerie. Vizita doctorului O'Reiley nu se dovedise a fi chiar inutilă. Dona Maria recunoscuse că aerul curat ar fi putut să aibă un efect benefic asupra iritației ladyei Charleswood, dar insistase ca aceasta să se deplaseze în continuare în scaunul rulant.

– Lui miss Warren i-ar plăcea să te vadă alergând, dar eu știu cum ești când ești obosită. Îmi amintesc de vremea în care nu suportai nici măcar să tragem perdeaua, pentru a nu lăsa lumina să intre în casă. Am avut nevoie de multă răbdare, atunci.

Ladyei Charleswood îi pieri subit pofta de mâncare și păruse că îmbătrânește cu douăzeci de ani.

– Poate că nu ar fi trebuit să ies astăzi, spuse ea, tulburată. Nu mă simt prea bine. Aș vrea să mă întorc în camera mea.

– Amintiți-vă de sfaturile doctorului O'Reiley! îi sări Tina în ajutor.

– Doctorii habar n-au ce spun.

– Vezi, miss Warren? o întrebă dona Maria pe Tina, care părăsi învinsă lupta.

Nu putea crede că scena la care asistase era adevărată. Că dorința de a trăi a ladyei Charleswood era oprimată în mod

sistematic și deliberat de dona Maria. Dacă acea bătrână se încăpățâna să nu înțeleagă ce era mai bine pentru ea, atunci totul era pierdut.

În timpul nopții, Tina se trezi tresărind, cu inima bătând să-i spargă pieptul, întrebându-se ce a visat. Ceasul de la mână arăta ora două. În cameră era întuneric și umezeală și doar prezența lui Butch, care torcea încet în coșul lui reuși s-o mai liniștească puțin.

Deodată, se auziră niște scrijelituri, zgomotul unui obiect căzând pe jos și o ploaie de înjurături.

Fantomele!

Dar Tina nu credea în fantome, cu atât mai puțin în cele care înjurau. N-avea nici un chef să se ridice să vadă ce se întâmplă. Prefera din nou să-și închipuie că nu a auzit nimic. Tot ce vroia în acel moment era să adoarmă și să nu se mai trezească până dimineață.

Ca de fiecare dată, lumina zilei îi înveseli dimineața. Dona Maria nu coborî la micul dejun. Carmela îi spuse Tinei că intendenta avea o migrenă și că luase câteva pastile, dar că senorita putea să plece, așa cum stabiliseră în ajun.

Liniștindu-se asupra acestui punct, Tina urcă în camera ladyei Charleswood, care imediat ce o văzu își ascunse fața în pernă.

– Cum vă simțiți astăzi? Eu merg la Malaga. Vreți să vă aduc ceva de acolo?

– Nu, nu. Te rog, nu face zgomot. Sunt foarte obosită.

Lady Charleswood adormi imediat, cu obrajii arzând, în mod curios. Tina îi puse mâna pe frunte și bătrâna deschise ochii, iritată. Fata văzu că avea pupilele extrem de dilatate, ceea ce însemna, fără urmă de îndoială, că se afla sub influența unui sedativ.

Ieși aproape în fugă din castel, de teamă să nu intervină ceva care să-i zădărnicească planul. Petrecu o oră străbătând în lung și-n lat străzile din Malaga, fără să se poată hotărî. Acum, că trebuia să treacă la fapte, curajul o părăsise și nu mai știa cum s-o abordeze pe lady Wilderley. Intră într-o cafenea și comandă o porție de „paella" pentru a-și stabili un plan de bătaie. După-amiaza era fără îndoială momentul cel mai potrivit pentru o vizită ca aceea. Dimineața, cei mai mulți dintre turiști se duceau să înoate, să joace tenis sau golf. Dar după-amiaza toată lumea își făcea siesta și chiar și magazinele se deschideau de-abia la ora patru. Unii dintre turiști nu se sculau decât seara, când ieșeau să cineze și apoi începeau să facă turul cluburilor de noapte.

La ora două, luă un tren spre Torremolinos. Când ajunse acolo, nu-i mai rămăsese decât să găsească locuința soților Wilderley. Această operațiune se dovedi a fi de o ușurință surprinzătoare. Numele lordului Wilderley figura în cartea telefonică: vila „las Palmas, Torremolinos".

Tina luă un taxi, care o duse în afara orașului, în preajma unor dealuri. Casa nu avea nevoie de supravegherea jandarmilor căci, pentru a fi ferită de privirile trecătorilor și ale ziariștilor, era înconjurată de un zid înalt, alb, care nu permitea să arunci în interior nici o privire. Ușa era din lemn de stejar masiv. Deasupra soneriei era scris pe o plăcuță: „Proprietate privată. Intrarea interzisă".

Tina sună fără să mai ezite. O tăbliță se dău la o parte și ochii unui bătrân o scrutară pe vizitatoare. Tina îl întrebă în spaniolă dacă putea să vorbească ladyei Wilderley. Bătrânul o întrebă cum o cheamă, ceea ce o făcu pe Tina să creadă că Madeleine era acasă.

– Mă numesc Tina Warren. Vă scriu numele pe o hârtie.

Tina îi întinse prin spațiul tăbliței foaia de hârtie și îl auzi pe bătrân îndepărtându-se. Așteptarea, în picioare, sub razele fierbinți ale soarelui, i se păru că durează o veșnicie.

– Îmi pare rău, lady Wilderley nu dă interviuri, îi spuse portarul, când se întoarse.

– Un moment! Nu sunt ziaristă! Aș vrea să vorbesc cu doamna Wilderley în legătură cu un prieten mai vechi de-al ei. Vă scriu numele lui pe hârtie.

Bărbatul se îndepărtă din nou, lăsând-o pe Tina să aștepte mai mult decât prima dată, atât de mult, încât începu să se întrebe dacă nu cumva mesajul ei fusese ignorat și Madeleine nu se sinchisise să-i răspundă. Apoi auzi cheia răsucindu-se în broască și ușa se deschise dezvăluind ochilor o priveliște de vis: o grădină în stil spaniol, luxuriantă, parfumată, irigată de jeturi de apă. Tina o luă în urma portarului de-a lungul unei alei, trecu pe lângă o piscină albăstruie cu suprafața netedă și strălucitoare ca o oglindă și ajunse în fața unei vile mari și scunde, înconjurată de palmieri. O cameristă oacheșă aștepta în fața ușii.

– Doamna își face siesta, îi spuse aceasta, cu o urmă de reproș în glas. Vă va primi în cinci minute.

Tina aștepta de fapt treizeci de minute bune, timp în care savură răcoarea din salon și bău un suc de lămâie pe care i-l aduse camerista.

În cele din urmă, Madeleine își făcu apariția asemenea unei vedete de cinema, îmbrăcată într-o pijama vaporoasă care îi sublinia formele perfecte ale corpului. Tina înțelese atunci la ce se referise Tim când spusese că era senzuală. Madeleine știa să-și pună frumusețea în valoare. Juca un rol chiar și pentru

acea necunoscută, așezându-și cu afectare un picior peste altul, trecându-și încet mâna prin părul des și roșcat, care îi scotea în evidență ochii mari, de culoarea smaraldului.

– Îmi pare rău că v-am deranjat în timpul siestei, lady Wilderley.

– Și totuși nu s-ar spune, miss Warren. Dimpotrivă, răspunse Madeleine cu o voce care, spre deosebire de restul persoanei nu mai avea nimic senzual. Vă ascult. Spune-mi ce te aduce și lasă-mă să mă întorc la siesta mea.

Tina se gândi la toate temerile pe care le îndurase de când luase autocarul spre Malaga, la nesfârșitele minute petrecute în fața porții, pe un soare necruțător și de-abia se abținu să nu-și iasă din fire.

– E adevărat, lady Wilderley, că am sunat la ușa dumitale ca o cerșetoare, dar am făcut-o ca o cerșetoare cu demnitate. Nu pot să-ți spun în cinci minute pentru ce-am venit. Renunță așadar la gândul siestei. Trebuie să mă asculți cu toată atenția, altfel ar fi fost mai bine să nu mă fi primit.

Madeleine îi privi cu atenție bareta de la sandale și apoi se întinse comod în șezlong.

– Câtă elocvență, miss Warren! Știi că m-ai făcut curioasă? Trebuie să recunosc că aș fi preferat să nu te primesc. Ești tânără, frumoasă și proaspătă și știu că va trebui să te urăsc, ca pe toți cei care își închipuie că-mi pot face vreun rău. Foarte bine, renunț la somnul meu de frumusețe și crede-mă, draga mea, că la vârsta mea îți fac o adevărată concesie.

– Știi foarte bine că ești o femeie tânără și seducătoare.

– Oh! exclamă Madeleine, surprinsă de sinceritatea complimentului unei femei. Mulțumesc. Dar sunt sigură că

frumusețea mea și felul în care o păstrez nu te interesează, miss Warren. Dacă discuția noastră se anunța a fi lungă, am face mai bine să bem ceva. Un ceai, o cafea, nu?

– Un ceai, mulțumesc.

Madeleine sună.

– Ador să sun, spuse ea cu sinceritate. Nu că aș fi avut cu adevărat nevoie, de-a lungul vieții. Dar e atât de plăcut să suni și să obții ce dorești! Ar trebui să încerci și tu într-o zi.

– Aș fi mai degrabă dintre cei sunați.

– Ce lucrezi?

– Sunt domnișoara de companie a ladyei Charleswood, care locuiește la Castillio del Mar, în apropiere de Neria.

– Charleswood... Încă nu cunosc titlurile nobililor din Anglia.

– Lord Charleswood era cavaler, răspunse Tina ascunzându-și un zâmbet.

– Lord Wilderley e baron, se mândri Madeleine. Am ajuns aici la patru dimineață. Soțul meu are nevoie de somn, așa că nu-l vom deranja. Acum, spune-mi de ce ai venit, miss Warren.

– Știai că Tim Rendall locuiește în Spania?

– Rendall... Rendall... Vrei să spui, doctorul Rendall?

– Fostul doctor Rendall. După așa-zisa voastră relație, a fost suspendat din Asociația Medicilor. Nu se poate să-l fi uitat.

– „Așa-zisa", spui tu... Dacă a fost suspendat, e pentru că s-a făcut dreptate.

O scânteie se aprinse în ochii Madeleinei.

– Dreptate sau răzbunare?

– Ascultă! Am spus tot la acea audiență și credeam că am terminat cu povestea asta, după tot acest timp. Acest interogatoriu înseamnă că ești ultima lui achiziție?

– Suntem iubiți, dacă asta vrei să insinuezi.

– Foarte bine! spuse Madeleine, ridicând din umeri. Sper că se va purta mai bine cu tine și vă doresc toată fericirea din lume. Sunt gata chiar să-l iert! Ești mulțumită?

Tina se ridică și făcu un pas înainte, revoltată de nedreptatea situației.

– Nu! Nu sunt deloc mulțumită! Din cauza ta, acest om și-a pierdut locul de muncă. Mă întreb cum ai putut să dormi liniștită noaptea, cu fapta aceasta pe conștiință. Tim a trebuit să plece din țara lui natală și dezonoarea i-a atins pe toți membrii familiei lui. A trebuit să înceapă să picteze, pentru a-și câștiga existența. Nu se consideră un Picasso, dar tablourile lui se vând destul de bine. Dar e un medic valoros și nu-și mai poate practica meseria, ceea ce-l face să sufere enorm. Chiar nu înțelegi nimic?

– Pasiunea ta e fermecătoare, miss Warren. Dar să rămânem cu picioarele pe pământ. Știam că a fost suspendat, dar credeam că pe termen provizoriu. Nu poate fi exclus dacă s-a purtat bine de atunci.

– Apelul lui a fost deja respins. Nimic nu împiedică să fie respins încă o dată. Lumea nu uită ușor o așa-zisă tentativă de viol asupra unei paciente.

– Ar fi trebuit să se gândească mai devreme.

– Ar fi trebuit să știe că există femei care nu suportă să fie respinse. Răzbunarea ți-a fost de-ajuns?

Madeleine se ridică și ea. Nu lovi decât o dată, dar mâna ei lăsă o urmă roșie pe obrazul Tinei.

– Crezi că eu n-am suferit în urma acestei povești sordide? Am fost aruncată dintr-o parte în alta ca o mănușă veche. Numele meu a apărut în toate ziarele. Tim Rendall nu va plăti niciodată suficient pentru ce m-a făcut să îndur.

Cele două femei se priviră, cu respirația întretăiată, cu ochii strălucind de furie.

– Mă tem că Tim a trecut prin această încercare mult mai bine decât tine, căci el știe că e nevinovat. N-aș vrea să fiu în locul tău, lady Wilderley!

– Nu te-ai gândit niciodată că ar fi putut să arunce vina pe mine doar pentru a părea nevinovat? Ești doar un copil, miss Warren! Nu ai experiență cu bărbații!

– Îl cunosc pe Tim și știu că nu vrea să mă tragă după el într-o situație fără ieșire după părerea lui până când nu-și va putea practica din nou meseria.

– N-ai decât să-i spui acelei creaturi stupide să nu-și mai treacă principiile înaintea onoarei! În viață trebuie să știi să prinzi norocul, miss Warren.

– Despre mine vorbești, draga mea? se auzi deodată o voce din fundul camerei.

Era Wilderley, îmbrăcat într-un pantalon elegant și o cămașă maro și, plin de simpatie, le privea cu ochii vii.

– Mi s-a părut că aud niște voci de femei ridicând tonul. Dar se pare că m-am înșelat. Prezintă-ne, te rog, Maddie.

– Miss Warren, lordul Wilderley.

– Se spune soțul meu, snoabă mică! Nu reziști niciodată tentațiilor, spuse el, strângând cu putere mâna Tinei. Vă certați, nu-i așa? Atmosfera e încă încordată.

– Nu e nimic grav, se grăbi să răspundă Tina. O simplă neînțelegere. Trebuie să plec. Mulțumesc că mi-ai acceptat vizita, lady Wilderley.

– Te conduc la ușă. Mă întorc într-o clipă, Erin.

Madeleine trebui să alerge pentru a o prinde din urmă pe Tina, care înainta cu capul sus.

– Îmi pare rău că te-am pălmuit.

– Nu-i nimic. Venisem să te rog să recunoști adevărul, dar mi-am pierdut timpul. Felicitări pentru căsătorie. Soțul tău e foarte simpatic, spuse Tina, privind-o pe Madeleine în ochi.

– Nu voi risca să pierd ce am obținut în beneficiul altcuiva, miss Warren. Sunt o femeie care știe ce vrea și obține acel ceva dacă poate. Nu sunt o nobilă.

– În cazul acesta, n-ar fi trebuit să te căsătorești cu unul. Singurul motiv pentru care te afli acum aici, e pentru că pretinzi, așa cum ai făcut și cu Tim, a fi ceea ce nu ești.

Madeleine primi această înțepătură fără să clintească, apoi îi întoarse spatele și se întoarse în vila pe care Erin i-o făcuse cadou de nuntă. Erin stătea pe marginea piscinei, cu bărbia sprijinită de genunchi. Madeleine îl iubea, îl admira și îl invidia totodată, chiar dacă acum devenise soția lui. Îi invidia grația înnăscută a mișcărilor, în timp ce ea trebuia să și le studieze întotdeauna. Se temea, de asemenea, să nu-l piardă. Ea avea treizeci și opt de ani, iar el treizeci și cinci. Erin nu știa încă acest lucru lipsit de importanță, pentru moment. Madeleine nu-și arătase niciodată vârsta, cu excepția momentelor de depresie, cum se întâmplase în ziua aceea. Nu Tina ridicase tonul. Ea se comportase ca o vânzătoare de pește.

Se întreba ce crezuse Erin despre ea.

– M-am întors, dragule, spuse ea afișând un zâmbet fermecător. Vrei să bei ceva?

– Pentru moment, nu.

– Vrei să înotăm puțin?

– Nu. Aș vrea să vorbim, dacă ești de acord. Suntem căsătoriți de două săptămâni și jumătate și ne simțim împreună ca-n rai, nu-i așa?

– Așa e, lord Wilderley! răspunse Madeleine, râzând.

– Asta se întâmplă de obicei în lunile de miere! Doar că ne pândește viața de zi cu zi.

– Atâta timp cât vom trăi împreună, va fi raiul pe pământ. Refuz să cred că va dispărea.

Erin o luă în brațe și o strânse la pieptul lui.

– Nu va fi chiar atât de simplu, Madeleine. Știi bine că jumătate dintre prietenii mei te detestă. Cred că va trebui să-ți spun care era deviza familiei mele, pentru ca și tu să-ți faci din ea regula de viață: „Principiile înaintea păcii". Nu e întotdeauna ușor s-o respecți. Te-am auzit apunând micuței noastre vizitatoare că nu trebuie să ne sacrificăm fericirea principiilor. Soția mea, să spună asemenea cuvinte! M-am simțit jignit până-n adâncul sufletului.

– Nu știam încă deviza familiei tale.

– O deviză nu se învață mecanic, Madeleine, ca un papagal. E un mod de viață. Modul meu de viață. Pentru mine, principiile sunt sacre.

– Mă faci să mă simt ignorantă, Erin.

– Nu ești niciodată ignorantă, Maddie, când ești atentă la lucrurile din jur. Mi-ai spus odată, când ți-am explicat ce aștept de la soția mea pe plan social, că ești prea bătrână pentru a mai învăța. Ei bine, asta e o lecție. O lecție importantă! Bunicul meu, pe care îl respectam mult, mi-a spus când aveam zece ani și m-a surprins: „Din adevăr se nasc toate virtuțile și faptele bune. Doar când suntem sinceri ne cunoaștem cu adevărat pe noi înșine. Aceasta e regula de aur a comportamentului uman". Bineînțeles, s-a mai întâmplat, de atunci, să mint, câteodată. Dar e unul dintre principiile după care m-am ghidat în viață. Spune-mi, cine era acea fată?

– De ce? Te interesează?

– Nu în sensul în care crezi, deși era delicioasă. Spune-mi cine era?

– Se numea Christina Warren și e prima dată când o văd.

– Și atunci, de ce a venit aici și de ce vă certați?

Teama pe care Madeleine începuse s-o simtă se transformă deodată în furie.

– Ce vrea să însemne asta, Erin? Îmi ții o lecție de morală, iar apoi mă supui unui interogatoriu. Îmi pare rău că am primit-o. Vroia să-l ajut pe un prieten comun, iar eu am refuzat. Asta-i tot.

– Ah, foarte bine!

Erin se duse să se schimbe și se întoarse în costum de baie. Se opri pe marginea piscinei, făcu un salt și sări în apa albăstruie. Era prima dată de la căsătoria lor când făcea ceva fără să-i ceară soției sale să i se alăture.

Madeleinei i se păru un gest semnificativ.

Capitolul 8

Fu din nou sărbătoare și Alicia, Rafaela și Carmela își luară liber trei zile. Dar familia Lopez rămase la castel.

Antonia și Tina își împărțiră sarcinile, sub supravegherea donei Maria. Casa era ciudat de liniștită fără pălăvrăgeala veselă a fetelor.

În prima zi a petrecerii, veni la castel și o consultă pe lady Charleswood, doctorul Lorenzo. Acesta primi cu sarcasm diagnosticul înlocuitorului său.

– Prostii! exclamă el examinând-o din priviri pe lady Charleswood. Cataracta e departe de a fi operabilă. Poate peste un an... Cât despre erupție, nu știu ce a provocat-o, dar acum ai insolație. Nu trebuie să stai mult la soare, după ce ai petrecut atât de mult timp în casă, lady Charleswood. Trebuie să avem grijă de tine. Mai întâi vom reduce activitățile pentru luna viitoare, apoi vom vedea. Peste puțin timp, va trebui să-ți găsești un alt medic. Plec din Malaga.

– O să-mi lipsești, doctore. Sunt zece ani de când sunt în îngrijirea dumitale.

– Eu sunt de fapt din Castilia. E timpul să mă întorc acasă.

– E ciudat că nu sunteți de acord cu doctorul O'Reiley. A fost asistentul unui specialist în bolile de ochi.

– Oricine se poate înșela. Mă voi întoarce peste o lună. Dacă aveți nevoie de mine, știți unde să mă găsiți.

– De data asta ai fost nepoliticoasă, miss Warren, exclamă dona Maria, după ce-l conduse pe doctorul Lorenzo.

– Nepoliticoasă? Deloc! Am crezut că nu e bine să iei o hotărâre până nu consulți părerea unui medic. Lady Charleswood era gata să accepte operația. Acum, doctorul Lorenzo spune că va trebui să mai aștepte cel puțin un an! Ar trebui s-o vadă un specialist.

– Îți depășești din nou atribuțiile! Doctorul Lorenzo e un doctor cu experiență. Vom aștepta o lună, așa cum a recomandat el. Vom cere apoi, poate, părerea unei a treia persoane. Sper că ești de acord?

– Nu tocmai, răspunse Tina, hotărâtă să-și spună punctul de vedere. Chiar și o lună e mult pentru o problemă atât de importantă ca recuperarea vederii unei persoane. Peste o lună, lady Charleswood poate că va spune: „Să nu ne mai gândim la asta!"

– Ei bine, dacă asta va spune, atunci asta vom face. Acum, vrei, te rog, să servești masa?

***

De la întâlnirea ratată pe care o avusese cu lady Wildelrey, Tina se simțea pusă pe ceartă și era hotărâtă să spună ce gândea, de fiecare dată când era convinsă că avea dreptate.

Tim era încă supărat pe ea pentru că-i încălcase ordinele și luase legătura cu Madeleine. Tina îl aștepta să vină pentru ultima ședință a portretului donei Maria și, cum acesta sosea cu o jumătate de oră înainte, imediat ce-l văzu se aruncă în brațele sale.

– Îmi pare rău pentru ce-am făcut, Tim, îi spuse ea cu căldură. Știu că nu ar fi trebuit să mă amestec. Îți promit că nu-ți voi mai pomeni niciodată de Madeleine. Voi aștepta oricât va fi nevoie, chiar dacă voi avea patruzeci de ani când ne vom căsători!

– Atunci, așa rămâne. Vei fi cea mai frumoasă cvadragenară din lume! exclamă el luând-o în brațe, fericit.

– Ai ajuns mai devreme și dona Maria se schimbă. Vrei s-o cunoști pe lady Charleswood?

– Bineînțeles.

Lady Charleswood, încântată să întâlnească un chip nou, se lansă într-o discuție animată, care-i coloră obrajii. Își aminti chiar că scrisese numele unchiului lui Tim, Fancy Garth Rendall, în agenda ei de bal.

– Poți să te uiți puțin la ochiul ei stâng? îl rugă Tina.

– De ce?

– Pentru a vedea dacă este operabilă cataracta pe care o are.

– Nu pot face asta. Are doctorii ei. Mi-ai spus că fratele tău se numără printre ei.

– Tim, nu ți-am cerut niciodată nimic. Am nevoie să știu. Știu că nu o poți consulta în mod oficial, dar îți promit că va rămâne între noi.

– Bine, dacă e atât de important pentru tine.

– Lady Charleswood, domnul Rendall a studiat medicina și îl interesează cazul ochiului dumneavoastră. Îi permite să arunce o privire?

– Bineînțeles. Văd din ce în ce mai rău și ochelarii nu-mi mai sunt de nici un folos.

Chiar în momentul în care oftalmoscopul de care Tim nu se despărțea niciodată o consultă pe lady Charleswood, apăru dona Maria.

– Doctore Rendall! Doctorul Lorenzo știe că o consulți pe lady Charleswood? întrebă aceasta îngrozită.

– Nu, dona Maria, eu doar...

– Eu l-am rugat, dona Maria, se grăbi Tina să spună.

– Ești autorizat să practici medicina în această țară? continuă intendenta, neluând în seamă intervenția Tinei.

– E un consult în interes personal.

– E totuna. Ar trebui să știi că e împotriva eticii.

– Știu. Îmi pare rău.

– Sunt contrariată, domnule Rendall! Te-am primit în această casă, iar acum te găsesc uneltind cu această tânără isterică împotriva doctorului Lorenzo.

– Vă înșelați, dona Maria. Nu cunoșteam motivul pentru care Tina m-a rugat s-o consult pe lady Charleswood.

– În această casă totul capătă proporții uriașe, interveni bătrâna cu vioiciune. De ce nu putem trăi în pace? Oricine are dreptul să se uite la ochiul meu, atâta timp cât e spre binele meu.

– Vă duc în camera dumneavoastră, lady Charleswood, propuse Tina, tensionată.

Când se întoarse îl găsi pe Tim posomorât în hol.

– A plecat supărată și a refuzat să pozeze, îi spuse el. De ce sunt împins mereu în situații pe care nu le accept? Nu ești de acord cu doctorul Lorenzo? E stupid! Doctorii formează împreună un fel de club. Să nu-mi mai ceri niciodată asemenea lucruri.

– Nu m-am gândit decât la sărmana femeie. De altfel, tu de mult nu mai faci parte din acel club. Sau ai uitat?

Începuse din nou să-și facă reproșuri, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse! Tina citi imediat pe chipul lui cât de mult îl rănise acea remarcă.

– Nu mai vreau să mă cert cu tine, Tina. Voi pleca de aici câteva săptămâni.

Deodată, inima ei se strânse. Cu greu reuși să-și adune gândurile.

– Câteva săptămâni... șopti ea, surprinsă. Te vei întoarce până la plecarea mea?

– Nu știu. Mi s-a propus să predau într-o școală din Barcelona, în timpul verii.

– Barcelona! E atât de departe! exclamă ea ascunzându-și fața la pieptul lui Tim. Te rog, Tim, nu mă părăsi! Nu mă pedepsi!

– Nu te pedepsesc Tina, răspunse el, mângâindu-i încet părul. Te iubesc la fel de mult ca înainte. Dar nu mai pot suporta să te văd chinuindu-te în felul acesta. Avem nevoie amândoi de timp pentru a respira în voie. Dragostea e un sentiment pozitiv. E mai bine să accept propunerea și să plec pentru o vreme. La revedere, draga mea. Am câteva lucruri de făcut.

– Îmi vei scrie?

– Bineînțeles.

Se despărțiră fără să se sărute, atât de nefericiți, încât simțiră că le piere tot sângele din corp.

Castelul păru că se transformă într-un mormânt rece și întunecos și Tina începu să plângă. În restul zilei rătăci dintr-o cameră în alta, ca o fantomă fără liniște.

– Ești cumva bolnavă? o întrebă dona Maria. Dacă nu ești, încetează să bolești. Urăsc când cineva face asta.

– Nu bolesc. Sunt obosită. Aș vrea să merg să mă culc, dacă îmi permiteți. L-ați văzut cumva pe Butch?

– Nu, nu ți-am văzut azi pisica.

A doua zi dimineață, Manuel găsi micul corp dolofan al pisicii în golf. Sărmana creatură murise de aproape douăsprezece ore. Cu inima îndurerată, Tina nu fu de altfel surprinsă. Necazurile păreau să se abată asupra ei unul după altul. Și nu se înșela. O săptămână mai târziu, o scrisoare de la Bernard îi aducea o altă lovitură cumplită:

„Dona Maria mi-a spus că ai o relație cu un medic suspendat din Asociație, pe nume Timothy Rendall. Ea crede că nu știi care sunt motivele pentru care un medic nu-și mai poate practica meseria, iar eu nu am de gând să murdăresc aceste pagini explicându-ți. Orice ar fi făcut pentru a te face să te îndrăgostești de el, sper că nu e recidivist. Înțelegi că în aceste împrejurări trebuie să vin să te iau. Totuși, îți interzic, chiar dacă nu va fi poate decât de formă, să te mai întâlnești cu el până la sosirea mea. Îți mai spun că dona Maria e de părere că ar fi mai bine să pleci din serviciul ladyei Charleswood“.

Șocată, Tina citi de două ori scrisoarea și-i răspunse în grabă.

„Înainte de toate, Bernard, ești fratele meu, nu garda mea de corp. Pentru o decizie atât de importantă cum e căsătoria, fii

sigur că ți-aș fi cerut părerea. Dar nu poți să mă tratezi ca pe o fetiță și să mă aduci cu forța acasă. Nu trăiesc în păcat cu Tim, care de altfel nici nu mi-a cerut asta. Știu despre pretinsa lui greșeală. Spun „pretinsa“ pentru că am încredere în cuvântul lui. Nu trebuie să-ți faci griji pentru sora ta, care nu mai are șase ani. Cum destinul ni se împotrivește, Tim a plecat pentru o vreme la Barcelona.

Dona Maria nu mi-a acceptat niciodată prezența aici, dar voi rămâne la Castillio până împlinesc douăzeci și unu de ani, așa cum am stabilit. Dacă totuși simți nevoia să vii până aici, ai face bine să vii însoțit de un doctor oftalmolog, căci pe lady Charleswood au consultat-o doi medici, care au pus diagnosticuri diferite în ce privește posibilitatea de a fi operată de cataractă. Lady Charleswood ar vrea, bineînțeles să știe care sunt șansele unei reușite“.

Merse să pună scrisoarea la poștă chiar atunci. Trecând prin fața Mirei, i se făcu subit dor de Tim. Îi scrisese și-i spusese că Butch fusese găsit înecat, în mod misterios. Sărmanul motan nu ar fi avut cum să ajungă în golf, dacă nu ar fi fost dus acolo de cineva.

Se opri la Kiesko pentru a cumpăra pastă de dinți.

– Senorita e tristă! exclamă Manuelo, văzând-o îndurerată. Dacă pot să te ajut cu ceva, spune-mi. Suntem prieteni.

Tina se întoarse la castel mai ușurată după cuvintele lui Manolo.

***

Nici o scrisoare de la Tim în acea zi. Pe Tina o deprima gândul să petreacă ziua în compania a două bătrâne, trei dacă o punea la socoteală și pe Antonia, singurul membru al familiei Lopez căruia îi era permisă intrarea în castel în timpul verii.

Toate servitoarele plecaseră brusc, după o ceartă cu dona Maria. Intendenta i se adresase pe tonul obișnuit Carmelei, și cum aceasta urma să se căsătorească, îi răspunsese cu obrăznicie, drept pentru care fusese concediată imediat. Rafaela, aflând că turiștii plătesc mai bine, pentru mai puțină muncă, în timpul sezonului, își dădu și ea demisia. Alicia, rămasă singură, declarase că dacă celelalte două pleacă, atunci va pleca și ea. Palidă de mânie, dona Maria o anunță pe Tina că de acum încolo trebuia să se ocupe de menaj.

– O voi face dacă va fi nevoie. Dar mi se pare ridicol să trăiești într-un loc ca acesta. Personalul e din ce în ce mai greu de găsit. O vilă mică și ușor de întreținut ar fi ideală pentru dumneavoastră și lady Charleswood.

Dona Maria păstră tăcerea câteva minute.

– Aceasta e casa ladyei Charleswood! Ea o iubește! Tinerii chiar nu mai înțeleg aceste lucruri?

– Nu cred că o iubește atât de mult cum vă închipuiți. Holurile sunt lungi și obositoare. Ce se va întâmpla dacă, după ce voi pleca, nu veți reuși să găsiți alți servitori?

– Asta voi hotărî eu. Voi lua legătura cu una dintre prietenele mele care are o agenție de plasament al servitorilor. Acum, turiștii ne-au luat servitorii, dar iarna e cu totul altceva. N-o voi primi înapoi pe nici una. Voi încerca să găsesc o femeie

în vârstă, eventual văduvă, care să aibă o zi liberă pe săptămână și nu o tânără fără minte, care să-și ia tălpășița de fiecare dată când e sărbătoare în sat. O las în grija ta pe lady până mă întorc. Nu-ți complica munca sugerându-i să înoate în golf sau mai știu eu ce. În grădină, o oră, e tot ce-și poate permite o femeie de vârsta ei.

Tina profită de absența donei Maria și în timp ce Antonia făcea curățenie în camera intendentei curăță holul, salonul și sufrageria.

La prânz, lady Charleswood împinse tava iritată, spunând că nu-i era foame.

– Dar e aproape unu și dumneavoastră stați în pat de mai bine de șaisprezece ore! Trebuie să vă sculați și să mâncați, lady Charleswood!

– Lasă-mă-n pace, răspunse bătrâna, deschizându-și cu greu ochii, ale căror pupile erau anormal de dilatate.

– Încă o întrebare și vă las să dormiți. Ce pastile ați luat?

– Vitaminele, evident. De ce?

Tina luă tava și plecă, fără să răspundă. Eram acum sigură că lui lady Charleswood i se administrau în mod regulat tranchilizante care o țineau la pat. Nu înțelegea însă de ce. Luă prânzul în bucătărie, împreună cu Antonia, vorbind despre una, despre alta.

– Senorita și-a primit azi scrisoarea?

– Ce scrisoare? N-am primit nici o scrisoare nici azi, nici zilele trecute, răspunse Tina cu tristețe.

– Poștașul, Delgado, mi-a spus că au sosit trei scrisori: două pentru dona Maria și una pentru tine de la Barcelona. Pablo le-a adus. E foarte conștiincios.

Inima Tinei sări în piept. Nu găsi nici urmă de scrisoare nici în hol, nici la bucătărie, nici în cutia de scrisori. Se opri în fața biroului donei Maria, ezită un moment, apoi deschise cu un sentiment de vinovăție și curiozitate totodată. Un birou impozant și rotund, din lemn lăcuit, ocupa aproape toată încăperea. Pe el se aflau trei scrisori nedeschise, toate pe numele donei Maria. Dar nici o scrisoare de la Tim. Găsi în schimb un plic lung, în stil vechi, pe numele lui sir Edgar Charleswood.

Nu cumva aceea era scrisoarea pe care lady Charleswood o căuta cu atâta disperare în ziua în care Tina o găsise în birou? Oricum, acea scrisoare trebuia să se afle mai degrabă în biroul lui lady Charleswood, decât în cel al intendentei. Tina o luă și o strecură în buzunarul rochiei. Când vru să plece, văzu atârnată în spatele ușii legătura cu chei a donei Maria. Tinei nu-i stătea în fire să se amestece în treburile altor persoane. Dar avea deja prea multe indicii pentru a renunța tocmai acum. Era pentru prima oară când se afla singură în castel, iar peste două săptămâni avea să plece pentru totdeauna. Deodată, își spuse: Turnul roșu! Privi cheia cu o asemenea fascinație încât după numai un moment se trezi cu ele în mână. Dacă totul se petrecea bine, nimeni nu va afla nimic. Iar dacă un mister plana asupra turnului, atunci va pleca liniștită aflând în sfârșit adevărul.

Tina introduse cu o mână tremurătoare cheia în broasca ușii care dădea spre scara în spirală, de la poalele căreia văzuse lumină în camera din turn. Îi veni în minte corpul inert al lui Butch și hotărârea ei crescu. Urcă scările, deschise ușa și intră într-o cameră mică, plină de obiecte dragi unui adolescent:

volane și roți, trenuri, machete de avioane și vapoare. O altă ușă dădea spre o altă cameră. Tina ezită. Poate că acea cameră nu fusese deschisă de patruzeci de ani. Dar acum că era acolo, nu vroia să dea înapoi. Căută cheia de la acea cameră și ușa se deschise mai ușor decât s-ar fi așteptat. Tina observă că balamalele fuseseră unse de curând.

Privi uimită camera care avea o formă circulară. Pe pervazul ferestrei, în locul telescopului se găsea o lampă cu gaz. Pe patul cu o pătură mirosind a mucegai erau înghesuite o mulțime de pachețele la fel cum pe podea lăzile de-abia dacă mai lăsau loc să faci un pas. Tina luă de pe masă un briceag ruginit și deschise unul dintre pachete. Înăuntru se aflau gloanțe. Cu inima bătând cu violență, încercă să deschidă și o ladă. Briceagul se rupse și lama căzu pe jos. Tina găsi un vătrai lângă un șemineu și încercă din nou să deschidă lada. În aceasta erau revolvere. Neștiind cum să reacționeze în fața acelei descoperiri, Tina simți în schimb că o pândea un mare pericol, dacă cineva ar fi surprins-o în acea cameră. Luă un revolver și închise la loc lada, cât de bine putu. Lângă revolver puse și cutia cu gloanțe deschisă. Șterse apoi urmele și coborî scările fără să facă zgomot.

Deodată, auzi clopoțelul ladyei Charleswood chemând-o în cameră. Tina însă avea de făcut altceva mult mai urgent. Se întoarse în biroul donei Maria, puse cheile la locul lor și lăsă totul în starea în care găsise. Se duse apoi în grabă în bibliotecă și ascunse prada în spatele unui teanc de cărți de care nimeni nu se mai atinsese.

După toate acestea putu să răspundă în sfârșit chemării ladyei Charleswood.

– Vreau o ceașcă de ceai dacă nu te deranjează, spuse aceasta, puțin confuză. Și niște pui fript. Nu e nimeni acasă? Unde au plecat toate?

– N-am rămas decât eu, lady Charleswood. Bucătăreasa și camerista au plecat, iar dona Maria s-a dus până în oraș.

– De ce au plecat servitoarele?

– Nu știu exact ce s-a întâmplat, dar au plecat toate trei ieri seară și de atunci nu s-au mai întors. Dona Maria le caută înlocuitoare.

– Doamne! Eu care urăsc schimbările! Trebuie să se facă ceva, să li se mărească salariile. De ce nu m-a anunțat nimeni?

– Când am intrat la dumneavoastră mi-ați spus să vă las să dormiți. Se pare că vitaminele acționează asupra dumneavoastră ca somniferele. Ar trebui să renunțați la ele.

– Mă simt într-adevăr slăbită, Christina. Nu-mi amintesc când ai intrat la mine. Poți să-mi aduci puțin ceai?

– Desigur. Apropo, iată ce am găsit, îi spuse Tina întinzându-i scrisoarea pentru defunctul sir Edgar. Nu cumva asta căutați acum câteva săptămâni?

– Unde ai găsit-o? întrebă bătrâna, privind scrisoarea la început cu neîncredere și apoi cu o încântare din ce în ce mai mare.

– În biroul donei Maria. Acolo nu mi-ați interzis să merg, dar ușa e închisă cu cheia de obicei.

– Dă-mi repede lupa.

– Iat-o. Eu merg să vă fac ceaiul.

Se întoarse cu un prânz copios și în pragul ușii se întrebă dacă să-i povestească ladyei Charleswood despre explorarea turnului în ciuda interdicției ei și despre descoperirea pe care

o făcuse acolo. Dar o schimbare surprinzătoare intervenise în comportamentul bătrânei. Lady Charleswood își redobândise demnitatea și liniștea, autoritatea de care dăduse dovadă când Tina o cunoscuse. Obrajii bătrânei își recăpătaseră culoarea.

– Am deodată chef să fac o plimbare îi spuse ea Tinei. Poți să duci scrisoarea înapoi, de unde ai luat-o.

– Dar...

– Te sfătuiesc s-o faci repede, draga mea, spuse ea, aproape cu veselie. Dona Maria se poate întoarce dintr-un moment în altul. Uită tot și, mai ales, nu vorbi cu nimeni despre asta.

Din ce în ce mai uimită, Tina se duse și puse scrisoarea la loc. În ciuda curiozității care o rodea, nu-și permise să o deschidă. Lady Charleswood îi va mărturisi poate ea însăși secretul.

Se afla încă în apropierea biroului, când auzi cheia donei Maria răsucindu-se în broască. Intendenta intră obosită și într-o dispoziție proastă.

– Ce cauți aici, miss Warren? N-ai altceva mai bun de făcut? N-am găsit servitori. Se duc toți la Torremolinos și la Malaga, unde au salarii bune. Vor veni, poate, o femeie și fiica ei, dar peste câteva luni.

Se întrerupse deodată și privi peste umărul Tinei, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Lady Charleswood se îndrepta spre ele cu un pas calm și măsurat, mergând mai bine decât o făcuse vreodată cu bastonul.

– Bună seara, dona Maria, o salută aceasta, zâmbind. Pari cam obosită. Bea o ceașcă de ceai. Vreau să mă plimb puțin prin grădină, Christina, la această oră plăcută a asfințitului. Mă însoțești?

– Bineînțeles... lady Charleswood.

– Ce absurditate mai e și asta? Te credeam obosită, lady!

– Nu poți sta în pat toată ziua. Mă simt plină de viață, dona Maria.

Tina se grăbea să deja să deschidă ușa grea a castelului.

– Iar eu îți spun că nu vei ieși la această oră, se opuse intendenta aproape cu brutalitate. Dacă după această plimbare vei fi epuizată, eu voi suferi!

– Nu ești paznicul meu Maria, ci intendenta. Încearcă să-ți amintești asta din când în când.

Tina habar n-avea ce găsise lady Charleswood în acel plic, dar orice ar fi fost, folosise fără îndoială s-o pună la locul ei pe dona Maria.

Manuel îi instală încântat șezlongul cu fața la soare și la mare, în mijlocul grădinii. Lady Charleswood se așeză fericită. Tina o întrebă dacă se poate retrage pentru a o ajuta pe dona Maria la pregătirea cinei.

– Bineînțeles, copila mea. De aici încolo mă voi descurca singură. Cheamă-l, te rog, pe Manuel. Vreau să vorbesc ceva cu el.

Capitolul 9

Spre marea satisfacție a Tinei, dona Maria se închise în camera ei, pretextând o migrenă. Tina vroia să se gândească în liniște la consecințele descoperirii ei și să alcătuiască un plan de acțiune. Era de neconceput să-i spună intendentei: „Știu că faceți trafic de arme în această casă". Poate că intendenta aparținea unei organizații periculoase și puternice, care nu s-ar fi dat înapoi de la nimic. Doctorul Lorenzo și femeia de la care cumpărase lâna făceau parte și ei probabil din acea organizație, altfel dona Maria nu ar fi făcut acea criză de isterie când Tina îi spusese că a pierdut „factura". Nu existase nici o factură, bineînțeles. Plicul conținea, probabil, instrucțiuni cu privire la următoarea livrare de arme.

Tina ajunse până într-acolo încât se întrebă dacă lady Charleswood nu era și ea amestecată în această poveste. Bătrâna ar fi putut ști ce se întâmpla în casă și închidea ochii dintr-un motiv sau altul.

Înainte de a merge să pregătească cina, Tina o ajută pe lady Charleswood să se întoarcă în casă. Fără să fie o bucătăreasă

excelentă Tina se simțea în stare să pregătească o omletă și banane fripte. Se duse și ciocăni la ușa donei Maria pentru a o întreba dacă vroia să mănânce în sufragerie sau să i se aducă cina în cameră.

– Am spus deja o dată. Nu vreau să fiu deranjată, îi răspunse aceasta fără să deschidă.

– Pot să intru? Vreau să vă întreb ceva.

Intendenta deschise ușa și o întâmpină pe Tina cu o privire plină de ciudă.

– Antonia mi-a spus că azi-dimineață a sosit o scrisoare pentru mine.

– Ah! exclamă dona Maria și se întoarse cu o scrisoare albă și pătrată în mână. Iat-o. Îmi pare rău. Am deschis-o din greșeală, dar n-am citit-o. Am crezut că e de la o prietenă de la Barcelona și am pus-o în buzunar pentru a o citi în mașină.

Uitând de omletă, Tina se grăbi să citească scrisoarea:

„Draga mea Tina, începu ea, așa cum făcuse probabil și intendenta, îmi lipsești mai mult decât ți-aș putea spune. Mi-am dat seama că nu pot sta departe de tine. Dacă împreună va trebui să trăim în infern, atunci accept să ard în el, dar cel puțin vom avea momentele noastre de paradis. Să nu mai uităm niciodată clipele frumoase petrecute împreună.

Trebuie să vin să te ajut să-ți organizezi petrecerea de majorat. Crezi, draga mea Tina, că un inel de logodnă ar fi un cadou acceptabil? Mă simt deja atât de atașat de tine încât un inel nu va fi decât o expresie palidă a legăturii noastre pe care timpul nu va reuși s-o desfacă.

Mă înduioșez de fiecare dată când mă gândesc la ce-ai făcut pentru mine încercând să vorbești cu Madeleine. E fără

speranță, dar numai un înger ar fi putut face asta. Fii binecuvântat, îngerul meu, chiar dacă nu m-ai auzit spunându-ți mereu asta.

Sfârșitul lui Butch e revoltător. E posibil, ca la castel cuiva să nu-i placă pisicile..."

Tina își aminti că într-o zi o văzuse pe dona Maria ținându-l pe Butch în brațe și că motanul se zbârlise tot și mieuna nervos.

– Mi se pare că nu mă iubește, spusese intendenta. Trebuie să recunosc că sentimentul e recriproc. Urăsc aceste animale.

Tina citi mai departe:

„...Nu-mi mai rămâne de spus decât că sper să vin la Costa del Sol săptămâna viitoare. Îți voi trimite o telegramă înainte de a lua avionul. Aștept cu nerăbdarea următoarea noastră întâlnire la aeroport".

Dumnezeule! Cât sunt de fericită! exclamă Tina, uitând subit toate presentimentele. Se jură că de această dată nu-l va mai răni pe Tim. Dacă acesta va fi suspendat din Asociația Medicilor pentru totdeauna, va fi alături de el. Ea și Tim se logodeau. Era deja un pas înainte.

Omleta fu delicioasă, cea mai bună pe care o mâncase vreodată, declarase lady Charleswood, servindu-se cu încă o porție.

– Ce-ai spune de o partidă de canastă? îi propuse bătrâna.

– N-ați mai fost de mult atât de plină de energie, lady Charleswood. E cumva efectul scrisorii?

– Am crezut că te-am rugat să uiți de acea scrisoare. Nu a existat nici o scrisoare. Ai înțeles? spuse aceasta cu subînțeles.

– În această casă se întâmplă prea multe lucruri pe care nu pot să le înțeleg. Nu mă pot preface că nu am văzut nimic.

– Nu înțeleg. Despre ce vorbești? Ce-ai descoperit?

– Că în turn se ascund arme de contrabandă, spuse Tina, plecându-și ochii sub privirea profund jignită a ladyei Charleswood.

– Cum? Ai urcat în turn în ciuda interdicției mele? Chiar nu respecți nimic din ce ți se spune? Ai intrat în camera fiului meu, intactă ca un loc memorial, o cameră simplă, de copil, cu cărți, arme vechi...

– Fiul dumneavoastră colecționa revolvere? întrebă Tina în șoaptă.

– Exact. Le iubea. Era cunoscut pe întreaga coastă pentru pasiunea lui pentru armele vechi. Când a izbucnit războiul, a venit un ofițer din armata spaniolă pentru a se asigura că printre acele arme nu se afla nici una care ar fi putut fi folosită într-un război în zilele noastre. Nu eram încă pregătită, după moartea fiului meu, să intru în acea cameră. I-am explicat ofițerului, iar acesta a luat cheile și s-a dus singur. A fost foarte delicat și a avut grijă să nu-mi jignească sentimentele. Când s-a întors, mi-a spus că nu era nimic de confiscat. Iar acum ai îndrăzneala să spui că în acea cameră a intrat o persoană străină pentru a doua oară?

– Vă rog, lady Charleswood, nu vă înfuriați. Am crezut că cineva face presiuni asupra dumneavoastră... că dona Maria nu vă e cu adevărat prietenă și că vă ține sub dominația ei, în scopuri personale. Mi-a rămas atât de puțin timp pentru a vă putea ajuta! Iertați-mă că am avut această îndrăzneală, dar am văzut într-o noapte lumină în turn și nu sunt singura care a văzut lumină la acea fereastră. Am crezut că e un semnal pentru

contrabandiști. Mi s-a părut chiar că-i aud într-o noapte transportând marfa în castel. La început m-am gândit că nu sunt treburile mele. Dar când am început să bănuiesc că sunteți sedată în timpul acestor operațiuni, că sunteți încurajată să rămâneți în pat, că apropiații dumneavoastră nu vă lasă să faceți operația la ochi, am început să mă neliniștesc. Am acționat cu bună credință. Am descoperit apoi revolvere și muniție. Mi-am închipuit că dona Maria, cu complicitatea doctorului Lorenzo și a altora, le-a făcut să intre în Spania prin contrabandă, pentru a fi folosite la viitoarele agitații.

Lady Charleswood se calmase. O privea pe Tina aproape cu afecțiune.

– Christina, când fratele tău mi-a vorbit despre tine, am simțit nevoia să am o fată care să mă mângâie la bătrânețe. În mod egoist, căci te vroiam numai pentru mine. Nici un bărbat nu trebuia să se apropie de tine. M-am gândit chiar să te cumpăr. Și ți-am cerut să renunți la căsătorie, la dragoste... Apoi, după ce te-am cunoscut mai bine, mi-am amintit de mine, la vârsta ta. Nimeni n-ar fi putut să mă cumpere cu bani sau cu daruri. Am știut că ești de aceeași speță ca mine și că îți vei face din respect pentru fratele tău, stagiul aici, după care vei pleca să-ți trăiești viața după bunul plac. N-am luat în seamă nici gelozia donei Maria, care nu suportă gândul să mă împartă cu altcineva. O bănuiești că mă oprimează. Și poate că ai dreptate. Unii oameni nu se simt puternici decât în preajma unei ființe sălbatice. Când Maria a plecat la sora ei bolnavă, ezitând între datoria familială și bătrâna care devenisem, datorită izolării în care trăiam, am început să mă redescopăr pe mine. Eram bătrână, e adevărat, dar viața sedentară m-a ferit de boli. Fratele

tău a fost surprins de vitalitatea mea, când m-a consultat. Atunci a încolțit în mintea mea ideea adopției. Când s-a întors, Maria a fost probabil șocată să vadă că aveam de gând să-mi schimb modul de viață. Am cedat, pentru a-i da timp să se adapteze cu situația. Cred că ți-am spus deja că-mi luasem obiceiul să fac exerciții noaptea, pe ascuns. Iată de ce eram obosită dimineața. Eram uneori atât de încântată de activitatea mea nocturnă, încât, după ce mergeam să privesc stelele, nu reușeam să adorm. În loc să iau somniferele seara, le luam dimineața. De aceea ți-ai închipuit că sunt sedată. Înțelegi acum, Christina?

Tina se aruncă instinctiv de gâtul ladyei Charleswood.

– Oh! Ce bine-mi pare că nu sunteți în pericol! Cât de naivă am fost!

– Ce alte bănuieli mai ai? A, da! Contrabandiștii din timpul nopții! Eram probabil eu, târându-mi picioarele. Câteodată, misterele au explicații atât de simple! Lumina din turn are și ea cu siguranță o explicație. Altceva?

– Încă o întrebare, dacă îmi permiteți. Aș vrea atât de mult să cred că vă prefăceați, dar câteodată păreați că vă temeați cu adevărat de dona Maria. Dintr-o dată, i-ați tăiat practic craca de sub picioare, dacă-mi permiteți să mă exprim astfel. Cum ați reușit?

– Văd că trebuie să-ți spun totul, altfel nu mă vei lăsa în pace. Îți voi spune, dar trebuie să rămână între noi. De acord?

– De acord.

– Nu m-am implicat niciodată în viața politică nici aici, în Spania, nici în Anglia. Eu și soțul meu ne-am mutat în această

casă când ne-am căsătorit și am asistat la căderea guvernelor, la instalarea altora, fără să facem nici un comentariu. Dona Maria, în schimb, provine dintr-o familie activă din punct de vedere politic. În timpul războiului civil, familia ei a fost ruinată, iar frații ei au fost toți omorâți, dintre care unul într-o manieră foarte sadică, dacă-mi amintesc eu bine. Când a izbucnit războiul, Maria era însoțitorea mea de opt ani. A suportat toate acele morți cu o putere uimitoare, continuând să aibă grijă de mine. Pe deasupra, tocmai aflase că bărbatul cu care trebuia să se căsătorească fugise în străinătate. Pe măsură ce războiul se desfășura, mi-am dat seama, chiar și în izolarea în care trăiam, că în casă se întâmplă ceva ciudat. Am fost cu ochii în patru și am descoperit că în castel se ascundeau ofițeri republicani, care luau apoi vaporul spre Africa. I-am spus donei Maria că nu vroiam să se întâmple ceva sub acoperișul meu și că nu voi oferi ascunzătoare nici unui partid. Atunci am aflat că Maria era în posesia unei scrisori de la directorul soțului meu, în care Edgar era acuzat de deturnare de fonduri. Mi-a arătat plicul conținând așa-numita scrisoare, spunându-mi că o ascunsese doar pentru a mă scuti de supărare. Aceasta a fost o lovitură teribilă pentru mine. Eram îngrozită. Maria nu m-a lăsat niciodată să o citesc. A cerut în schimb libertatea de a ajuta armata republicană și complicitatea mea.

– Dar ăsta e șantaj! strigă Tina indignată.

– Cred că-l putem numi astfel, dar Maria avea scuze de a-și servi cauza. Armata republicană a fost învinsă. Au urmat arestări, bătăi la ușă noaptea. Pe noi nu ne-a deranjat nimeni. Maria părea că și-a încetat activitatea și, după o lungă perioadă

de calm, totul n-a mai fost decât un vis urât. Maria mă servea cu același devotament. Știa că aș fi putut s-o trădez, dar avea scrisoarea. Dar câteodată, destinul ne rezervă surprize. Când mi-ai adus azi scrisoarea, am recunoscut-o imediat. Dar citind-o am realizat că nu conținea nimic din ce mă făcuse Maria să cred. Departe de a deturna fonduri, Edgar vărsase sume importante pentru a ajuta societatea pe acțiuni să depășească o perioadă de criză. Aceea era o scrisoare de mulțumire, care anunța că dividentele puteau, în sfârșit, să fie distribuite. Știam în adâncul sufletului meu că Edgar n-ar fi fost capabil de o asemenea faptă, dar amenințarea Mariei căpătase în mintea mea proporții uriașe. Acum că m-am eliberat de această teamă și că am descoperit secretul, mă voi afirma, Christina. Gata cu teatrul! Această casă e proprietatea mea. Începând din această seară, nu voi mai lua pastile pentru somn!

În ciuda caracterului fascinant al poveștii, Tina nu fu întru totul convinsă. Dar acum, doar întoarcerea lui Tim mai conta.

Capitolul 10

Lady Charleswood își ținu promisiunea. Nu numai că se afirmă în fața Mariei, dar izbucni ca un vulcan. Nimeni nu fu mai surprins ca intendenta când, a doua zi dimineața, Carmela, Alicia și Rafaela se întoarseră la muncile lor ca și când nimic nu se întâmplase.

– Senora ne-a rugat personal să ne reluăm munca. E atât de bună, încât n-am putut refuza. A promis că ne va mări salariile. Nu vom șoma la iarnă, când se vor închide hotelurile, îi spuse Carmela intendentei.

Lady Charleswood se trezi de dimineață și făcu o plimbare, îmbrăcată într-o rochie de mătase înflorată și purtând pe cap o pălărie de paie crem.

Dona Maria deschise gura să protesteze, dar lady Charleswood n-o lăsă:

– Vrei, te rog, să-l suni pe doctorul Lorenzo și să-i spui să treacă pe aici? Am ceva de discutat cu el.

Tina fu martoră la stupefacția doctorului, când acesta constată schimbarea surprinzătoare a stării pacientei lui.

– Doctore Lorenzo, din moment ce părăsești Castillio, aș vrea să-l rogi pe doctorul Warren să vină să mă vadă. Îmi pare rău că pleci, căci aveam încredere în dumneata, dar mi-ar plăcea să mă consulte un specialist. Cred că locul cel mai bun pentru operație e Londra.

– Londra! exclamă dona Maria. N-ai mai ieșit din grădină de treizeci și cinci de ani!

– Nu crezi că e timpul să-mi extind activitățile?

– Cu atât mai mult cu cât nu păreți a fi bolnavă, întări doctorul. O persoană de vârsta dumneavoastră n-ar trebui...

– Ah, doctore! spuse lady Charleswood amenințând cu degetul. Așteptam de la dumneata încurajări, nu critici. Îmi iau, bineînțeles, răspunderea faptelor mele. Depind de prea mult timp de sărmana Maria.

– Nu m-a deranjat niciodată, lady Charleswood. M-am străduit să vă servesc cu devotament.

– Știu. Și sper că voi răsplăti măcar puțin acest devotament, luându-te cu mine în Anglia și oferindu-ți o vacanță.

– Nu. Nu vreau să merg în Anglia. Nu e momentul potrivit.

– De ce nu? Vreau să rezolv această problemă înainte de venirea iernii.

– În acest caz, va trebui să pleci fără mine. Va veni miss Warren în locul meu.

Lady Charleswood o privi pe Tina și zâmbi cu răceală.

– Poate că nu e o idee rea. Mă voi gândi la asta. Acum, te rog să mă ierți, dar vreau să cânt la pian. Sper că ai avut grijă să fie acordat.

– Înainte să pleci în Anglia, mă văd nevoită să trimit autorităților un anumit document. Poate că vor vrea să examineze din nou dosarul privind moartea lui sir Edgar.

– Sărmană Maria, cât de amară ai devenit, răspunse lady Charleswood cu o demnitate admirabilă. Poți să faci ce vrei.

Tina dispăru în baie, nevrând să asiste la o ceartă între cele două femei. De acolo, o auzi pe dona Maria vorbind cu doctorul Lorenzo.

– Bătrâna iapă a luat controlul căruței. Trebuie să o îmblânzim.

– N-ar fi trebuit să-i vorbești așa. Păreai că o amenințai.

– Asta și făceam, dar nu înțeleg de ce nu a mușcat momeala. Știi bine că nu pot să plec la Londra și să ratez manifestația din septembrie.

– Trebuia să te prefaci încântată și să mă lași pe mine să propun o amânare.

– Ești mai șiret decât mine, Esteban. Acum, că mai avem atât de puțin și ne atingem scopul, nu suport genul ăsta de întâmplări

Tina scăpă din greșeală un săpun. Intendenta năvăli în baie.

– Tragi cu urechea, miss Warren?

– Eu? exclamă Tina, indignată. Nu știați că încă mai sunt aici?

– Ce-ai auzit?

– N-am ascultat! În ciuda progreselor în spaniolă, încă nu pot să urmăresc o conversație rapidă între doi nativi. Mă întreb de ce sunteți atât de suspicioasă.

– Scuză-mă. Mă îngrijorează micile nebunii ale ladyei Charleswood. Această surescitare riscă să o facă să explodeze.

– Asta va hotărî fratele meu.

– Ți-a scris?

– Nu în ultima vreme. Probabil e supărat pe mine.

– Ce s-a întâmplat cu tânărul acela cu care te întâlneai?

– Trebuie să se întoarcă dintr-o zi în alta de la Barcelona. M-a rugat din nou să-l aștept la aeroport.

– Trebuie să te duci. După ce am jucat rolul de vrăjitoare, cel de zână bună se impune. Până una alta, vrei să ai grijă de lady? Ai grijă să nu mai facă nici o prostie. A pierdut de tot simțul realității.

Tina o găsi pe lady Charleswood în toiul unei discuții aprinse cu Manuel despre un aranjament floral.

– Ah, Christina! Dacă ai ști în ce stare mi-am găsit pianul! Trebuie neapărat să-mi cumpăr altul de la Londra. De altfel, tot castelul e într-o stare jalnică. Ar fi ridicol să-l modernizez doar pentru mine. Dar ar fi un hotel foarte atrăgător pentru turiști.

– Nu cumva vreți să-l vindeți?

– De ce nu? Aș putea să-mi construiesc o vilă drăguță cu o curte interioară în stil spaniol, cu verandă... E o idee care mă stimulează enorm. Mai rămâne o singură pânză de păianjen de smuls din sufletul meu. Va fi acum sau niciodată. Vreau să deschid camera lui Giles. Vrei să mă însoțești, Christina?

– Nu e prea prudent, lady Charleswood, răspunse Tina, temătoare. Turnul e periculos.

– Ar fi o coincidență extraordinară dacă s-ar prăbuși exact când aș intra eu, pentru prima oară, după treizeci și cinci de ani. Dar dacă te temi, te înțeleg.

– Voi merge unde veți merge și dumneavoastră, lady Charleswood.

Intendenta era în birou când Tina și bătrâna se întoarseră în casă.

– Ești ocupată, dona Maria?

– Pentru tine niciodată, draga mea lady!

– Poți să scrii o scrisoare. Eu voi urca în turn.

– Verific factura de vinuri a lui Alvarez. A plătit pentru doisprezece litri, dar eu n-am găsit decât zece. Unde vrei să mergi?

– În camera fiului meu. Mă tem că au intrat și acolo șoarecii.

– Sunt lucruri ciudate, lady, răspunse intendenta, pălind deodată. Crezi că se ascunde cineva acolo.

– Îmi dai, te rog, cheia? Mă gândesc să vând castelul. Vreau să revăd lucrurile fiului meu și să hotărăsc ce voi face cu ele.

– Vrei să vinzi castelul? Dumnezeule, e prea de tot!

– Privesc viitorul cu mult optimism. Acum dă-mi, te rog, cheile. M-am săturat să aștept.

– Nu! Ai spus-o chiar tu – ești obosită. În ciuda manifestărilor tale de independență, sunt încă responsabilă de faptele tale.

– Ai cumva un motiv pentru care nu vrei să intru în acea cameră? S-ar spune că-mi ascunzi ceva, Maria. Când a intrat în turn, Christina a găsit acolo arme!

– Ai îndrăznit? întrebă intendenta, săgetând-o pe Tina cu privirea. În acest caz, s-o liniștim pe miss Warren, care trăiește în lumea lui James Bond. Ei bine, să mergem!

Dona Maria o luă pe scări înaintea lor, cu o asemenea viteză, încât nu după mult timp lady Charleswood începu să respire greu.

– E inutil să vă grăbiți. Mergeți încet îi șopti Tina la ureche, ajutând-o să urce. Sunteți sigură că vreți să intrați în acea cameră?

– Da. Aspir la asta ca un călugăr care vrea să se întoarcă înapoi în lume! Vreau să îngrop trecutul odată pentru totdeauna.

Ușa camerei se deschise scârțâind. Lady Charleswood păli de emoție.

– Ciudat! Când am urcat eu, s-a deschis fără zgomot.

– Și totuși, ai fost prima persoană care a deschis-o după treizeci și cinci de ani! Ești mulțumită? Câteva pistoale vechi agățate pe pereți, altele în cutii, machete de avioane și vapoare... Unde sunt armele de contrabandă, miss Warren?

Telescopul era din nou așezat într-un colț al ferestrei, lampa cu gaz pe masă, lângă pat. Dona Maria o privi amuzată pe Tina, căci nu se vedea nici urmă de cutie de muniții, nici de lăzi umplute cu arme.

Tina își trecu un deget peste balamalele ușii și observă că erau unse cu motorină, amestecată cu o substanță grunjoasă. Nisip și motorină, își spuse Tina. Exact ca-n filme...

Tina înțelese că era periculos să afirme că știa ce se întâmplă în acea casă, în aparență atât de liniștită...

Capitolul 11

Începând din acel moment, Tina avu impresia că era urmărită de dona Maria. Aceasta intră chiar în camera ei, sub un pretext banal, în timp ce se îmbrăca pentru cină. Supa de pește fu cam grasă chiar și pentru stomacul ei sănătos și în timpul nopții Tina se simți atât de rău, încât se întrebă dacă nu cumva fusese otrăvită.

– Englezii au stomacurile prea delicate pentru mâncarea noastră, remarcă dona Maria dând din cap. Rămâi în pat astăzi. Lady Charleswood e în plină formă.

Tina se supuse și profită gândindu-se la întâmplările din ultimele zile. Era ferm convinsă că dona Maria ascundea arme în turn, cu care făcea contrabandă. O idee o străfulgeră deodată. Vânzătorul de vinuri! Alvarez făcea livrări prea dese, pentru o familie în care nu se bea vin aproape deloc! Nimeni nu putea să vadă ce marfă aducea în lăzile de vin, în camionul pe care îl parca întotdeauna în fața beciului. Își aminti că de fiecare dată când acesta apărea, dona Maria îi dădea câte ceva de făcut în cealaltă parte a casei. Trebuia ca măcar să-i ofere ladyei

Charleswood o probă. Iar proba exista: un revolver și o cutie de cartușe ascunse în bibliotecă. Și dacă acea armă făcea parte dintr-o colecție de pistoale vechi, Tina nu mai avea nimic de spus!

A doua zi se sculă înfometată, după toată dieta din ajun, și hotărâtă să acționeze. Se purtă cu o politețe exagerată față de dona Maria și se îndreptă spre bibliotecă, pe care o găsi încuiată.

– Cauți ceva? o întrebă dona Maria, ca de obicei la pândă.

– Aș vrea să iau o carte.

Intendenta îi deschise și rămase în bibliotecă, urmărind-o. Tina își mușcă buzele. Nu putea ascunde pistolul și cartușele între paginile unei cărți! Alicia îi veni în ajutor, ca trimisă de providență, scăpând chiar în pragul ușii o vază cu flori. Tina ieși în fugă cu pretinsele obiecte, spunând că se duce să aducă un un făraș și le ascunse într-un sertar cu lenjerie. Apoi se întoarse la locul micului accident.

– Dacă ai luat ce vroiai, voi închide la loc ușa, spune dona Maria. Ah! Era să uit! A sosit o telegramă pentru tine. Cred că o așteptai cu nerăbdare.

– Tim îi scria că ajunge la aeroport în acea seară, la ora șapte și că o iubește. Radiind de fericire, Tina aruncă o privire spre dona Maria.

– Aș putea să am după-amiaza liberă? o întrebă ea cu inima strânsă.

– Bineînțeles! Sosește în seara asta, nu? Asigură-te doar că lady Charleswood se simte bine și că nu a mai făcut nici o prostie.

Planul îi convenea Tinei de minune. Fugi să ia înapoi pistolul și cutia cu gloanțe. Le înfășură într-un cearșaf și merse și le puse pe patul ladyei Charleswood.

– Și totuși, Maria mi-a promis că va înceta activiatea. Cheam-o! Vreau să vorbesc cu ea chiar acum.

– Dona Maria face parte probabil dintr-o organizație. Ar putea fi periculos, să o anunțăm că știm cu ce se ocupă.

Se auzi o bătaie în ușă. Lady Charleswood ascunse repede pistolul și gloanțele în geanta de care nu se despărțea niciodată, și-i făcu Tinei semn să deschidă.

– Specialistul tău de la Londra a sosit și vrea să te consulte.

– Doctorul Warren a sosit! Lorenzo a fost foarte rapid.

– Bernard e aici? exclamă Tina, uimită, în timp ce acesta intra în cameră însoțit de doctorul Lorenzo.

Vrând să-i iasă în întâmpinare, fu brusc oprită de atitudinea profesională a fratelui său. Uitase, pentru moment că Bernard era supărat pe ea.

Acesta se pronunță în favoarea unei operații imediate și sublinie avantajele de a fi alături de pacientă în cursul călătoriei spre Londra, cum dona Maria nu o putea însoți. Biletele de avion se găseau greu în acea perioadă a anului. Bernard, care prevăzuse s-o ia pe Tina înapoi, va pleca doar cu lady Charleswood. Sora lui va aștepta. Datoria înainte de toate.

Norocul era de partea ei. Va rămâne la Costa del Sol și-l va vedea din nou pe Tim! Deodată, își dădu seama că situația ei era precară. Ce trebuia să facă după ce lady Charleswood va pleca? Dacă măcar i-ar fi putut arăta acel revolver lui Tim! Acesta i-ar fi putut spune dacă era o armă folosită de revoluționari sau doar o armă veche, de colecție. Văzu lângă ea geanta bătrânei și începu să scotocească în ea cu frenezie.

– Cauți ceva, miss Warren? o întrebă dona Maria, ascunsă în dreptul șifonierului.

– Vroiam doar să mă asigur că lady Charleswood nu a uitat ceva. Apropo, tocmai mă gândeam că prezența mea aici nu mai e necesară.

– Ai dreptate. Dar din moment ce acel tânăr sosește în această seară, nu vei fi singură. Banii nu-ți vor lipsi, căci lady Charleswood a avut grijă de contul tău și a fost foarte generoasă. Dar cu cât mai repede vei pleca, cu atât va fi mai bine. L-ai jignit profund pe doctorul Lorenzo și nu ne-ai făcut decât probleme.

– Îmi voi face bagajele chiar acum, spuse Tina, strângând din dinți.

În ciuda momentelor de teamă pe care le trăise în acea casă, Tina se simți deodată tristă că pleca. Manuel îi aduse bagajele iar Antonia o sărută cu căldură și o sfătui să vină să ia mesele la poartă.

Liberă ca pasărea cerului, fericită la gândul că avea să-l întâlnească pe Tim doar peste câteva ore, Tina își oferi luxul să închirieze o mașină care s-o ducă la aeroport.

***

Privea, întinsă pe pat, tavanul în camera pe care o închiriase la Malaga. Ochii o dureau de atâta plâns. Cu câteva ore înainte, Tim fusese reținut la aeroport de polițiști și lumea ei se prăbușise. Se vedea deja în brațele lui, simțea deja gura lui dulce și fermă sărutând-o! Dar destinul se împotrivise acelui sărut de regăsire. Tim fusese subit înconjurat de polițiști și Tina îl auzise de la câțiva metri distanță cum se identifica pentru ca aproape imediat după aceea să fie aruncat în mașina poliției.

Uimită, Tina îl întrebase pe un polițist ce se întâmplase. Acesta o îndrumă să se adreseze închisorii din Malaga, dar nici acolo nimeni nu-i spusese nimic. Tim avea nevoie de avocat!

Domnul Sam-Juan ascultă toată povestea cu un calm imperturbabil.

– Prietenul tău ți-a permis să mă numești avocatul lui?

– Am bani, dacă la asta vă referiți.

– Bine. Vom vedea cu putem afla mergând la închisoare.

Avocatul petrecu o oră în celula lui Tim, în timp ce Tina măsura cu pași repezi camera vizitatorilor.

– Se pare că au fost descoperite arme și muniție în garajul domnului Rendall, o anunță avocatul când ieși. E o acuzație gravă. Poliția se felicită de a fi descoperit o verigă dintr-un lanț al unei revolte.

– Dar Tim e nevinovat!

– Ce știi despre asta, miss Warren?

– Cunosc vinovații. E ridicol! E o înscenare!

Avocatul se miră că Tina nu împărtășise bănuielile ei poliției și, după ce vorbi cu ea până la miezul nopții, o rugă să se întoarcă a doua zi dimineață. Disperată, Tina știa că nu mai putea aduce nici o dovadă în sprijinul acuzațiilor pe care le făcuse.

Reuși totuși, a doua zi dimineață, să vorbească câteva minute cu Tim, în prezența gardienilor.

– Mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru mine, Tina! Te-ai descurcat foarte bine, dar acum nu mai poți face nimic. Poți să te întorci la Londra. Dreptatea merge cu pași lenți în această țară.

– Nici nu mă gândesc, Tim. Te iubesc! Fii curajos! fu tot ce putea ea să-i spună.

După ce dădu o declarație poliției, relatând versiunea ei a întâmplărilor, Tina se întoarse în camera de la hotel în așteptarea unui mircol. Pe deținut nu-l mai putea vedea până în ziua procesului. După câteva zile de agonie, se întoarse la Castillio, cu cearcăne mari sub ochi și vru să vorbească cu lady Charleswood.

– Îndrăznești să vii aici? izbucni aceasta. După declarația ta mincinoasă a venit poliția și a percheziționat castelul. N-au găsit decât câteva pistoale vechi pe care le colecționa un băiat care a murit acum treizeci și cinci de ani. Din cauza ta, le-au coinfiscat. Ar trebui să-ți fie rușine.

Tina se întoarse cu inima grea la San-Jose și trecu pe la Manolo. Aceasta, văzând-o palidă și slăbită o luă în spatele buticului și-i oferi ceva de băut.

– Am aflat ce s-a întâmplat la Mira. Am o bănuială în legătură cu asta. Cazul lui Tim riscă să dureze mult. Până va fi eliberat, vrei să mă ajuți să servesc clienții?

Tina acceptă și-i scrise lui Tim că Manolo se purtase ca un adevărat prieten. În zilele care urmară se simți puțin mai încurajată.

– Senorita, ai o vizită, îi spuse Manolo într-o seară.

Se aștepta să fie Bernard. Dar altcineva se ridică – o femeie fermecătoare – când Tina intră în cameră. Trecură câteva momente până ce își dădu seama că era Madeleine Wilderley.

– Dacă ai venit să te bucuri de durerea noastră, te avertizez că nu voi suporta!

– Nu sunt atât de rea precum crezi. Dar îți înțeleg neîncrederea, miss Warren. Am venit să-ți spun că mi-am retras acuzația împotriva lui Tim.

– Cum? întrebă Tina, nevenindu-i să creadă.

– Am declarat tuturor că am mințit pentru că mă simțeam umilită și eram furioasă. Am scris Consiliului Asociației și lui

Tim. Nu știu ce consecințe va avea asupra mea, dar în momentul de față mi-e indiferent. Erin e alături de mine, și asta e tot ce contează. Știu că e insuficient pentru a compensa toată suferința lui Tim, dar altceva în afară de a-ți cere scuze, nu știu ce să fac. Iartă-mă, Christina...

Tina începu să plângă, iar Madeleine o luă în brațe și încercă s-o liniștească.

Pentru prima oară după câteva săptămâni, Tina dormi bine în acea noapte. A doua zi, fu altă zi minunată, căci avocatul Sam-Juan îi făcu și el, spre surprinderea ei, o vizită la Kiesko.

– Îți aduc vești bune, miss Warren, îi spuse acesta zâmbind,. Doctorul Rendall a primit azi dimineață un ordin de neurmărire, după ce a avut azi o discuție cu șeful închisorii. M-am gândit că vei vrea să fii acolo când va ieși și am trecut să te iau. Lady Charleswood, bătrâna despre care mi-ai vorbit, a oferit o informație care corespunde cu declarația ta și-l disculpă întru totul pe domnul Rendall. A trimis un pachet poliției înainte de a lua avionul spre Londra. Pachetul conține un pistol de același tip cu cele găsite în garajul clientului meu, care se pare că au fost puse acolo pentru a-l compromite. Lady Charleswood s-a hotărât să facă declarația în ziua scandalului care a izbucnit în presă.

– Bine jucat, lady Charleswood! exclamă Tina fericită. Știți cumva dacă operația ei a reușit?

– Nu, răspunse Sam-Juan râzând. N-am primit această informație

– E cea mai frumoasă zi din viața mea!

– Atenție! Meteorologii au anunțat totuși o furtună. O fată îndrăgostită nu remarcă asemenea lucruri.

Epilog

Rămân puține de spus despre povestea lui Tim și a Tina. La ieșirea lui Tim din închisoare, directorul îi oferi Tinei un buchet de trandafiri și urările lui de fericire. Felicitările începură să curgă din toate părțile: de la familia lui Tim, a soților Wilderley, a turiștilor care până atunci nu mai auziseră niciodată de numele de Rendall. O telegramă de la Bernard încununa fericirea Tinei: „Ai avut dreptate. Stop Căsătorește-te cu el. Stop. Ai binecuvântarea familiei."

În ziua eliberării se produse o tragedie care trebuie să fie povestită. După mărturia ladyei Charleswood, dona Maria rămase sub supravegherea polițiștilor, la castel. Seara îi fu permisă o scurtă ieșire prin grădină. Intendenta se aruncă în golf, speriată ca un animal hăituit. Atunci izbucni și furtuna care umflă apele și le revărsă în golf. Polițiștii reușiră să pescuiască doar corpul fără viață al donei Maria, exact în locul în care fusese găsit Butch cu câtva timp în urmă.

Nimeni nu se gândise să-i condamne pe Tim și pe Tina pentru graba cu care se căsătoriră în ziua în care Tina împlini

douăzeci și unu de ani, într-o biserică din Malaga. Cel mai scump cadou de nuntă pe care îl primiră fu o scrisoare de la Consiliul Asociației Medicilor, care anunța reabilitarea lui Tim. Consiliul își exprima regretele pentru cumplita greșeală comisă.

Cât despre lady Charleswood, mesageră fără voie a destinului Tinei, deveni, după o operație reușită, telespectatoarea înrăită a emisiunilor de televiziune și-și făcu o prietenă de aceeași vârstă cu care se mută, nu după mult timp, într-o vilă din Sussex. Castillio fu vândut și transformat în restaurant de lux.

Sfârșit